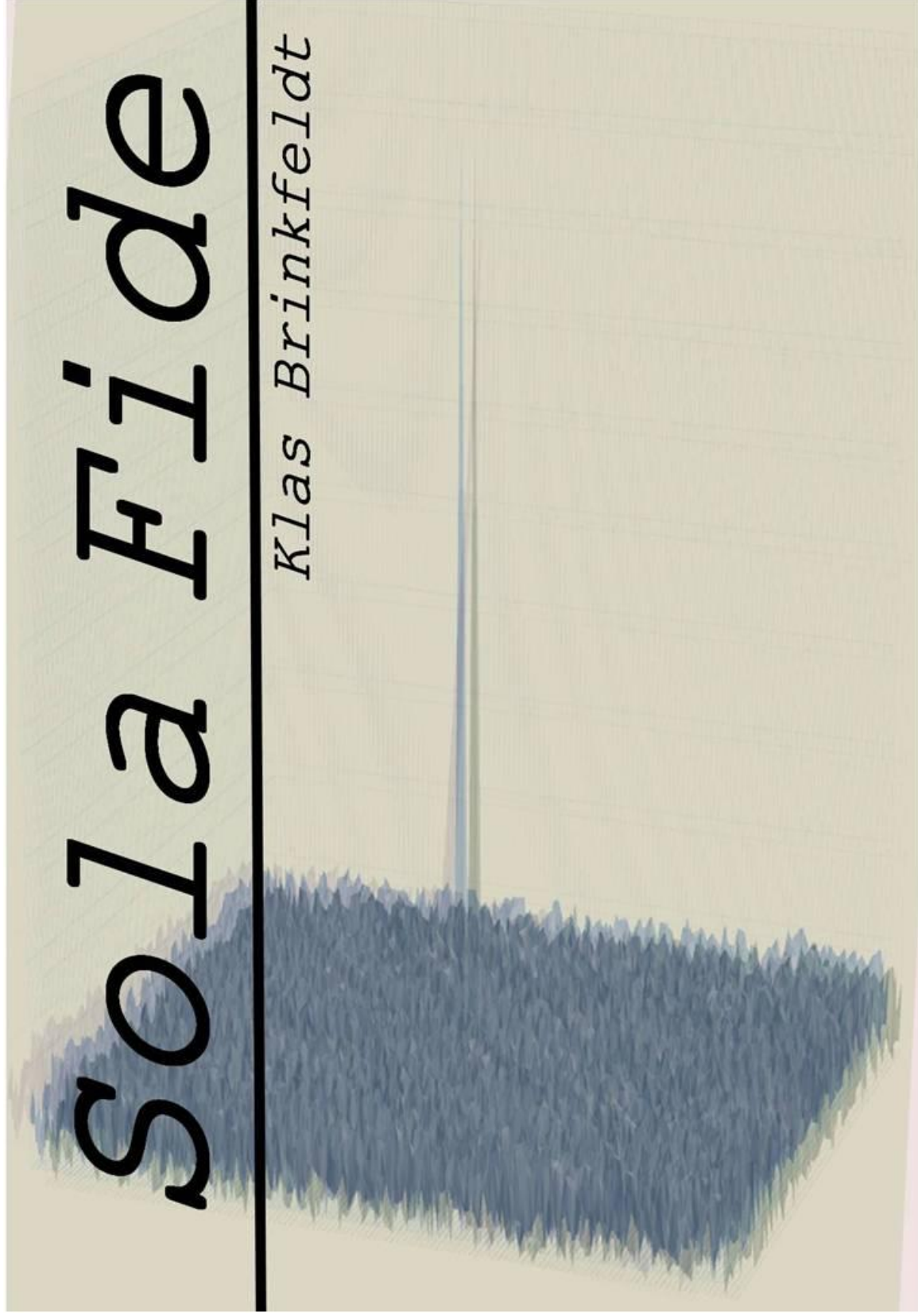

SOLA FIDE

Klas Brinkfeldt

SOLA FIDE

PROLOG

Fredag den 22 december 22:54:43

Istappen lossnade strax efter 22:54:43 och föll tyst genom den kalla New York-natten. Efter de sexton första våningarna hade luftmotståndet och jordens dragningskraft enats om dess hastighet under resten av fallet.

Tom visste att han hade dem. Han hade suttit i telefon större delen av eftermiddagen och diskuterat med en meteorolog på National Weather Service i Upton. Hon hade skickat honom data. Tabeller, listor och diagram med stora pilar som alla pekade på samma sak: det existerade väderförhållanden med snabb isbildning som gjorde det omöjligt att säga med vilken frekvens det var rimligt att röja is från takavsatser. Han hade spenderat resten av kvällen med att gå igenom sitt anförande i förhandlingen imorgon. Det skulle bli bra. Han värmden handen med sin andedräkt och drog åt sin rock i halsen. Det hade blivit kallare och börjat snöa under kvällen. Han hade inte tagit med sina handskar idag.

Det tog lite drygt fyra sekunder för isprojektilen att avverka de femtiotvå våningsplan som skiljde takavsatsen från trottoaren nedanför och om Tom Freeman befunnit sig bara en halv meter närmare sin lägenhet i det ögonblicket hade han slutat sina dagar där och då. Något som skulle tillskriva Kung Bore en stor portion ironi med tanke på att Freeman dagen efter skulle försvara en fastighetsägare som brustit i sitt ansvar att hålla takavsatsen fri från is. Det hade resulterat i en allvarlig skallfraktur och fyra månaders koma för en ung kvinna som fått en isklump i huvudet.

Freeman var mindre än en sekund från samma eller värre öde när isen splittrades i niohundratrettiosju delar en halvmeter framför honom. Isbitarna spreds över trottoaren nästan lika snabbt som den plötsliga och mycket höga smällen vid nedslaget. Åttiotre isbitar träffade honom, vilket gjorde att han tappade balansen och förgäves försökte hindra sitt fall. I fallet slungade han

ofrivilligt sin nyinköpta Sienna attaché med hans eget namn instansat i lädret genom den kyliga kvällsluften, över en parkerad Cheva och ut i vägbanan där den landade på huven av Amos Jones gula taxibil som råkade befinna sig just där, just då.

Amos hade varit taxichaufför i mer än tjugo år och han var en van förare som med lätthet hanterade de flesta trafiksituationer New York hade att erbjuda. En situation som innebar att en attachéväska plötsligt dundrade ner på huven och sedan studsade upp på framrutan och över bilen hörde dock inte till vanligheterna. Den ofrånkomliga reaktionen var panikinbromsning och en sju och en halvt graders rotation av ratten vilket i sin tur, för ett ögonblick, kastade ut taxibilen i mötande trafik.

Selma Delveccios rödbruna Mazda från mitten av 1980-talet utgjorde vid just det här specifika tillfället den mötande trafiken. Fru Delveccio körde precis så många kilometer i timmen under gällande hastighetsgräns som förväntas av en sjuttioåttårig dam. Detta hade kunnat rädda situationen om det inte var för att hon också hade reaktionstiden som förväntas av en sjuttioåttårig dam. Vad reaktionen saknade i punktlighet komparerades rikligt i styrka. Ett fyrtiotre graders rattutslag åt höger kastade effektivt upp Mazdan på trottoaren mellan en parkerad bil och en brandpost.

Mannen som befann sig på trottoaren i bilens väg hann precis registrera något rödbrunt mellan snöflingorna i ögonvrån. Fru Delveccio hade fortfarande inte hunnit trampa på bromsen när hennes bil krossade hans kropp mot stenfasaden av byggnaden.

Femtio två våningar upp stod en annan man och såg hur en mindre folksamling började samlas kring olycksplatsen. Efter en stund anlände myndigheterna. Polisen spärrade av området medan ambulanspersonalen ägnade sig åt mannen på motorhuven, den gamla damen bakom ratten och mannen som tappat attachéväskan. Det var uppenbart att mannen på motorhuven var mycket

illa därän. Sjukvårdarna koncentrerade sig på honom först men sedan verkade de ge upp och hjälpte istället den gamla damen ut ur bilen och upp på en bår.

Mannen på taket stod kvar och iakttog hur ambulansen körde iväg med damen och attachémannen. Den andra ambulansen kom efter tio minuter. Under tiden hade Mazdan dragits ut från väggen så att kroppen, eller i alla fall det mesta av den lossnat från stenväggen. De lade kroppen i en svart säck med dragkedja, lyfte in den i ambulansen och körde iväg. Mannen gick inte bort från takavsatsen förrän den försvunnit runt hörnet tre kvarter längre bort.

Nu är det över, tänkte han.

1

Måndag den 10 december 14:45:19

Justin Andersen satt i sin parkerade bil utanför en lagom påkostad tvåplansvilla i en lagom fashionabel förort till Arlington, Virginia. Han funderade på hur det kunde komma sig att en framtida storföretagsledare och visionär med så originella idéer kunde framkallas ur en så traditionell och vanlig vardag. Om två månader kommer hon sannolikt att grunda företaget som inom sju år sannolikt kommer att hitta och marknadsföra ett genetiskt botemedel för tarmcancer. *Leda och tristess kanske driver på*, tänkte han och plockade fram sin mobil. Hans uppdrag den här kvällen var att lossa en plankan i altanen, sedan vända en lampa i vardagsrummet klockan 21:46:36. På mobilens skärm studerade Justin planlösningen samt den planerade in- och utvägen. Han gick också igenom ett antal alternativa framtider ifall han skulle be ertappad. Risken att det skulle hända var nästintill obefintlig men utifall att valde han ut ett scenario där det skulle lösa sig på bästa sätt. När han kände sig bekväm med planen steg han tyst ur bilen och började gå mot huset.

Sandra Westmore var på väg hem med sin man Jon. De hade sett en fruktansvärt dålig film på bio. Jon gillade filmer där budgeten för specialeffekterna vida översteg budgeten för skådespelarna. Man skulle kunna kalla honom en man av simpel smak och ändå vara snäll. De hade blivit tillsammans redan i high school där Jon var stjärna i fotbollslaget och Sandra snabbt blivit en av de populäraste tjejerna med hans draghjälp. När det blev dags att välja universitet hade Jon, genom kontakter på sin fars sida, ordnat så att Sandra kunde läsa engelsk litteratur och konsthistoria med fullt stipendium på samma ställe där Jon läste teknik och ekonomi. Hon hade rynkat ögonbrynen lite åt att hon inte haft så mycket att säga till om själv men Jon hade presenterat det på ett övertygande sätt. Hon var ju faktiskt intresserad av litteratur, och konst brukade hon ju också gilla.

Dessutom hade hon ju inte direkt någon plan för vad hon ville göra i livet, och det viktigaste av allt, på det här sättet fick de en chans att fortsätta vara tillsammans.

Sandra hade gillat universitetet och gjort mycket bra ifrån sig i sina huvudämnen. Jon hade haft det mycket svårare. Eftersom det inte låg i hans natur att erkänna några som helst sprickor i den perfekta fasad han målat upp kring sig själv för kompisar och lärare hade han begärt Sandras hjälp. Resultatet var att Sandra i praktiken också var fullärd ingenjör med inriktning mot bioteknik, fast hon saknade diplom förstås.

De hade gift sig sista året på universitetet och efter en tveksam examen hade Jon fått jobb som mellanchefer på ett av sin fars dotterbolag. Det var tillräckligt värlönat för att han skulle propsa på att Sandra skulle ta hand om hemmet istället för att skaffa ett eget jobb. Hemmet hade så klart också betalats av Jons far och Sandra började känna att hennes liv inte längre kontrollerades av henne själv. Hon var en av Jons äodelar precis som bilen eller huset. När hon en gång försökte att ta upp detta med honom försökte han först skoja bort det, sedan blev han ursinnig och slog skrikande sönder tre middagstallrikar och fyra dessertvinglas. Han menade att hon minsann hade allt hon kunde önska sig och att hon borde vara jävligt tacksam för att hon slapp jobba. Sandra släppte saken men började efter några månader att i hemlighet läsa företagsekonomi på distans med den långsiktiga planen att starta en liten konsultverksamhet.

Ungefär ett år in i det gifta livet föreslog Jon att det var dags att skaffa barn. Det var så han sade. ”Jag föreslår att det är dags att skaffa barn.” Sandra hade alltid velat ha barn, det var inte det men hon blev bara så överraskad att hon utan att tänka sig närmare för uttryckte att det inte kändes som om hon hade något att säga till om. Igen. Det var första gången han slog henne.

Det var en örfil över kinden och innan hon riktigt förstått vad som hänt bad han om förlåtelse. Sandra stängde in sig i sovrummet och en halvtimme

senare hade hon packat klart en resväska med övernattningsgrejer och tänkte åka till sina föräldrar i Maryland. Hon skulle precis ta telefonen och ringa för att förvarna dem när det ringde. Jons far hade omkommit i en bilolycka på I-95. Medan Jon försökte trösta sin mamma, eller om det var tvärtom hon som tröstade honom, bestämde sig Sandra för att örflen antagligen varit en engångsgrej och började packa upp igen.

Nu, två månader senare, där hon satt i bilen på väg hem från bion hade hon slutat tänka på det varje dag och hon var nästan helt övertygad om att det aldrig skulle hända igen. Han hade visserligen visat tecken på att vara mer och mer lättirriterad och arg, särskilt på saker hon sade eller gjorde. Vid ett tillfälle hade han antytt att det var för att han misstänkte att något var fel på henne eftersom hon inte blivit gravid ännu.

De satt båda tysta i bilen. Sandra misstänkte att Jon valde att inte fråga vad hon tyckte om filmen eftersom han skulle se igenom hennes förskönande lögner. Att hon skulle säga vad hon egentligen tyckte var naturligtvis inget alternativ. Då skulle han bli sårad och vansinnig.

Jon backade in på uppfarten bredvid deras andra bil.

”Har du hämtat in posten?” frågade han.

”Nej, jag har ju inte varit hemma på hela dagen idag.”

”Nähäpp.” suckade han och gick mot brevlådan ute vid vägen medan Sandra letade fram sin nyckel ur handväskan på vägen mot dörren, låste upp och steg in i hallen. Hon larmade av genom att trycka in Jons fars födelsedatum på den lilla dosan på väggen. En liten lampa på panelen slutade blinka rött och började istället skina med stadigt grönt ljus. Hon hängde av sig sin kappa och gick till vänster igenom vardagsrummet till köket där hon började hälla upp ett glas vatten ur en tillbringare från kylen. *Man blir ju så satans törstig av de förbannade popcornen man hinkar i sig på bio. Varför kan de inte servera lite fräsch och nyttig mat på sådana inrättningar? Det som inte var för salt dröp av*

fett eller badade i socker. Det kanske störde för mycket i filmen om man satt och knaprade morötter istället? Fast det tvivlade hon på med volymen de använder.

Hon ryggade till och spillde nästan ut sitt vatten när hon upptäckte Jon stå i köket bakom henne. Han hade ytterkläderna på sig och måste ha kommit in i köket via ingången direkt från den långa hallen.

”Vad fan är det här för något?” sade han och höll upp ett stort vadderat kuvert framför henne. Det var öppnat. Hon kände sig plötsligt kall i hela kroppen. På kuvertet fanns den tryckta logotypen för Mitchell Community College of Business and Economy.

Hon hade totalt glömt bort. Det hade varit en stressig dag med många ärenden, frisör, tandläkare och optiker bokat på samma dag. Hon gillade inte att köra bil in till stan så hon försökte alltid att boka alla sådana ärenden på samma dag för att slippa göra flera resor. Men sedan hade Jon ringt och sagt att han ville gå se en film på bio som hans jobbarkompisar snackat om hela dagen. Hon hade precis hunnit hem och parkerat sin bil när Jon dök upp i sin för att hämta upp henne. Det hade bara varit att sätta sig i hans bil istället. Hon hade inte hunnit kolla posten emellan.

Att det just denna dag skulle dimpa ner kurslitteratur för nästa termin var maximal otur. För ett år sedan hade hon antagligen sagt som det var helt enkelt. Att det var kurslitteratur till en företagarkurs hon gick på kvartsfart, vad då då? Men det gick inte nu, i alla fall inte helt enkelt. Hennes hjärna gjorde flera ansatser till att berätta men hennes mun klarade inte av att forma orden. Kanske hörde det ihop med den obehagliga kylan hon kände i kroppen, kanske höll hon på att bli sjuk eftersom hon började svettas fastän det var så kallt att hon rös? Av någon anledning formade hennes mun i alla fall helt andra ord än vad den borde. Det var nästan som hon klivit ut ur sin egen kropp och stod bredvid när hon hörde dem.

”Jag vet inte.” *Jag vet inte? Vad fan var det med henne?*

Örfilen kom som en huggande kobra. Hon hann precis registrera hur den bitande, varma smärtan spred sig över den högra ansiktshalvan innan slag nummer två träffade. Den här gången var det en fyrahundranittiotvå sidor tjock inbunden "Guide till revision och bokföring" som träffade henne över örat. Det svartnade till för ett ögonblick. Hon tappade balansen och föll handlöst mot köksluckorna under diskbänken. När världen kom tillbaka och hon kunde fokusera igen såg hon Jon komma mot henne med en stekpanna. Hon tänkte att det var konstigt att han greppat den mindre av deras stekpannor. *Den gör ju inte lika ont. Men det är klart, de andra står ju lite dumt till längst in i skåpet.*

De absurda tankarna avbröts av en kraftig krasch. Jon stannade upp och tittade mot öppningen mot vardagsrummet där ljudet kommit ifrån. Han släppte boken, greppade snabbt en förskärare från knivstället på diskbänken i sin lediga hand, klev över Sandras ben och ut i vardagsrummet. Sandra, som hade flyttat tillbaka in i sin egen kropp, kom snabbt och därför svajigt på fötter och stapplade ut genom den andra öppningen mellan köket och hallen. Någonting i hennes högra höft hade gått sönder i fallet och det gick inte fort mot ytterdörren. I alla fall inte tillräckligt fort. När hon passerade öppningen mellan hallen och vardagsrummet såg hon den handskulpterade porslinslampan från deras bröllopsresa i Mexiko ligga i ett hundratal bitar på golvet. Bakom dem stod Jon, som i det ögonblicket också upptäckte henne. Han släppte stekpannan och kniven och började springa mot hallen. Han kom inte långt. Vid det andra steget trampade han på en mexikansk lampskärva, tappade fotfästet och landade hård på axeln. Han kom snabbt på fötter igen och sprang ut i hallen där han genom den öppna ytterdörren kunde se Sandra halta ner från altanen och svänga mot garageuppfarten. Jon tog de två metrarna som återstod av hallen i ett kliv och nästan hela altanen i nästa.

Den näst sista brädan innan trappen satt löst och gav efter för hans tyngd. Han föll handlöst för andra gången inom sju sekunder och landade på den

stensatta gången mot garageuppfarten. Samma axel som för sju sekunder sedan. Den här gången blev han liggande.

Justin såg allting från bilen parkerad en bit upp på andra sidan gatan. Han tog upp sin mobiltelefon och började knappa in en preliminär rapport medan händelserna var färska när telefonen ringde.

”Ja?”

”Andersen?”

”Ja.”

”Det gick som planerat ser vi härifrån. Polisen är på väg och allt tyder på att hon anmäler. Bra jobbat.”

”Ja.”

”Det har kommit upp en annan sak. Du får åka vägen om Baltimore och hämta upp en gäst på vägen in.”

”En gäst?” Andersen hade aldrig hört talas om att organisationen någonsin hade gäster.

”Ja, det är en lite speciell situation. Jag laddar upp all information du behöver till din mobil. Gör det bara, ok?”

”Ok.” svarade Justin Andersen och körde norrut mot Baltimore

2.

Måndag den 10 december 15:52:19

Kajsa Larsson hade nästan glömt bort att hon hette Kajsa. Det var redan på flygplatsen, när hon inte fick sitt bagage som hon bestämt sig för att det inte skulle fungera med Kajsa. Hon var tvungen att säga det fyra gånger innan den unga tjejen bakom disken kunde uppbringa ett tveksamt Caaisha. ”Du kan kalla mig Katie.”, slapp det ur henne och hon hade uteslutande använt det namnet i nästan två år. De enda som kallade henne Kajsa fortfarande var hennes föräldrar och vännerna i Sverige och dem hade hon bara kontakt med månadsvis nu. Därför tyckte hon att det såg konstigt ut när brevet från den lokala videoaffären var adresserat till en ”Kajsa Larsson”.

Hon hade sakta men säkert blivit amerikanska. Man hörde inte längre någon brytning när hon pratade och hon tänkte inte så mycket på var hon kom ifrån. Klädstil och manér hade också anpassats fastän hon hatade att erkänna det. I början när hon kom hit ville hon gärna ge intrycket av att hon inte var så medveten om sin klädstil. Konsten att matcha exakt rätt luvtröja med exakt rätt baggybyxa för att ge det där avslappnade, ”jag har inte tänkt på vad jag har på mig” intrycket hade hon varit expert på. Men allt eftersom tiden gått hade hennes klädstil förändrats till att bli ”äka” ogenomtänkt. Hon var inte säker på om det var ålderns eller USAs fel.

Jag är i alla fall inte fet ännu, tänkte hon ibland och log. Tvärtom var hon ganska smal och något kortare än medelamerikanskan. Hon hade ett axellångt mörkt hår som hon var alldeles för lat för att göra någonting med, annat än att sätta upp det i en slarvig tofs varje morgon.

Kajsa var nästan klar med sin avhandling nu. Det hade inte varit så mycket att tveka kring när hon fått reda på att stipendiet och platsen var hennes om hon ville ha dem. Inte alla blir erbjudna att doktorera på ett av de finare universiteten i östra USA. Får man en sådan chans tackar man inte nej. Särskilt

inte om man brinner för fysik och ens blivande handledare vunnit Nobelpriset i det ämnet några år tidigare. Hennes avhandling handlade om ganska specifika detaljer kring hur partiklar reagerade under ganska specifika förutsättningar och det brukade ta ganska mycket energi att förklara detaljerna kring vad hon gjorde och framförallt varför det var intressant. Om någon frågade så jobbade hon med att fundera ut hur världen fungerar. Det fick räcka så.

Det var måndag eftermiddag och Kajsa kom hem strax före fyra. Tidigt för en gångs skull. Hon kände sig plötsligt väldigt trött på jobbet idag. Om hon kunde göra sig av med en sak i sin omgivning skulle det vara Andrew. Andrew var hennes doktorandkollega. Hon delade kontor med honom och två andra. Idag hade han fått besked från tidskriften Science. De skulle publicera hans artikel och Kajsa hade hört om den varje dag i snart sex månader men det hade bara varit intressant de första tre dagarna. Andrew var inte typen som kunde läsa av läget om man säger så. Han saknade grundläggande social kompetens. Alla arbetsplatser har olika typer av människor men hon misstänkte att forskaryrket hyste större bredd mellan ytterligheterna än något annat yrke. Jämför med säljare till exempel. Det finns trevliga säljare och så finns det riktigt trevliga säljare. Det finns inga säljare som inte kan läsa av läget. Som inte förstår att nog är nog och att det börjar krypa under skinnet om man går för långt. Sådana skulle inte få några kunder. Forskaryrket har inte de sociala begränsningarna. Det finns riktigt trevliga och socialt kompetenta forskare och så finns det sådana som Andrew, långt bort, i andra änden av skalan. Kajsa och hennes övriga kollegor hade visat vad som gränsade till övermänskligt tålamod som inte kastat ut honom genom fönstret. Det fanns bättre dagar men så fanns det dagar som den här när det enda som hindrade Andrews fall från fjärde våningen var att gå hem tidigt.

Brevet låg överst i hennes postfack så hon upptäckte det direkt. Hon stannade upp och tittade länge på sitt namn innan hon öppnade kuvertet. Det innehöll en reklamlapp. Hyr tre DVD filmer i en vecka för \$9.99 och få en påse

popcorn och två liter läsk på köpet. Kajsa tyckte att en filmkväll var precis vad hon behövde för att få bort tankarna på Andrew och på att hon antagligen skulle träffa honom imorgon igen. Hon rös och vände i trapphuset utan att ens gå upp till sin lägenhet.

Kajsa gillade att bo i USA. Det var inte så stor skillnad mot att bo i Sverige egentligen men en sak ogillade hon; att vara tvingad att ta bilen överallt. Hon bodde i en typisk amerikansk förort full med små lägenhetskomples byggda kring varsin stor parkering och varsin swimmingpool. Några rader av tjocka mörkgröna granar var planterade kring lägenhetslängorna för att dölja vägarna som penetrerade hela området. Det låg ett litet handelstorg med en gigantisk mataffär, en spritaffär, tre restauranger och en videoaffär ungefär en kilometer därifrån men det var omöjligt att ta sig dit till fots. Trottoaren tog slut hundra meter från Kajsas lägenhet och det fanns ingenting som liknade övergångsställen någonstans på de hårt trafikerade vägarna.

Hon satte sig i sin begagnade röda Saab igen och svängde ut från parkeringen. Hon hann inte ens lyssna på en halv låt på radion innan hon var framme. En positiv sak med att hela landet var byggt kring bilen var att det i alla fall var lätt att parkera på sådana här ställen. Man fick nästan plats med två bilar i varje parkeringsficka och det fanns alltid en ledig plats. När hon steg ur bilen fick hon syn på en gul papperslapp bredvid sin sko. Kajsa hade inte för vana att plocka upp saker från marken men detta såg inte ut som ett vanligt kvitto. Det var en skraplott. Den såg torr och ny ut fastän marken var täckt av ett tunt lager med snö. Som om den precis hade tappats där men hon kände inte igen att den skulle ha trillat ur hennes bil och parkeringen låg nästan helt öde. Hon plockade upp den och gick mot videobutiken.

När hon steg in höll hon på att få hjärtattack. Sirener började tjuta och små fyrverkerier smällde av. De få kunder som fanns i videobutiken vände sig mot dörren. En butiksanställd kom leende mot henne med ett knippe

ballonger i handen. Bredvid henne en kostymklädd butiksägare med ett ännu större leende och utsträckt hand för att hälsa.

”Gratulerar! Ni är den miljonte kunden som går in i vår affär!” sade han med sitt bästa försäljarleende. Kajsa hade plötsligt ett knippe färgglada ballonger med butikens logo i handen. Hon fick ett litet plastkort i andra handen. ”Med detta kort kan du hyra film här gratis i resten av ditt liv!” Plötsligt hade hon ägarens arm kring sin axel och en fotograf bad henne att hålla upp kortet och le. Det blixtrade till och en kort, väldigt utspridd applåd följde. Festen var slut lika snabbt som den började. När Kajsa kommit över chocken kände hon sig lite dum med ballongerna i handen. Hon valde snabbt ut tre filmer och tackade så mycket igen när hon gick.

Det blev tre romantiska komedier. De hade antagligen samma handling, samma slut, en hel del samma skämt till och med men olika titlar och olika skådespelare. Ett fyra och en halv timmes sliskmaraton. Med lite hämtmat, popcorn och cola skulle det skölja ut Andrew ur hennes system helt och hållet. Hon släppte ballongerna till himmelen så fort hon kommit utanför dörren.

När hon gick mot kinarestaurangen kom hon ihåg skraplotten i fickan. Den var antagligen inköpt i den stora mataffären bredvid. Kajsa styrde om stegen mot mataffären istället. Hon kände att det tog emot att skrapa den innan hon i alla fall försökt hitta den rättmätiga ägaren. Hon frågade i en kassa om någon hade kommit in och frågat efter en skraplott men fick till svar att den typen av lotter inte såldes där. *Det fick räcka med ridderligheten, nu har jag i alla fall försökt*, tänkte hon och började skrapa lotten. Vinsten var en ny, likadan lott, som ju inte fanns i affären.

”Ok” sade hon för sig själv och slängde lotten i en papperskorg. ”Då får jag väl köpa en ny lott.” De hade en sort för fem dollar och en sort för tre. Lika bra att spela stort.

Hon väntade tills hon handlat med sig mat och lagt in den i bilen innan hon lutade sig mot bilen och tog fram lotten. Hon skrapade fram en liten

glad kanin i den första rutan. Det hade börjat snöa. Stora flingor dalade tyst ner och fyllde igen de mörka spåren efter bilarna på parkeringen. Tre likadana kaniner någonstans i de nio rutorna skulle ge henne hundratusen dollar. Nästa tre rutor innehöll arga kalkoner. En svart bil rullade in och parkerade lite längre bort. I den femte rutan var kaninen tillbaka. Nästa var en arg kalkon. En man i svarta kläder steg ur bilen och hans bildörr stängdes med en dov duns i snöfallet. Bara sista raden kvar. Det började med ytterligare en kalkon med humörproblem. Sedan en till. Kajsa kände på sig att den sista inte skulle vara en kanin när hon började skrapa.

”Den sista är en kanin.” sade mannen som gått fram till hennes bil utan att hon märkt det. Hon tittade ner på lotten och såg två framskrapade öron. Mannen lade plötsligt handen på hennes axel. Hon kände ett litet stick och ryckte till. Sedan svartnade det för hennes ögon och hon sjönk ihop bredvid bilen.

3

April 2001

Tjejen på radion sjöng "I'm walking on Sunshine, wooah" när han körde in i Holland Tunnel. Det hade gått snabbare än han hade tänkt. Trafiken var tät ut ur Toronto och förbi Buffalo men resten av resan hade gått snabbare än planerat. Han hade aldrig varit på Manhattan förut men GPS var en bra uppfinning både för den amerikanska militären och dess motståndare. Systemet i hyrbilen skulle leda honom ända fram till målet utan att han behövde fråga någon om vägen. Inga distraherande samtal, ingen risk för att någon skulle misstänka något. Han log åt tanken att ett navigeringssystem från den amerikanska armén hjälpte honom att hitta rätt. "I'm walking on sunshine, wooah..."

Mannen svängde in på gatan strax innan klockan 18:00. Han skulle lämna bilen här och gå till det andra målområdet.

Våren hade varit kall och regnig men den senaste veckan hade värmen och solen äntligen kommit till stan. Andrea Edelman var fnittrig av lycka. Hon kunde inte beskriva det på ett bättre sätt. Det kändes konstigt och något genant att känna sig bubblig av kärlek vid 48 års ålder men Andrea kunde inte rå för hur hon hoppade fram när hon promenerade längs gatan. Han hade ringt och berättat att de skulle resa bort. Han hade lyckats ta ut två veckors semester i början av maj och skulle dessutom komma upp och fira nästa helg.

Det hade varit en kort och stormig romans hittills. De hade träffats på ett flygplan på väg från L.A., hennes säkerhetsbälte hade strulat och han hade hjälpsamt sträckt sig från gångplatsen över mittensätet till hennes fönstersäte för att hjälpa till. De hade börjat prata där medan planet stod parkerat på LAX och inte slutat förrän de hade landat, gått av, gått igenom terminalen och kommit till taxikön vid Newark. Då hade han försynt frågat om hon hade några timmar till

och bjudit ut henne på middag och fastän han egentligen skulle söderut hade de delat taxi och fortsatt till ett mysigt café i SoHo. Det hade varit som att träffa en tvillingsjäl. Trots att de känt varandra i mindre än en dag hade hon delat med sig av saker inte ens hennes närmaste vänner kände till.

Nu hade de känt varandra i några månader men den där pirriga känslan när han ringde eller mejlade fanns fortfarande där. När hon fick mejlet tidigare idag hade hon blivit alldeles knäsvag och varm. *Skulle han verkligen kunna komma redan idag?* Det hade inte varit hans vanliga mjuka stil, utan mer korthugget och rakt på sak. Han hade skrivit en enda mening:

Gå till korsningen Pine och Nassau kl 6 pm. /R

Det var allt. Hon visste inte vad hon väntade sig men det var bäst att inte chansa och hon hade stängt sitt antikvariat några timmar tidigare för att hinna hem för att byta om, bättra på sminket och packa en lättare weekendväska. Hon hade också hunnit förbi frisören och kände att hon gjort allt hon kunde för att göra ett oförglömligt intryck.

Hon tog metron till stationen vid Wall Street och gick tillbaka norrut på William Street tills hon svängde vänster in på Pine Street. Efter bara några meter in på gatan tänkte hon att den var ovanligt, nästan kusligt, tom på folk.

Mannen hade hunnit halvvägs till målet när han upptäckte att det var något som inte stämde. Det var alldeles för lite folk på gatan och luktade fälla lång väg. Han visste också att det var försent för att reagera på det. Han kunde inte vända nu, de skulle stoppa honom direkt, kanske till och med skjuta honom för säkerhets skull. Han fortsatte framåt med oförändrad min och gick snabbt igenom vilka möjligheter han hade.

Det var ingen mening med att spränga sig själv på en folktom gata. Om de visste var han var visste de också var hans bil var och de hade antagligen folk på plats redan. Kanske hade de redan hunnit desarmera den. Det var ändå inte möjligt för honom att försöka detonera den nu, han skulle dö så fort han

plockade upp mobilen. Hans enda möjlighet var att vänta tills de visade sig och gick fram för att arrestera honom och då detonera bombvästen så nära FBI-agenterna han kunde. Om han hade tur tog han några med sig i döden.

Plötsligt steg en kvinna ut på gatan och kom rakt emot honom, vilket kanske gav honom en bättre utväg. Han var tio meter ifrån henne och eftersom hon var på väg i motsatt riktning närmade de sig varandra snabbt. FBI skulle inte hinna ingripa innan han nådde henne och det var osäkert om de skulle avlossa ett vapen med en oskyldig så nära. De skulle i alla fall ha svårt att hinna be om tillåtelse att öppna eld.

Han ändrade riktningen så att det såg ut som om han tänkte passera henne till vänster, sedan ändrade han riktning igen och ville plötsligt passera till höger när han var två meter framför henne. Resultatet skulle bli att hon dels saktade ner och dels att han garanterat skulle komma tillräckligt nära. När de var jämsides tog han tag med sin vänstra arm om hennes hals och backade snabbt ända in mot en sektion med grå betongvägg på byggnaden.

Med en gisslan förändrades allt. De skulle bli tvungna att visa sig, det skulle bli ett dödläge och han skulle få ställa krav. De skulle inte bevilja kraven naturligtvis men han skulle kanske ha en möjlighet att komma i en position där detonationen skulle ha bättre effekt.

Då hände något oväntat. Ingen kom fram. Inga män med dragna vapen och skottsäkra västar med FBI skrivet med stora gula bokstäver hoppade fram ur skuggorna. Inga svarta sedaner med blåljus i grillen kom tjutande och sladdade in framför dem. Ingenting hände.

Kan jag ha misstagit mig om att det var en fälla? hann han tänka innan något ännu mer oväntat inträffade. Men det var något som han inte hann registrera. Kulan dekorerade betongväggen bakom honom med fragment från både hans och Andrea Edelmanns hjärnor och skallben innan dess.

4

Tisdag den 11 december 12:27:09

Nick Ambrose hade haft en jobbig tisdagsmorgon. Den började med att han tvingats fly ut ur sin brandhärjade lägenhet eftersom hans närmaste granne hade dött i sängen med en tänd cigarr. Alla andra grannar hade som tur var hunnit till jobbet redan. De åtta närmaste lägenheterna totalförstördes, inklusive Nicks. Dagen fortsatte med att Nick letade upp sin flickvän och hittade henne grovhånglandes med hans bästa vän på dennes kontor. Sedan fick han sparken från sitt jobb för att ha nitat chefen, som också råkade vara hans bästa vän. Men det som störde honom mest, som verkligen gjorde honom förbannad var att någon med berätt mod brutit sig in i hans hyrda garage, stulit hans Dodge Charger från 1970 och sedan lyckats vika den nästan helt runt en lyktstolpe två kvarter därifrån. Respektlöst. Han hade skrikit åt polismannen som hade ringt upp honom för att berätta detta.

Det hade alltså varit en riktig skitdag hittills. Det förvånade honom därför inte särskilt mycket när de bägge herrarna från FBI knackade honom på axeln där han satt i baren mitt på ljusa dagen och försökte glömma på kemisk väg.

”Nicholas Ambrose, vi skulle vilja prata lite med dig” sade den äldre av de två medan han lade sin legitimation på bardisken framför honom. Han var klädd i en mörkblå vindjacka och NY Rangers-keps. Den andre var yngre och såg ut som om han försökte dölja sin brist på erfarenhet bakom en betydligt elegantare klädstil. Vit skjorta, slips, mörkgrå kostym, dyra svarta skor. Rubbet.

”Så prata lite med mig.” svarade Nick och vände sig tillbaka till sin Long Island Ice Tea. Han studerade dem i spegeln bakom flaskorna medan han drack. Den äldre liknade Robert di Niro och Nick kom att tänka på gamla mafiafilmer. Två mafioso utskickade för att hämta in bråkstaken med irländskt påbrå. Det brukade inte sluta väl för irländaren.

”Vi skulle uppskatta om vi kunde göra det lite mer avskilt.”

”Och om jag inte skulle uppskatta det?”

”Då kommer vi att övertyga dig om att det minst otrevliga just nu är att jävligt snabbt lära sig att uppskatta det.” sade klädsnobben med oväntat ljus röst. Han lät lika överspänd som han såg ut.

”Ni verkar visst ha en del drinkar att betala först. Jag väntar utanför.” svarade Nick lugnt när han gled av barstolen och gick förbi dem mot utgången.

”Känner du för att ta en liten tur?” frågade den äldre agenten retoriskt när han lite senare med en stadig hand på axeln förde Nick mot en svart Crown Vic.

”Tydligen gör jag det.” suckade Nick. Han hade två domar för våldsamt motstånd i bagaget. När lagens långa arm verkligen vill något tjäna det inte mycket till att göra motstånd, det hade han lärt sig.

Klädsnobben vände sig bakåt från passagerarsätet så fort bilen började rulla.

”Du undrar kanske varför vi plockar upp dig på det här sättet?”

”Nej.”

”Varför inte det?” frågade den äldre.

Nick såg tyst hur ett vintrigt New York flöt förbi bilfönstret. Plötsligt fick han en obehaglig känsla av att det var sista gången han såg de höga husen avteckna sig mot den blå himlen. En sådan där känsla man kan få som senare visar sig vara helt fel men som ändå på ett eller annat sätt får en att tycka att det är läskigt vad synsk man är och förbanna sig själv att man inte spelat på lotto för då hade man varit stormrik. När han märkte att de faktiskt väntade på ett svar sade han.

”Säg att ni dykt upp i tangatrosor med geléhallon fasttejpade på bröstvårtorna, då skulle jag kanske ha undrat. Men jag tycker sättet ni plockade upp mig på var ganska normalt.” De båda männen växlade en snabb blick. Sedan bröt de ut i skratt.

”Vi hörde att du kan vara lite bitsk. Verkar stämma.”

”Så varför har ni plockat upp mig?”

”Det har att göra med din lägenhet, din flickvän... förlåt, före detta flickvän, ditt jobb och din numera ganska skeva bil. Mer än så kan jag tyvärr inte säga för tillfället.”

Nick registrerade i samma stund att de körde på avfarten vid West 41st Street ner i Lincoln Tunnel. Västerut. Bort från stan. Detta kopplat med faktumet att de två agenterna verkade veta alldeles för mycket om hans morgon, gjorde att hans mage började kommunicera varningssignaler till hjärnan.

”Har helt FBI gett upp Manhattan och flyttat till Jersey? Hyran för hög?” frågade han.

”Vi tillhör inte FBI.” svarade klädsnobben och vände sig bakåt igen. Nick hann uppfatta en spruta i hans vänstra hand och en knallgul plastpistol i hans högra, en sådan som ger elchocker tills man tuppar av. När de körde ner i tunneln kände han en intensiv smärta i nästan alla muskler samtidigt och hann tänka att han nog skulle tuppa av precis innan han gjorde det.

Han vaknade till med ett ryck när den äldre av männen höll något som luktade fränt under hans näsa. Han satt fortfarande i bilen och det var fortfarande ljust ute men det hade börjat skymma. De befann sig på en parkeringsplats framför ett stort kontorskomplex med glasfasad. Omgivningen såg öde ut. Fält och betesmarker med några kor på ett krön. Skog åt andra hållet. Han hörde fågelkvitter. Byggnaden kändes helt malplacerad. En del av ett industriområde mitt i landsbygden. Det kändes inte som om de var i New Jersey längre heller. Mindre snö och kanske såg träden lite annorlunda ut.

Den äldre av hans kidnappare var fortfarande böjd över honom men den yngre hade redan börjat gå mot entrén. Nick tog chansen att överraska med en explosiv vänster. Om han fick den ena ur balans kunde han springa ifrån dem, tänkte han. Risken var mycket liten att den andre skulle hinna få upp sitt vapen

och kunna avlossa det med någon slags träffsäkerhet alls innan avståndet skulle bli för långt. Han kunde springa i sicksack ut på fältet. Mot korna. Där bortom krönet måste det finnas en gård med telefon, tänkte han.

Nick blev själv överraskad när han kände hur handkloven skar in i handleden och knytnäven stannade upp en decimeter från mannens ansikte.

”Ok, nu tar vi det lite lugnt. Jag ber så mycket om ursäkt för vårt beteende hittills men det var nödvändigt. Inte många känner till den här platsen och ännu färre vet vad som pågår här. Om en liten stund kommer du, om du håller dig lugn när jag släpper loss dig, att vara en av väldigt få som vet. För att skydda oss själva känns det bäst om du inte vet hur man tar sig hit.” Nick suckade och höll upp händerna.

Han klev ut på parkeringen framför kontorskomplexet. Ovanför den breda entrén satt en skylt med svart text mot vit bakgrund som tydligt förkunnade att detta var ”GS-Technologies”.

”Vad står GS för?” frågade Nick.

”Global Shipping” svarade den äldre agenten när de gick in genom de stora automatiska entrédörrarna. Där inne möttes de av en stor öppen reception med vit dekor. Bakom disken satt två leende unga kvinnor prydligt klädda i svarta kavajer och hälsade dem välkomna. Det kändes som om de klivit in i ett trendigt och modernt kontor på Manhattan. De två agenterna utväxlade artighetsfraser medan de skrev in sig i en liggare och fick ut en besöksbricka som de med viss svårighet fäste på Nicks skinnjacka. Sedan ledde de honom förbi receptionen och in i en hiss.

De tryckte på knappen för våning två. Ut ur hissen leddes Nick genom ett kontorslandskap som var avgränsat med skärmväggar. Ljudbilden speglade att det var fullt med ekonomer, ingenjörer eller andra kontorsråttor i landskapet men han kunde inte se över skärmväggarna. De gick mot en liten dörr i den borte väggen som såg ut att leda till en städskrubb. Plötsligt kom en yngre man i svarta, trendiga kläder ut från en öppning i skärmväggarna till

vänster. Männen hälsade med tysta nickar när han gick förbi. Nick undrade vad GS-Technologies sysslade med förutom att kidnappa nyligen hem- och arbetslösa idioter. Den stilrena entrén och kontorslandskapet modernt inrett i svart och vitt tydde på design eller media. Den unge trendnissen i korridoren förstärkte det intrycket. De båda agenternas klädstilar skrek ”statligt anställda torrbollar” i jämförelse och Nick hade mycket svårt att föreställa sig att dessa två vitt skilda arter kunde jobba inom samma bransch, än mindre inom samma företag och han tvivlade på att de ens hade pratat med varandra någonsin. Det trendiga var helt klart en front för något annat.

Den äldre agenten låste upp dörren till städskrubben och innanför upphörde charaden. Där uppenbarade sig en lång korridor med vita betongväggar. Den var kanske femtio meter lång och korsades av flera andra korridorer. På väggarna i ögonhöjd fanns det ränder i olika färger, som Nick antog var där för att hjälpa till att hitta i den annars väldigt sterila miljön. De verkade följa en grön linje och svängde vänster in i en annan korridor. Den var kantad av omärkta, vita dörrar som det var omöjligt att gissa vart de ledde. Efter nästan trettio meter svängde de höger in i en korridor som löpte parallellt med den första. De stannade framför den sista dörren i korridoren, knackade på och steg in.

De klev in i ett stort, modernt kontor som måste ligga i byggnadens bakre hörn. I ena änden fanns ett massivt skrivbord och en imponerande skrivbordsstol. De två ytterväggarna utgjordes av panoramafönster genom vilka det gick utmärkt att se ut över fälten med korna genom. En svagt gråaktig ton sade Nick att det däremot var omöjligt för korna att se in till dem. I den andra änden av rummet stod en soffgrupp i svart skinn. En tresittssoffa och två fåtöljer flankerade ett soffbord i vit marmor. En storväxt gråhårig man, som påminde lite om en annan känd skådespelare som Nick inte kunde namnet på, reste sig ur en av fåtöljerna när de steg in. I soffan satt en ung kvinna och såg upprörd ut.

”Är vi säkra på identiteten?” frågade mannen de bäge agenterna bakom Nick.

”Han är Nick Ambrose.” svarade klädsnobben.

”Ok...” svarade mannen och sträckte leende fram handen mot Nick för att hälsa. Nick tog den inte, vilket gjorde att mannen kom av sig för ett ögonblick men han fann sig snabbt igen. ”Förlåt för det kanske onödigt hårda sätt vi fått hit dig och välkommen till GS-Technologies. Jag heter Richard Chamberlain och är verkställande direktör och föreståndare för den här anläggningen. Du har redan träffat Watford och Simmons bakom dig. Den förtjusande unga kvinnan i soffan är fröken Katie Larsson som precis som du har förts hit utan eget samtycke.”

Nick gav Katie ett kort leende. Hon återgäldade det och han upptäckte att han gillade de små, skarpa, gröna ögonen och skrattgropparna.

”Watford, har han gått igenom formalian?” fortsatte Chamberlain.

”Formalian? Nej, vi blev instruerade att ta honom till dig så fort som möjligt bara.” svarade den äldre av agenterna.

”Ok, då föreslår jag att vi klarar av det tråkiga först.” sade Chamberlain, gick bort till skrivbordet och tog fram ett papper och en liten sprutkanyl ur en av skrivbordslådorna. Hans röst blev märkbart monoton och mekanisk, som en flygvärdinna som går igenom säkerhetsföreskrifterna för åttahundrade gången. Ingen av de båda gästerna kunde gissa att detta var första gången han någonsin yttrade detta.

”GS-Technologies har som alla företag hemligheter som vi inte vill delge konkurrerande krafter. Du kommer alldeles strax få ta del av sådan slags information och jag skulle vilja be dig skriva under detta dokument som ålägger dig med tystnadsplikt innan vi fortsätter.” Han höll upp kanylen. ”Detta är den första komponenten i en minnesblockerande drog.” fortsatte han. ”Den består av ett spårämne. Det söker sig till de delar i ditt minnescentrum som visar mest aktivitet under den närmaste tre timmarna. Om du, efter ditt besök, inte vill ha

någonting mer med oss att göra får du en spruta till. Den kommer i så fall att innehålla en lösning med nanoelement som blivit programmerade att söka sig till spårämnet och nollställa de nervbanor och signalvägar som skapats där. Kort sagt, den första sprutan håller reda på var dina senaste minnen finns och den andra sprutan raderar dem.”

Nick kastade en blick bakåt på de två agenterna bakom honom.

”Skojar han? Vad händer om jag inte känner för att injicera minirobotar i hjärnan? Kör ni hem mig då? För just nu känns det jävligt lite som att jag känner för att injicera minirobotar i hjärnan och jävligt mycket som att jag vill veta vad fan jag gör här!”

”Jag försäkrar dig att den här första sprutan inte innehåller en endaste liten minirobot. Det är ett helt ofarligt spårämne som lämnar kroppen av sig självt inom loppet av tjugofyra timmar.”

Nick kände sig fortfarande allmänt skeptisk till hela situationen. Det måste ha synts på honom för Chamberlain suckade och tittade ner i skrivbordet.

”För det första har du inget hem att åka tillbaka till. Det brann ner i morse. Du har inget jobb, ingen flickvän och bara 17 dollar på fickan, vilket inte ens är busspengar hem till din hög med aska. För det andra har i detta nu dina kreditkort spärrats och alla inestående tillgångar frusits tills vidare. På FBI är man av någon outgrundlig anledning ganska säker på att Nicholas Ambrose finansierar terrorister.”

Nick hörde hur Simmons fnissade i bakgrunden och kvävde en stark impuls att slita av en av hans dyra italienska skor och slå honom blodig med den. Chamberlain fick tyst på Simmons med en arg blick. ”För det tredje sitter du just nu och funderar på hur i helvete jag kan veta allt detta. Du är ett nålstick och en signatur ifrån att få reda på varför du är här. Så enkelt är det.”

Nick var förstummad. Chamberlain hade rätt. *Hur fan gick detta till? Vem var den här gubben och hur kunde han veta allt om mig?* Nick tänkte över sina alternativ. Att kasta sig ut genom fönstret kändes inte som ett realistiskt

alternativ. Det var för högt och glaset såg inte direkt tunt ut. Det verkade inte omöjligt att ta sig förbi Simmons och Watford och han kunde säkert hitta vägen tillbaka till receptionen. Problemen var bara att först och främst visste han ingenting om hur säkerheten såg ut i huset förutom de två agenterna. Det kunde räcka med ett knapptryck för att tjugo slagvilliga säkerhetsvakter skulle stå och vänta på honom. För det andra visste han inte var han var någonstans. Det kunde vara långt till säkerheten där ute. För det tredje kändes det inte helt rätt att lämna tjejen här.

Han sneglade på Katie i soffan. Hon gav honom en liten axelryckning som sade honom att hon redan motvilligt gått med på att ta sprutan och hon levde ju fortfarande i alla fall.

”Ok, börja tanka in.” sade Nick, tog av sig skinnjackan och drog upp den vänstra tröjärmen. När sprutan var tömd och pappret undertecknat frågade han:

”Hur kan ni veta allt som hänt mig idag?”

”Det finns en mycket bra förklaring till det. Det är en av GS-Technologies främsta bedrifter och största hemligheter. Kom så går vi en tur så jag kan visa er stället medan jag berättar.” Han ledde dem ut i korridoren.

”Nick.” sade Nick och höll fram handen för att hälsa på Kajsa.

”Katie.” log Kajsa tillbaka.

”Har ni tänkt på att Jorden är ett fruktansvärt komplext system?...” började Chamberlain medan de gick ut i korridoren. ”...och som många andra komplexa system är den känslig för en mängd olika parametrar. Varav mänskligheten är en. Det känns otroligt att saker och ting är så stabila som de är med tanke på att vi måste kombinera vår darwinistiska natur med en skenande teknikrevolution, en lavinartad befolkningsökning och en ekonomi som till största delen baserar sig på rykten. Hur har vi undvikit att utplåna oss själva flera gånger om, har ni någonsin tänkt så? ” Chamberlain ledde dem tillbaka samma väg som de gått förut. Han gick framför Kajsa och Nick och visade

vägen. Ett par meter bakom dem gick Simmons och Watford för att påminna dem om att det inte var frivilligt att följa med.

”Nej men om inte du berättar vad fan vi gör här kommer jag att inleda utplåningen här och nu.” mumlade Nick, vilket han misstänkte att bara Katie hörde för Chamberlain frågade igen.

”Det är mer eller mindre ett mirakel att mänskligheten inte utplånat sig själv flera gånger om. Håller ni inte med?”

”Jag vet inte. Kanske har vi bara oförtjänt dåligt rykte? Eftersom vi fortfarande är här, menar jag?” svarade Kajsa. De gick in genom en dörr, som enligt den lilla skylten på väggen utanför ledde till ett konferensrum men istället för ett stort bord och stolar fanns en lång trappa där innanför. Längst ner kom de fram till en röd metalledörr med vit text på, som stort och tydligt förkunnade att den som inte hade säkerhetsstatus A2 eller högre gjorde bäst i att skita i att försöka öppna. Chamberlain stannade och vände sig mot dem.

”Tro mig Miss Larsson, det är inte ett oförtjänt rykte.” Chamberlain tittade upp i en kamera monterad i taket. Två sekunder senare smällde det till i låset och dörren öppnades.

Det som mötte besökarna var absolut inte vad man väntade att finna i en kontorsbyggnad överhuvudtaget utan förde tankarna till flygplanshangarer och torrdockor eller skurkarnas högkvarter i någon gammal James Bond-film. Egentligen var det inte heller i det här fallet någonting man fann i en kontorsbyggnad. *Hela den här delen måste ligga under fälten utanför den egentliga kontorsbyggnaden*, tänkte Nick.

Den vänstra väggen var fyra meter hög och svepte ut en halvcirkel tills den mötte den högra, raka väggen ungefär hundra meter från där de stod. Det mest iögonfallande och största föremålet i lokalen var en utbyggnad i form av en halv metallcylinder. Den liknade en två och en halv meter hög, blankpolerad hockeypuck som stack ut ett tjugotal meter från den högra väggen. Det mesta av golvytan var tom vilken gjorde att rummet kändes enormt. I

området närmast cylindern stod skrivbord utspridda i vad man kan säga var ett väldigt öppet kontorslandskap. Området lystes upp i ett kallt ljus från lysrör på ställningar och Nick uppskattade att det jobbade ett hundratal personer här.

Två uniformerade vakter kom fram till dem och avlöste Watford och Simmons, som lämnade dem och gick tillbaka upp i den vanliga kontorsbyggnaden. I lokalen såg de minst tio till, vilket Nick misstänkte betydde att det fanns ytterligare tio som de inte såg. Inte läge att vara ofoglig nu heller med andra ord. De började gå mot cylindern.

”Hur var dina betyg i fysik, Nick?” frågade Chamberlain. Ljudet ekade lite i det stora utrymmet.

”Under medel.” Nick hade aldrig tyckt om de naturvetenskapliga ämnena. Lärarna han haft i de ämnena hade varit för träiga. Undantaget var biologin. Det tyckte Nick var ganska fascinerande men det berodde antagligen mest på att det ibland fanns bilder på nakna kvinnor i läroböckerna.

”Tråkigt att höra. Men du har hört talas om Sir Isaac Newton förmodar jag?”

”Gubben som fick ett äpple i huvudet?”

”Precis. Det var han som lade grunden för vad vi idag kallar den klassiska mekaniken. Han lärde oss att beskriva gravitationen, reaktioner och motreaktioner, kraft är lika med massa gånger acceleration och allt det där.”

”Om du säger det så.”

”Han bekantade oss helt enkelt med en hel del naturlagar om hur rörelse fungerar. Om jag skulle kasta upp en boll i luften skulle jag med hjälp av hans fysikaliska formler och några trigonometriska knep kunna räkna ut mer eller mindre exakt var den till slut kommer att hamna och vilken väg den tar dit. Jag kan alltså i en mening förutse framtiden eller hur?”

”Men om det verkligen skall bli exakt måste du ju veta alla grundförutsättningar för att räkna rätt.” sade Kajsa. ”Exakt hur mycket du tar i, eventuell vind, bollens massa...”

”Precis!” avbröt Chamberlain. ”Bra poäng Miss Larsson, för att inte tala om de riktigt små detaljerna som ojämnheter i bollen, alla geometriska vinklar på de ytor den kommer att studsas, damm i luften, gruskorn och smutspartiklar på ytorna, luftens tryck, temperatur och fuktighet och så vidare och så vidare. Men vi kommer fortfarande inte ifrån att det där är praktiska begränsningar, vars lösning helt enkelt handlar om information och datorkraft för beräkningarna, eller hur?” Han hade stannat och vänt sig direkt till Kajsa.

”Ok men för att kunna hantera den mängd information som krävs skulle ni behöva...”

”Förlåt om jag avbryter men ser ni den stora skinande cylindern där?” Om de hade varit helt blinda hade det kanske funnits en liten chans att de kunde missa den. ”Den innehåller ett system med 32 tera-qubits som utför parallella beräkningar. För någon som inte är insatt i kvantdatorer kan vi säga att den cylindern innehåller datorkraft motsvarande all världens hemdatorer. Gånger trettiofemtusen.”

Nick tittade på cylindern och sedan på Kajsa som såg ut att fullständigt tappa hakan. Han försökte genast se mäkta imponerad ut för att inte visa sig dum inför Kajsa.

”Själva kärnan är bara ca en kubikmeter stor. Resten är kylsystemet som håller kärnan på bara några millikelvin. Dessutom har vi tjugosju liknande anläggningar på olika platser i världen som den här huvudnoden kommunicerar med.” fortsatte Chamberlain. ”Det räcker för att räkna ut framtiden för en boll. Faktiskt för alla bollar på Jorden, och praktiskt taget för allt annat som händer här också.”

5

Tisdag den 11 december 19:34:23

”Skulle du kunna ta det där sista en gång till? Jag tyckte att du sade att ni kan räkna ut framtiden.” frågade Nick efter en utdragen tystnad.

”Vi kan räkna ut framtiden.” svarade Chamberlain. Kajsa gapade fortfarande och Nick kände sig tvungen att fråga vidare.

”Och det kom den där Newton på på sextonhundratalet?”

”Sjuttonhundratalet, och idén har väl utvecklats sedan dess men annars, mer eller mindre, ja.”

”Ok, så...”

Kajsa avbröt och Nick drog en suck av lättnad.

”Men vänta, vänta, vänta lite nu! Vi kan inte ens lösa hur tre bollar med olika massa interagerar med varandra analytiskt förutom i vissa specialfall. Och du säger att ni kan förutse hur *allt* interagerar med varandra?”

”Ja. Men jag har inte sagt att vi löser det analytiskt. Vi gör det helt enkelt på samma sätt som man normalt löser alla tre- eller flerkropparsproblem, det vill säga att iterativt approximerar differentialekvationer numeriskt. Vi kastar helt enkelt datorkraft och tid på problemet och låter datorn välja den närmsta lösningen hela tiden tills den kommer tillräckligt nära. I början var vi ganska skeptiska också men det visade sig när vi började använda kvantdatorer att göra beräkningar på den här skalan att de drar extrem nytta av olika kvantmekaniska effekter, som vi faktiskt inte förstår fullt ut ännu. Någonting inträffar, nästan som om kvantuniversum aktivt söker efter rätt svar och inte bara beräknar data. Detta gör att lösningar går snabbare att nå än vad vi kunnat drömma om.”

”Ok, men även om ni kan iterera er fram till en lösning så menar Heiselberg och hela kvantmekaniken visar att man inte kan mäta allt och därför inte räkna ut allt utan att påverka det. Universum är inte deterministiskt.”

”Det stämmer också” svarade Chamberlain och vände sig mot Nick som kände sig korkad och ville därifrån.

”Newton är far till den klassiska mekaniken. Den fungerar på stora saker som bilar, träd och bollar. Men om man till exempel vill bestämma när en viss isotop av ett grundämne sönderfaller måste man istället använda sig av kvantmekanik. Enligt kvantmekaniken är det omöjligt att säga exakt när ett ämne sönderfaller. Man använder helt enkelt statistik och sannolikhetslära för att räkna ut när hälften av en mängd av ämnet sönderfallit, det kallas halveringstiden. Sedan ger det en *sannolik indikation* på hur snabbt det sönderfaller. Hänger du med?”

Nick kände sig som han var tillbaka i åttonde klass och funderade på vad som skulle hända om han nitade Chamberlain där och då. Det som fick honom att hålla tillbaka var inte så mycket vakterna utan tanken på att framstå som en obildad bråkstake inför Kajsa. Det fick räcka med bara obildad tänkte han.

”Nej, inte alls faktiskt. Vad fan menar du?”

”Eh... ok det kanske räcker om vi säger så här, trots att världen som vi uppfattar den består av stora saker måste vi ta hänsyn till de minsta byggstenarna. Det betyder att vi rent tekniskt inte kan räkna ut en exakt framtid utan bara en *sannolik* framtid. Men jag vill tillägga att i praktiken ligger den sannolikheten oftast över nittionio procent.”

”Men världen består inte bara av bollar och träd utan också av människor som inte styrs av fysikens naturlagar.” invände Kajsa.

”Så sant. Vi hade stora problem med det i början. Tillåt mig först dra lite historia. Den första transistorn kom 1947. En transistor är något så trivialt som ett styrbart elektriskt motstånd, som antingen kan släppa igenom en elektrisk ström eller inte. Inte så märkvärdigt en och en men koppla samman några miljoner sådana på rätt sätt så har du en dator kapabel att utföra miljarder operationer i sekunden och dessutom minnas resultaten. År 1952 ansökte

forskaren George Shepard om ett statligt anslag för att använda den nya tekniken till att bygga vad han kallade en 'förutsägare'. Den skulle förutse tärningsslag genom att samla in och processa några av de data vi diskuterade i samband med bollen tidigare. Målet var att ta reda på om det gick att räkna ut vad tärningen skulle visa med en sannolikhet högre än tjugofem procent.

”Regeringen insåg tidigt projektets potential. Shepard fick tredubbelt sitt sökta anslag och halverad tid att genomföra experimentet. Dessutom hemligstämplades allt. Han fick skriva under på att ingenting skulle publiceras och han var tvungen att utföra experimentet på en militärbas i Nevada.

”Han lyckades och kunde förutsäga vad tärningen skulle visa 373 gånger av tusen. Mer pengar pumpades in och forskningsprogrammet utökades. Samtidigt rekryterades forskare från Feynmans grupp på Caltech för att förbättra beräkningskapaciteten. De introducerade tidigt beräkningscluster som baserades på kvantmekaniska fenomen, naturligtvis under strikt hemlighetsmakeri. År 1959 kunde barbiedockans lansering och Hawaiis anslutning till USA förutses. Året därefter instiftades Federal Agency of Timely Events, FATE. Det var topphemligt förstås och tog alla order direkt från försvarsministern. Fem personer utanför FATE kände till dess existens. Inklusivt försvarsministern.

”FATE räknade både bakåt och framåt i tiden. Man insåg hur känsligt systemet var för grundförutsättningarna. Ni känner säkert till kaosteorins favoritslagord att om en fjäril viftar på vingarna i Japan utlöser det några veckor senare en storm i San Francisco? Nu fick man istället utgå ifrån stormen och försöka hitta fjärilen. Detta arbete var naturligtvis enklare. Man hade ju till viss del facit i form av historiska händelser. Efter ett par år hade man ”förutsett” industrirevolutionen, den första flygningen, och det amerikanska inbördeskriget. Ju längre bakåt i tiden man kom desto bättre visste man grundförutsättningarna och desto bättre kunde man också räkna fram framtiden. Vid 1962 hade man korrekt räknat fram alla stora historiska händelser sedan Columbus landsteg på den amerikanska kontinenten och man märkte att

träffsäkerheten på framtidsberäkningarna inte förbättrades märkbart av att gräva längre bakåt.”

”När man räknar bakåt finns historieböcker till hjälp men hur gjorde ni för att veta att ni räknat rätt framåt i tiden?” frågade Kajsa.

”Dagstidningar från hela landet och underrättelserapporter från alla de kända bokstavskombinationerna, CIA, FBI, NSA, samt en del okända. De tjänade som en referens mot vilka man mätte noggrannheten i beräkningarna. Man låg stadigt på cirka sjuttiofem procent rätt och missade alltså att förutse en fjärdedel av allt som hände. Kennedymordet tillhörde den fjärdedelen och man insåg att man måste börja ta hänsyn till den mänskliga faktorn. Man började således inkludera humanistiska modeller från beteendeforskningen, psykologin, antropologin och andra humanistiska forskningsgrenar. Fram till dess hade man helt enkelt utgått från att människan var egoist och alltid handlade efter vad hon trodde var sitt eget bästa. Men människor är mer komplexa än så. Det hjälpte. Idag följer vi den forskningen noga och uppdaterar algoritmerna med nya rön då och då.”

”Så GS-Technologies är bara en front för FATE?” frågade Nick och tittade nöjt på Kajsa.

”Det stämmer nästan. George anställde mig 1964, pensionerade sig strax efteråt och levde många lyckliga år efter det. År 1987 i efterdyningarna av Iran-Contras affären blev Kongressen mycket strängare när det gällde vilka program regeringen sponsrade. Man granskade och lade ner FATE av rädsla för vad en exponering i media skulle innebära. För mycket makt, för dålig kontroll, tänk om tekniken hamnar i fel händer, och så vidare och så vidare.

”Vi hade givetvis förutsett det hela, diskret flyttat in i dessa lokaler och arbetar nu under täckmanteln GS-Technologies som inte står för Global Shipping Technologies utan egentligen är uppkallat efter George Shepard. Utifrån sett tillverkar och säljer vi marin teknik och design, hyfsat lönsamt till och med.”

”Hur långt in i framtiden kan ni se?” frågade Nick.

”Det varierar. Även om vi aldrig ser de riktigt höga sannolikheterna förrän någon eller några dagar innan utmärker sig vissa händelser flera år i förväg. Det finns också de händelser som är mer kortsiktiga och dyker upp på våra skärmar bara några timmar innan de inträffar.

”Så vem styr FATE nu?” frågade Kajsa.

”Vi rapporterar direkt till presidenten. Varken kongressen, senaten eller högsta domstolen känner till vår existens.”

”Ni motsvarade deras förväntningar och farhågor precis med andra ord?” frågade Kajsa syrligt.

Det verkade inte reta Chamberlain som fortsatte med lugn stämma.

”Att kunna se och ändra framtiden är en alltför viktig egenskap att ge upp på grund av politikernas rädsla för media. Vi har sedan femtiotalet avstyrat globalt kärnvapenkrig vid sextiotvå olika tillfällen. Det senaste var september 2001, när vi tillät de där fanatiska galningarna flyga in i World Trade Center och Pentagon, vilket i sin tur förhindrade att andra terrorister kom över vår gräns och kunde detonera trettiofem strategiska kärnvapen på amerikansk mark år 2003, samtidigt som det säkrade vår tillgång på råolja i Mellanöstern.”

Kajsa och Nick hajade till.

”Du menar att ni kunde förhindrat 9/11?” frågade Kajsa.

”Det var ett av de svåraste besluten jag någonsin tagit och det var den värsta dagen i mitt liv när flygplanen kapades. Men det var det rätta beslutet att ta. Risken var för stor att vi skulle ha missat en eller två av kärnladdningarna och därmed startat ett kärnvapenkrig som skulle leda till oändligt mycket mer lidande. Skulle vi upphöra med vår verksamhet är jag övertygad om att det skulle innebära slutet för mänskligheten inom några månader.”

Kajsa kände ett växande obehag för situationen och i Nicks huvud skränade varningsklockorna. Detta var alldeles för mycket information för att bara låta dem åka hem. Hjärncellsätande minirobotar till trots.

”Hur exakt avstyr ni saker?” frågade han.

”Vi har tillgång till mycket sofistikerad teknik för att kunna ändra framtiden. Jag skall gladeligen visa er exakt hur det går till när vi gör det men jag föreslår att vi börjar med beräknings- och framtidsanalysavdelningen som håller till här i detta utrymme.”, sade Chamberlain och ledde dem vidare mot det lilla öppna kontorslandskapet och metallcylindern.

”Detta är Dr. Randolph Meyers.” sade han när de kom fram till skrivborden. En man i femtioårsåldern med rufsigt hår reste sig bakom en stor platt skärm. Han hade antagligen varit blond med inslag av rött någon gång i tiden men det mesta hade sedan länge förvandlats till grått. Annars var han smal och ganska lång, urtypen för forskare med tejpade glasögon och vit rock. ”Han är chef över vår beräkningsavdelning och sannolikt den mest intelligenta man ni någonsin kommer att träffa.”

Nick såg en kraftig rodnad sprida sig över Meyers ansikte och undrade om han fått mycket skit för sitt snarlika förnamn i samband med den egenskapen.

”Dr. Meyers, detta är Katie Larsson och Nicholas Ambrose. Kan du visa dem hur vi gör det vi gör? Jag har tyvärr ett brådskande möte jag förväntas närvara vid men borde vara tillbaka om... max tjugo minuter. Miss Larsson, Mr Ambrose.” nickade Chamberlain artigt innan han vände och gick med raska steg tillbaka mot dörren de kommit ifrån. De båda vakterna höll sig kvar några meter ifrån dem.

”Jaha, vi kanske kan börja med att titta in till WALT?” sade Meyers och började gå mot metallcylindern.

”WALT?” frågade Nick.

”Watcher of All Living Things.” sade Meyers följt av ett nördigt skratt. ”Vi använder det mest på skoj.”

”Ledsen att jag frågade.”

”Nå, hur går det?” frågade Chamberlain i telefonen på sitt kontor. ”Har ni hittat någonting ännu?”

”Ledsen Richard, ingenting ännu.” svarade mannen i luren, som satt bara några skärmar bort från Randolph Meyers skrivbord.

”För helvete Ryan, du sade att vår bästa chans att få reda på vem som ligger bakom detta var att ta in dem!”

”Jag sade att vi har en cirka 70 procentig chans att avslöja vem som ligger bakom störningarna *om* den som gör det konfronteras med våra gäster. Dom har bara sett beräkningsavdelningen ännu men det kanske inte ens är någon här som ligger bakom. Det är ju egentligen troligast att det är en operatör som ligger bakom eftersom det ju är verkligheten som inte stämmer med beräkningarna här.”

”Det omvända är ju lika sant eller hur? Ok, jag måste snart gå tillbaka till dem men jag vill att du ringer mig direkt om du kan se några tecken på vem det kan vara och varför.” Innan han lämnade sitt kontor tog han fram en nyckel ur sin kavaj, öppnade en skrivbordslåda och plockade upp något som liknade en exklusiv reservoarpenna.

Han såg genast att någon hade varit där. Ett mycket specifikt nyckelkort, som alltid förvarades på en mycket specifik plats, var nu mycket specifikt borta. Richard stelnade till och hade en kort men intensiv kris. Han ringde ett snabbt samtal och fick veta att ett tillika specifikt nyckelkort också saknades. En våg av ursinne sköljde över honom.

Han stängde lådan och klickade på reservoarpennan, vilket aktiverade en digital klocka på dess ena sida. Den visade 01:43:37 och räknade stadigt ner. Historien om att injektionen bara var ett spårämne som sedan kunde användas för att radera minnet var falsk. Den var i alla fall inte hela sanningen. Injektionen hade nämligen en allvarlig bieffekt; en smärtsam men relativt snabb död när tiden på pennan räknat ner, i det här fallet strax efter klockan blivit sjutton minuter över tio.

Kajsa och Nick hade inte alls blivit klokare på vad beräkningsgruppen egentligen gjorde, däremot hade de fått en fullständig redovisning om hur den parallella, kvantmekaniska beräkningskärnan 'WALT', de hade redan glömt vad akronymen stod för, fungerar in i minsta detalj. Cylindern fortsatte på andra sidan väggen också och var uppbyggd av flera lager kylanordningar, varvade om varandra som lager i en lök.

Nick hade slutat lyssna helt efter en mening där han förstod två av tretton ord. Istället beundrade han hur Meyers blev tomatröd i ansiktet varje gång Kajsa ställde en fråga. Under tiden han svarade gick ansiktet från rött till mörkrosa till ljusrosa till något som nästan var normal ansiktsfärg igen, bara för att hoppa direkt till tomat igen vid nästa fråga. Det roliga skådespelet hade pågått i ungefär en kvart när Chamberlain kom tillbaka och avbröt det. Meyers var mitt i en entusiastisk utläggning om hur det enormt intressanta kylsystemet fungerade och såg sårad ut när Chamberlain föreslog att de skulle gå igenom hur beräkningarna utfördes istället.

De gick tillbaka ut i den stora skrivbordsdelen där en stor bildskärm på ett av skrivborden visade ett diagram med massor av siffror och symboler.

”Det här är vårt övervakningssystem.” sade Chamberlain. ”Det ni ser är en tredimensionell presentation av vad sannolikheten, på z-axeln, är för att olika händelser, på y-axeln, skall inträffa vid olika tidpunkter, på x-axeln här.”

Kajsa studerade diagrammet.

”Om man tittar på det här verkar det inte särskilt troligt att någonting alls skall inträffa. Det är ju nästan helt platt!” invände hon.

”Vi har inverterat skalan. Ett lågt värde på z-axeln betyder hög sannolikhet. Detta är en av slutrenderingarna. Systemet gör flera tusen renderingar. Vid varje rendering beräknas sannolikheten för olika möjliga versioner av ett händelseförlopp. Därefter är det mer eller mindre ett minimeringsproblem att hitta den troligaste versionen av framtiden.”

”Hur många jobbar här?” frågade Nick.

”De är cirka tvåhundra på den här avdelningen. Majoriteten av dem har till uppgift att förse systemet med indata. Totalt är vi cirka trehundrafemtio som vet vad vi egentligen gör på GS-Technologies.”

”Trehundrafemtio stycken!? Har ni inte problem med att någon pratar bredvid mun? Skryter om sitt jobb i någon bar en fredagskväll?”

”Ni glömmer att vi kan förutse framtiden.” svarade Chamberlain. ”Alla sådana tendenser hejdas på ett tidigt stadium.”

Det låg någonting otäckt i Chamberlains tonfall tyckte Kajsa. Det kändes inte bättre av att han snabbt styrde bort samtalet från eventuella fördjupningar i ämnet undanröjning av läckor.

”Dessutom är det strikt förbjudet för någon med tillgång till systemet att ha några nära anhöriga. Låt oss säga att vi har haft några incidenter tidigare på grund av att medarbetare här har haft nära relationer. Allt sådant undviker vi nu.

”Hursomhelst, systemets utdata är en strid ström av händelser och deras respektive sannolikheter. När vi närmar oss tidpunkten för en händelse växer sannolikheten i vår beräkning, eftersom vi då har färskare indata och systemet kan göra en säkrare bedömning. Det är naturligtvis ganska komplicerat. Händelser är ju beroende av varandra. De fördelas därefter och ges ett nummer. Diagrammet ni ser här visar bara ett fåtal, runt trettio stycken, ni ser händelsenumren här längs x-axeln. Y-axeln är julianskt datum, vilket är antalet dagar räknat från...” han tittade på Meyers som svarade.

”Den första januari år 4713 före Kristus, klockan tolv på dagen.”

”Precis.”, fortsatte Chamberlain. ”Och dagens julianska datum står här överst på skärmen.” Siffror i en röd ram högst upp på skärmen ändrades varje sekund, 2454812.26597, 2454812.26598, 2454812.26600. Kajsa såg att i diagrammet sträckte sig y-axeln mellan 2454813.20 till 2454813.40.

”Diagrammet visar alltså händelser som kommer inträffa imorgon vid den här tiden och några timmar framåt?” frågade hon.

”Det stämmer!” log Chamberlain. ”Dr. Meyers, kan du ta fram händelsefiler 6675A35-3 och 7926P52-5 och visa på skärmen tack? Börja med någon av söndagens körningar.” Han vände sig mot Kajsa och Nick. ”Jag skall nu förklara exakt varför ni båda är här.”

Nick hade börjat bli orolig att han aldrig skulle få veta men han tyckte att Katie såg ut som om hon glömt bort att hon blivit kidnappad. Skärmen blinkade till och två diagram visades sida vid sida. Datat var inte längre platt, utan stora toppar syntes i båda diagrammen.

”Detta är ett par händelser i era liv så som de såg ut i söndagens körningar. Detta är en tidig beräkning och några händelser med väldigt låga sannolikheter, som att ni skulle få en meteorit i huvudet till exempel, har redan filterats bort av systemet. De höga topparna ni ser är fortfarande väldigt osannolika men de hamnar ändå under tröskelvärdet för den här körningen. Titta speciellt på händelse 3716 i ditt fall Miss Larsson till vänster på skärmen. Den innefattar att ni hittar en skraplott och vinner hundratusen dollar. Och du Mr Ambrose, kan hålla ett öga på händelse 1686 till exempel. Den betyder att din lägenhet blir förstörd i en eldsvåda. De aktuella tiderna för dessa båda händelser var i förmiddags och tidigare den här morgonen.”

Nick såg, och han trodde att han förstod det rätt, att sannolikheten var ungefär en halv promille att gubbjäveln skulle kola just den här morgonen. Kajsas sannolikhet att vinna hundratusen dollar var ännu mindre.

”Meyers, kan du trycka fram till iteration nummer 23076 för samma händelsespektrum, tack? Detta visar en senare rendering från måndag morgon. Notera att de aktuella händelserna har ökat i sannolikhet till några procentenheter och fortfarande inte blivit bortfilterade.

”Ok, visa iteration 24198 tack, Meyers.”

Bilderna bytte helt karaktär och de två topparna i diagrammen försvann helt.

”Som ni ser är de aktuella händelserna fortfarande med och har samma tidsstämpel. Det enda som hänt är att sannolikheten har ökat mycket dramatiskt. Detta är praktiskt taget omöjligt och kan inte ske naturligt.” Chamberlain pausade och lät det sjunka in. ”Det betyder att mellan 03:25 och 03:45 natten till måndagen händer något som dramatiskt ändrar er tisdag.”

”Varför kan det inte vara ett systemfel” frågade Kajsa. ”Med så många miljarder beräkningar måste det väl finnas en risk för att tillstånd inträffar i processorerna som gör att i alla fall en liten del av dem misslyckas? En bugg helt enkelt?”

”Förvisso men ni glömmer igen att vi kan förutse saker. Det gäller även det vi själva gör. Dr. Meyers, vill du vara snäll och berätta lite om reservsystemet?”

”Ok... eh... ...det intressanta är egentligen inte reservsystemet utan det mycket sofistikerade varningssystemet vi använder för att upptäcka fel. Det vi gör är att vi låter WALT utvärdera sin egen framtid och på det sättet planera underhåll och byte av komponenter innan fel uppstår. I de fall vi behöver stänga ner för service tar ett helt redundant system över utan att skarvarna märks. Under de tjugo år vi haft detta arrangemang på plats har inte ett enda systemfel uppstått likt det vi ser i dessa två filerna. Därför känns det inte naturligt att två helt skilda fel skulle inträffa under samma dygn. Inget i varningssystemets data indikerar...”

”Ursäkta mig.” avbröt Nick och allas blickar vändes nyfiskt mot honom eftersom han inte sagt någonting på ett tag och ingen riktigt verkade tro att han hängde med. Han vände sig mot Chamberlain.

”Ni menar alltså att någon medvetet ändrat min och Katies framtid?”

”Alla tecken verkar tyda på det men jag...”

”Och virat min Dodge runt en jävla lyktstolpe?” Han sade det med sin akta-dig-jävligt-noga-för-jag-är-en-naturkatastrof-som-väntar-på-att-drabba-dig-om-du-ens-råkar-snudda-vid-fel-svar-nu-röst. Den var så låg att det nästan kom ut som en viskning med tänderna något hopbitna. Ingen missade den hotfulla undertonen. Han hade fått igenom mycket och undvikit mycket bråk i sitt liv med den rösten.

”Det verkar så ja.” svarade Chamberlain förvånansvärt lugnt. ”Och som Dr. Meyers här försöker säga, Mr Ambrose, har vårt varningssystem inte rapporterat att några som helst oegentligheter skulle inträffa i måndags när detta blev det sannolika händelseförloppet. Det indikerar för mig att det är någon eller några här inom GS-Technologies som ligger bakom detta. För närvarande vet vi inte vilka eller varför men jag hoppas att du inser att det är en otroligt farlig situation vi befinner oss i när våra egna kontrollsystem fallerar!” Chamberlains röst blev nästan en hel oktav högre mot slutet av meningen. Fortfarande var fasaden av en civiliserad och entusiastisk guide intakt men den knakade i fogarna och där bakom skymtade för ett ögonblick ren irritation. Han tog ett djupt andetag och fortsatte lugnare, med nästan uppgiven röst.

”Poängen är att den eller de som gjort detta har inte bara ändrat framtiden på ett ännu okänt sätt utan också lyckats undgå upptäckt i vårt kontrollsystem. Ett kontrollsystem vi tills i förrgår ansåg vara ogenomträngligt. Vem vet, det kanske var en olyckshändelse, som någon försöker mörklägga, kanske var den eller de ute efter någon helt annan effekt än vad som faktiskt hände. Vi vet helt enkelt för lite just nu.

Nytt andetag och en skärva av hopp.

”Det vi däremot vet är att genom att hämta in er två hit och diskutera detta kommer nu med hög sannolikhet den eller de som ligger bakom att ge sig till känna. Alla våra data pekar på det. De olika enskilda iterationerna i era fall och tusen andra slumpvis utvalda händelsematriser gicks igenom manuellt som en del i ett utvecklingsarbete att försöka utöka tiden vi kan förutse saker genom

att dra ner på antalet iterationer. Hade det inte gjorts hade vi troligen aldrig ens upptäckt att någonting var fel.”

”Jag hade nog märkt att någonting inte var rätt i alla fall när jag förlorade bil, hem, brud och jobb inom två timmar.” muttrade Nick.

”Jag menade naturligtvis inte...”

”Ursäkta, Mr Chamberlain?” En man i labbrock klev fram. Nick tyckte inte att han såg ut som en fysiknörd, kanske för att han stod bredvid Meyers. Mannen gav i alla fall ett falskt intryck men det i sin tur kanske bara berodde på att han såg hur Kajsa log alldeles för tillgivet när hon hälsade.

”Detta är Dr. Philip Ryan. Han är en av de forskare som upptäckte oegentligheterna vi för närvarande erfar. Han leder nu ansträngningarna för att hitta de skyldiga. Ryan, detta är Miss Larsson och Mr Ambrose. Har du några nyheter?”

”Nej tyvärr inte” svarade Ryan något distraherad av att Chamberlain tydligen inte längre tyckte att utredningen behövde hållas hemlig för gästerna. ”Trevligt att träffa er förresten, och vi är naturligtvis mycket upprörda över vad som hänt. Jag föreslår att ni fortsätter studiebesöket med att träffa några operatörer. Då kommer vi få en bättre bild av vem som ligger bakom.”

Chamberlain såg sammanbiten ut. Det var tydligt att det inte var svaret han väntat sig.

”Ok, tack Ryan.”

De tackade även Randolph med röda mulen och blev eskorterade tillbaka till dörren de kommit ifrån av en av vakterna.

När de kom till trappan stannade Chamberlain upp.

”En fråga som jag ofta brottas med, kanske mindre nu än i början, är hur vanligt folk ställer sig till detta? Det är ju inte ofta jag får chansen att fråga människor om det vi gör menar jag. Så, vad tycker ni om det vi gör? Är det rätt eller fel?”

Kajsa och Nick tittade på varandra i ett kort ögonblick innan Kajsa svarade

”Ni har i princip infriat alla farhågor för övervakningssamhället. En konspirationsteoretikers våta dröm. En förföljelsemanikers mardröm.” svarade Kajsa lite trevande.

”Ni får NSA att likna kattungar. Ni är inte oroliga att de blir avundsjuka?” fyllde Nick i.

”NSA har faktiskt fått ett eget nätverk med nästan lika vassa datorer. Men de vet inte riktigt hur de ska använda dem. Nu filtrerar de bara informationsflöden och letar efter flaggade ord. De har börjat titta på trendanalyser och hur de ska kunna upptäcka planer på terrorattacker i förväg bara genom att lyssna på hela världens sociala medier. Men för att vara ärlig är de ljusår efter oss.”

Chamberlain log när han berättade det sista.

”Och ni ser naturligtvis till att de stannar där?”

”Givetvis.” svarade Chamberlain och öppnade dörren till trappan.

Uppe i labyrinten igen tog de vänster två gånger in genom en ny dörr som inte ledde till den elcentral som skylten på den ville göra gällande. Vakten stannade utanför medan Kajsa, Nick och Chamberlain möttes av en likadan trappa och vid botten av den en likadan vit ståldörr med samma varningstext som på dörren till beräkningshangaren. Chamberlain stannade och tittade in i kameran ovanför dörren. Inget hände. Efter tio sekunder suckade han.

”Vi har haft problem med det biometriska identifikationssystemet till den här avdelningen. Jag får ringa och be någon att öppna inifrån. Ursäkta mig ett ögonblick.”

En pinsam tystnad bredde ut sig i det öde trapphuset när Chamberlain lämnat dem. Nick funderade i fjorton långa sekunder innan han, helt oväntat, drömde till med en av de äldsta och minst originella ragningsreplikerna i boken.

”Så vad gör du när du inte är på studiebesök hos framtidsgestapo?”

”Är det så du ser på dem?” svarade Kajsa med ett litet leende.

”Jag vet bara att jag inte gillar det här riktigt. Det känns som om vi fått veta för mycket för att de bara skall låta oss valsa ut härifrån och hoppas att de små nanorobotarna skall käka upp alla våra minnen. Första chansen jag får sticker jag.”

”Sticka? Tycker du inte att det är intressant? Här har vi fått insikt i en otrolig ny teknik och du tänker sticka?”

”Jag menar bara att det inte skadar att hålla ögonen öppna och ryggen fri tills vi kommit härifrån. Och du svarade inte på min fråga.”

”Jag forskar. Jag är gästforskare på Hopkins. Och du?”

”Oj. Forskare alltså. Det förklarar det nördiga teknikintresset. Jag jobbar... jag menar jobbade på ett kontor i New York. Ventilation. Vi sålde A/C system och ventilationstrummor och sånt. Väldigt macho.”

”Väldigt...”

”Så, Larsson... var kommer du ifrån?”

”Sverige”

”Sverige?”

”Ja”

”Det i Europa?”

”Ja”

”Nähä?”

”Joho”

”Men du bryter ju inte. Hur länge har du bott här?”

”I ungefär två år.”

”Nähä?”

Kajsa kunde inte låta bli att le. Hon hade varit med om det många gånger förut. Amerikaner som aldrig träffat någon turist, som aldrig rest, som inte förstod hur mycket den amerikanska kulturen spillt över till resten av

världen och som därför blev imponerade av det faktum att man kunde tala ett språk som man blivit matad med genom media sedan man var tre år gammal. Hon tyckte oftast att det var jobbigt och brukade bli generad men någonting gjorde att hon istället ville retas med honom.

”Tänker du fråga mig om man pratar engelska där? Om det finns isbjörnar? Bikinibrudar? Om huvudstaden heter Zürich?” svarade Kajsa spydigt. Nick log bara, sedan sade han i en enda utandning.

”Man pratar svenska, huvudstaden heter Stockholm, statsskicket är monarki, pengarna heter kronor, första kungen var Gustav Vasa, det var en europeisk stormakt på 1600-talet, kända svenskar inkluderar Ingmar Bergman, Raul Wallenberg, och gruppen ABBA.”

Kajsa bara gapade. Detta stämde absolut inte med bilden hon hade av honom. Nick såg ut som någon som skulle kunna ha varit huvudnumret i något avsnitt om otrogna husvagnsslödder i Ricki Lake men han kunde mer om Sverige än de flesta hon träffat sedan hon flyttat hit. *Där får man för att man har förutfattade meningar*, tänkte hon.

”Mamma jobbade som städerska på FN. Hennes dröm var att jag och min bror skulle bli diplomater så hon drillade oss rejält i geografi och världshistoria. Jag kan mest om Afrika men är inte helt kass på Europa heller. Men oroa dig inte. Det är det ändå jag är riktigt bra på. Förutom att slåss och att älska förstås.” Han njöt av att se henne skratta. Hon hade fina små gropar som bildades i kinderna när hon log.

”Du växte alltså upp i New York?”

”Brooklyn. Det var innan det blev dyrt och trendigt att bo på den sidan East River...”

De blev avbrutna av att dörren slogs upp och en kvinna i sextioårsåldern tittade ut på dem. Hon såg ut att ha varit militär det mesta av hennes tidigare liv och det hårda utseendet förstärktes av hennes dyra, affärsmässiga klädsel. Hon doftade lätt av aprikos vilket kändes oväntat mysigt.

Hennes blick for fram och tillbaka mellan dem helt oförstående, som om hon har fått fel mat på restaurang eller som om man precis har berättat för henne att hela hennes familj plötsligt förolyckats. *Märkligt att två så skilda situationer kan frammana samma uttryck av förvånad skepticism över ansiktet*, tänkte Nick. När hon såg Chamberlain komma travande ner för trappan spred sig ett annat uttryck över kvinnans ansikte som om servitören kom med rätt mat eller som om olyckan drabbat familjen Smidth, inte Smith. Det militäriska sparka-stjärtutseendet förbyttes till ett mysiga-mormor-leende och även doften föll på plats.

”Lydia, jag beklagar olägenheten, vi skall snarast åtgärda det där. Får jag presentera Katie Larsson och Nicholas Ambrose? Detta är Lydia Cronwell, chef för vår operativa avdelning.”

”Ni får ursäkta min reaktion. Richard här sade ingenting om att han hade sällskap. Välkomna in!”

Innanför dörren hittade de en smal korridor som ledde dem till ett gigantiskt rum. Rummet var nästan lika stort som beräkningsavdelningen men istället för det karga intrycket av flygplanshangar var det ombonat med blå heltäckningsmattor och ljust bruna väggar. Det liknade markkontrollen vid rymdfärder. Stora skärmar med bilder, diagram och tabeller med siffror och bokstäver fyllde en gigantisk vägg som utgjorde rummets ena kortsida. Andra halvan av WALT stack ut i mitten av väggen under de gigantiska skärmarna, och Nick förstod hur den här salen satt ihop med beräkningsavdelningen. Ovanför skärmarna satt ett citat skrivet med stora reliefbokstäver i ek:

’En intelligent agent uppfattar sin omgivning på ett korrekt sätt, samt vidtar åtgärder som maximerar sina chanser att överleva.’ – George Shepard.

Framför dem stod rader av arbetsstationer arrangerade som i en amfiteater med ännu fler skärmar. Det var ungefär halvfullt och framför en del av arbetsstationerna satt ett femtiotal personer.

”Detta är vår operativa kontrollcentral. Härifrån övervakar vi våra operationer ute i världen. Vi har också en direkt länk in till beräkningsavdelningen så att vi i realtid vet om vi åstadkommit det vi vill.” sade Cronwell. ”Vi har alltid ett tiotal operationer igång på jordklotet dygnet runt beroende lite på vilken tidzon som har dag och natt. Ni förstår säkert att det alltid är lite mer att göra kvällstid i Amerika än kvällstid i Sibirien men våra aktiviteter är trots detta tämligen jämnt fördelade över dygnet. Vi skall se om vi inte har en operation på gång som vi kan följa.”

6

Tisdag den 11 december 21:16:55

Det skulle bli ett relativt okomplicerat framträdande. Alla visste redan vad riksbankschefen hade att säga. Fördelen med att ha en läckande organisation var att innehållet i hans tal redan hade analyserats i flera vändor i media och han fick en chans att nyansera innehållet lite åt ena eller andra hållet för att få rätt effekt. Det diskuterades att räntehöjningen var för svag för att dämpa inflationen och han hade rättat in talet därefter.

”Välkomna, vi har kallat till den här presskonferensen för att...”.

Rummet var halvfyllt och det var ungefär lika många fotografer som journalister. Längs med ena väggen smög sig en man i svart rock och försökte likna en försenad reporter så gott han kunde. Enligt planen skulle en kvinnlig journalist från The Nikkei på andra raden tappa sitt skrivblock exakt klockan 11:23:24. Det skulle åka in under stolen framför henne och för att få tag i det skulle mannen som satt på den vara tvungen att resa på sig. Detta skulle i sin tur avleda livvakternas uppmärksamhet och mördaren skulle ta chansen. Riksbankschefen skulle dö 11:23:33 av ett skott i huvudet.

Mannen i rocken satte sig bredvid en ung nervös journalist där han hade en god uppsikt över den valhänta kvinnan på andra raden. Han tittade på klockan i hörnet av skärmen på sin mobil. 11:23:26. Han såg hur kvinnan på andra raden böjde sig ner. Hur hon snabbt konstaterade att hon inte nådde blocket därifrån hon satt utan knackade på ryggen på mannen framför. Livvakten på den vänstra sidan av scenen uppmärksammade händelsen redan när blocket tappades tre meter framför honom. Livvakten till höger lämnade uppmärksamheten över sin del av rummet när mannen på första raden reste sig. 11:23:29.

Tre personer i rummet hade inte sin uppmärksamhet på händelserna vid de främre raderna. Riksbankschefen, som blickade ner i sina papper medan han talade var en av dem. Den andre var mannen i rocken som smugit sig fram längs den vänstra väggen. Han i sin tur tittade på den tredje personen som inte var totalt uppslukad av skådespelet på andra raden. Det var den unge nervöse journalisten som satt en halv meter ifrån honom, som snabbt lade undan skrivblocket på stolen bredvid sig och avslöjade en pistol i andra handen. 11:23:31. Innan journalisten hann ställa sig upp sträckte mannen i rocken snabbt ut en hand och klappade till honom lätt på nacken. Den unge journalisten föll genast ihop i stolen. Mannen i rocken fiskade upp pistolen och gömde den snabbt innanför sin kavaj. Ingen i rummet lade märke till att någonting hänt. Sedan stegade han snabbt ut ur rummet på samma diskreta manér han gått in. Han log och bugade åt vakterna när han passerade dem.

I papperskorgen utanför hotellets entré slängde han den lilla nål som satt fast i ett gummiband på hans långfinger. Medlet på nålen verkade direkt och mannen hade förlorat medvetandet inom en halv sekund. En så liten dos skulle bara verka i några minuter. Den tänkte mördaren skulle vakna innan riksbankschefen hade talat klart och undra vad fan som hade hänt.

Riksbankchefen avslutade presskonferensen på hotellet med att än en gång försäkra att räntehöjningen skulle vara tillräcklig för att dämpa inflationen.

”Om riksbankchefen i Japan skulle blivit mördad här skulle hela regionen kastas in i en ekonomisk kris som skulle destabilisera hela asienmarknaden” sade Cronwell tyst, ”Det var i alla fall nittiosju procent sannolikt att detta skulle hända.”

”Ni har just sett ett exempel på hur vi kan påverka framtiden genom små, kirurgiska ingrepp i det de flesta kallar slumpen.” sade Chamberlain torrt.

7

Tisdag den 11 december 21:53:06

De gick runt bland personalen bakom de olika arbetsstationerna och småpratade en stund. Chamberlain verkade angelägen om att sprida budskapet att Kajsa och Nick var på besök. Efter en stund kom Cronwell fram till Chamberlain.

”Richard, jag har Ryan i telefon. Han säger att det är viktigt och att han inte kommer fram på din mobil.”

Chamberlain tackade henne och sträckte sig efter närmsta telefon.

”Linje sju.” sade Cronwell och han knappade in en personlig kod följt av en sju.

”Ryan?... ok... bra, jag är på väg.” Han vände sig tillbaka mot Kajsa och Nick. ”Vi tror vi har honom. Ni får ursäkta mig igen. Lydia, skulle du vilja vara så vänlig och ta hand om våra gäster medan jag är borta? Jag tänker att det finns kaffe att bjuda på här någonstans...?”

”Visst, inga problem. Kom med här bara.”

Kajsa och Nick visades till ett mindre rum längst upp, bakom den sista raden arbetsstationer i det stora kontrollrummet. Där fanns ett litet pentry med sex mikrovågsugnar, en spis, en kaffeautomat samt några automater med godis och läsk.

”Vill ni ha kaffe eller något från automaterna?” frågade Cronwell.

”Jag tar gärna lite kaffe.” svarade Kajsa.

”En kall läsk skulle sitta fint.” sade Nick

”Vi har en burk med polletter vi använder till automaterna här någonstans.” sade Cronwell och började öppna överskåpen.

Chamberlain tog trappan ner till beräkningsavdelningen två trappsteg i taget och marscherade hastigt mot Ryan, som inte ens tittade upp från skärmen där han satt vid sitt skrivbord.

”Vem är det?”, frågade Chamberlain tyst när han kom fram.

”Jag har analyserat de senaste iterationerna med hjälp av...”

”Hur du gjort spelar ingen roll just nu. Vem är det?” avbröt Chamberlain.

”Det är fortfarande luddigt men Eduardo Rojas, en analytiker i operatörskontrollen, kommer att bli skjuten av en av våra vakter inom en halvtimme. Skjuten i självförsvar. Men det är luddigt eftersom...”

”Ok, var befinner sig Rojas just nu?”

”Hans skift började för en halvtimme sedan och han är inloggad vid sin arbetsstation i operatörsavdelningen men...”

”Ring på vakterna. Jag går dit direkt.” sade Chamberlain och började gå tillbaka mot trappan.

”Sir? Vi har ett annat problem också.” ropade Ryan efter honom.

”Dr. Cronwell?” En glasögonprydd ung man med fräknar stack in huvudet genom dörren. ”Har du tid ett ögonblick?”

”Vad gäller det? Kan det vänta ett par minuter?” sade Cronwell utan att sluta leta i skåpen.

”Uhm... Vi verkar ha ett problem med beräkning...”

”Vad för något?” svarade hon och upphörde sitt letande.

”Vi får ingen feedback. Diagrammet kommer in som de skall men visar bara nollor. Vi har inga...”

”Jag kommer.” Hon vände sig mot Kajsa och Nick. ”Ni får ursäkta mig, vi verkar ha ett mindre tekniskt fel som måste åtgärdas. Fortsätt leta efter skålen med polletter. Jag vet att den skall finnas här någonstans.” Med de orden försvann hon ut genom dörren.

”Vad menar du med att systemet nollställts?” frågade Chamberlain. ”Vi startar ju om systemet varje månad utan några som helst problem.”

”Men då mellanlagras alla parametrar på ett parallellt minne och återfås direkt. Det minnet är tömt på år-värden. Vi har tappat världshistorien. Framtiden blir omöjlig att beräkna.”

Chamberlain blev aningen blekare.

”Men vi har ju fler säkerhetslager. Backup på flera ställen.”

”Allting sparas ner varje timme i ett tredje minne men det kommer att ta tid att mata över allt. Under den tiden kommer vi inte att kunna köra nya iterationer. Trots att vi bara missar några minuter kommer vi antagligen ha en period på några timmar till några dagar efter det med kraftigt nedsatta sannolikheter eftersom vi måste jobba ikapp och förutse tiden systemet är nere.”

”Va fan.” sade Chamberlain tyst. Ryan uppfattade det och ryckte nästan till, det var ett av de kraftigaste uttryck han någonsin hört den gamle mannen uttala. ”Vi får ta detta senare, börja ladda tillbaka allt. Jag måste hinna tillbaka till Rojas.”

”Va fan.” sade Nick när han hittade skålen. Den hade stått längst in bakom kaffekopparna i ett av skåpen. Nästan som om någon hade gömt den med flit. Den var av glas och halvfull med polletter till läskautomaten. Ovanpå polletterna låg vad som såg ut som två små spritpennor med en ljusgul vätska i, ett nyckelkort och en maskinskriven lapp.

Mr. Ambrose

Kanylerna innehåller ett motgift till giftet som just nu cirkulerar i era blodomlopp. De skall tas i låret. Om ni inte tar dessa dör ni om ca 9 minuter.

Även om ni tar dem kommer ni aldrig tillåtas lämna denna byggnad levande. Jag föreslår att Miss Larsson och ni själv tar er ut genom nödutgången i det nordvästra hörnet av operationskontrollrummet. Använd nyckelkortet för att ta er ut i kontrollrummet. Ni behöver ”övertyga” en anställd för att öppna nödutgången. Det är bråttom.

”Va fan.” sade Kajsa när hon läst. De stod helt stilla i ett par sekunder. Kajsa kände sig lite som om hon var med i dolda kameran. Eftermiddagens händelser verkade alldeles för otroliga för att vara verkliga. Hon hade hela tiden balanserat på tröskeln till att avfärda hela grejen som ett practical joke men hon hade alltid fastnat på att det verkade *för bra, för genomtänkt, för påkostat.*

”Tror du det är sant?” frågade Nick

”Kan det vara en fälla menar du?”

”Ja”

”Jag ser ingen anledning att ljuga om en sån sak.” sade Kajsa. ”Hade de velat döda oss hade de gjort det utan att skicka lappar om det först.”

Nick sade ingenting och Kajsa fortsatte.

”Om vi accepterar att lappen är genuin, måste vi anta att den som har skrivit detta har beräknat framtiden, vetat att vi skulle hitta lappen och planerat ett sätt för oss att fly.”

Kajsa stoppade lappen i fickan, tog upp en av kanylerna och gav den andra till Nick.

”Nej tack.” svarade han.

”Jag tycker att vi skall ta de här.”

”Du tycker att det är en bra idé att injicera klargul vätska i din kropp bara för att en anonym lapp säger åt dig att göra det? Ursäkta om jag inte känner

mig redo att lita på någon här.” svarade Nick och tog demonstrativt ett steg tillbaka.

”Ok så här tänker jag: Antingen är detta på riktigt vilket betyder att vi dör om vi inte gör som det står på lappen. Eller så är allt ett skämt som någon kör med oss. De sitter någonstans och gapskrattar och antagligen filmar de oss för att spara i all framtid och visa för alla vi känner på nationell TV också men poängen är att i så fall är sprutan ofarlig. De skulle ju inte gärna mörda oss för ett skämt eller? Inte ens FOX skulle gå så långt.” log hon.

”Det finns en tredje version; att personen som skrev lappen är den som vill ha oss döda...”.

”Vissa risker får man ta...”

”Vissa risker får man väl ta...” svarade Nick och såg Kajsa i ögonen för ett ögonblick. De tog ett tyst, gemensamt beslut och drog av korken på varsin kanyl.

”I filmer drämmer de in såna här i låret sedan slår de till med handflatan hårt för att spruta in innehållet. Och jag menar naturligtvis 'i armén'... när jag var en supertuff hårding i armén lärde jag mig sånt här. Gjorde detta varje dag. Vet inte var jag fick det där med filmer ifrån.” log Nick. ”Dessutom vet jag inte om de går igenom dina tjocka jeansbyxor du verkar ha där... kanske bäst att du tar av dem...”

Det kändes skönt att kunna skratta när man stod inför en potentiell giftinjektion.

”På tre?”

”Ett... två... tre.”

Det gjorde mindre ont än vad Kajsa hade väntat sig. Nålen gled igenom jeanstyget och in i hennes vänstra lår utan problem. Vätskan kändes kall när den spred sig in i hennes lårmuskel. Hon drog sakta ut kanylen och de slängde dem i en blå papperskorg med plastlock som stod bredvid läskautomaten.

”Det står att det är bråttom...” sade Nick och gick mot dörren. Som väntat var den låst och nyckelkortet öppnade den.

Ute i kontrollrummet var aktiviteten hög, nästan kaotisk. Cronwell stod framåtlutad och läste på skärmen över huvudet på en analytiker på tionde raden. Bakom henne stod en mindre folksamling och gjorde sitt bästa för att se skärmen, medan de diskuterade högljutt och pekade mot de stora skärmarna på väggen där framme. Endast ett fåtal satt vid sina platser och de som inte stod bakom Cronwell sprang runt mellan de olika stationerna. Kajsa förundrades över hur snabbt Cronwell växlat från den snälla gamla damen som så gärna ville bjuda på något i pentryt, till denna självklara auktoritet som tydligt och lugnt manade på sin stirriga personal.

Om detta var ett mindre tekniskt fel skulle jag inte vilja vara här vid ett större, tänkte Kajsa. Ingen lade märke dem när de kom ut ur det lilla rummet och gick med snabba steg längs väggen mot nödutgången till höger om WALT nere vid den stora skärmväggen.

Vid den första raden längst ut till höger satt en analytiker och stirrade på sin skärm. Nick stannade och tecknade till Kajsa att sätta sig på huk. Ingen kunde upptäcka dem där de satt såvida de inte kom ner samma väg men det var omöjligt att nå nödutgången utan att bli upptäckta av analytikern på första raden. Nick funderade på vad de skulle göra när valet plötsligt gjordes för honom. Nick och Kajsa var fortfarande fem meter ifrån analytikerns plats när han plötsligt reste sig. Hans huvud var fortfarande vänt mot skärmen som för att memorera det han läste men kroppen verkade klar att gå. Nick tittade snabbt upp och konstaterade att ingen annan var i närheten och han kunde inte se någon som hade uppmärksamheten åt deras håll. Sedan avverkade han avståndet till analytikern i tre snabba steg.

När mannen till slut vänt sig om helt och hållet för att rusa upp och ansluta till folksamlingen bakom Cronwell möttes han istället av en flygande Nick Ambrose som slog honom till golvet. De försvann från Kajsas synfält

framför den första raden arbetsstationer och när hon smugit sig ner dit låg mannen och stirrade storögt på Nick, som satt på honom, höll ett fast grepp över hans mun med ena handen och visade att han skulle vara tyst med den andra. Nödutgången var mindre än sex meter till höger om dem. Vid sidan av dörren såg de en knappsats och en platta för att läsa av tumavtryck. *Man får vara bra jävla paranoid för att sätta kodlås på en nödutgång*, tänkte Kajsa. Nick såg ut att begrunda samma sak.

”De loggar vem som lämnar huset” viskade hon. ”Full kontroll.”

Nick spände ögonen i analytikern och försökte frammana sin allra elakaste blick. Mannens blick flackade skräckslaget och Nick väntade tills den fokuserade på hans ansikte innan han började prata.

”Vi skall ut genom den dörren och du skall hjälpa oss” sade han sammanbitet. ”Om en liten stund tar jag bort handen från din mun. Vi ställer oss upp lugnt och stilla och går, inte springer, bort till dörren. Du lägger din tumme mot plattan, trycker koden och sedan går vi ut. Lätt som en plätt. När dörren har stängts efter oss släpper vi dig. Om det inte går till exakt som jag beskrivit det, om du till exempel börjar skrika istället, kommer du inte att vara vid liv när du landar på golvet. Har du förstått?”

Mannen nickade skräckslaget. Nick släppte försiktigt greppet om mannens mun och reste sig upp. Ingen verkade ha upptäckt dem. Stämningen var fortfarande kaotisk och all uppmärksamhet riktades mot skärmarna på arbetsstationen. Han hjälpte analytikern upp och de började så oskyldigt som möjligt att gå mot nödutgången. När de kom fram förde Nick upp mannens högra hand och placerade tummen mot avläsningsplattan. Konsolen pep till och en grön symbol som föreställde en knappsats visades bredvid tummen.

”Tryck in koden” sade Nick lågmält. Mannen tvekade, vilket gjorde att Nick lade handen på hans axel och klämde till. Mannen sviktade till av smärtan men höjde inte handen för att trycka koden.

”Nick!”

Nick vände sig om mot Kajsa som pekade mot ingången på diagonalt andra sidan den stora aulan. Chamberlain hade kommit in i kontrollsalen och med sig hade han tre uniformerade säkerhetsvakter. De hade inte upptäckt dem ännu men var på väg ner på andra sidan salen. Det handlade om sekunder innan de skulle vara nere vid sista raden på samma nivå som de själva och ha fritt synfält till nödutgången.

”Tryck in koden annars får du äta soppa resten av ditt liv!” fräste Nick i analytikerns öra. Mannen tryckte in en fyrsiffrig kod och Nick tryckte ner handtaget.

Tre saker hände nästan samtidigt. Ett larm började tjuta i samma stund som dörren öppnades, vilket gjorde att Nick sparkade upp den ögonblicket innan allas blickar började vändas mot nödutgången. När dörren svängde upp på vid gavel small det till. Nick var säker på att ett skott avlossats alldeles utanför dörren men han kände ingen kula träffa honom. Dörren till nödutgången studsade tillbaka och låstes igen.

Eduardo Rojas förstod inte att det var ett pistolskott han hört förrän han såg blodet färga hans vita, kortärmade skjorta röd. Ungefär samtidigt som han förstod att han blivit skjuten i bröstet, gav benen vika och han segnade ner framför Nick.

Nick drog Katie tillbaka upp mot pentryt och satte sig, skymda av den tredje raden arbetsstationer. Nick undrade om vakterna där ute som hade öppnat eld skulle hinna få upp dörren till nödutgången och upptäcka dem innan vakterna som kom in med Chamberlain skulle hinna över från andra sidan aulan och hitta dem. Jobbig situation helt enkelt.

En dag för snart tjugotre år sedan befann sig Nick i en annan jobbig situation i en servicebutik på Madison Avenue vid korsningen mot 25:e gatan. Hans äldre kompisar hade övertygat honom om det briljanta i att ta saker utan att betala för dem. Nick hade i och för sig inte krävt en fullständig redovisning för hur planen

såg ut men han var hyggligt säker på att det inte var meningen att de skulle bli upptäckta av en ursinnig butiksföreståndare när de marscherade ut med större delen av chips- och godishyllan innanför jackorna. Nick, som var några decimeter yngre än alla andra hade gått sist och hamnat precis på fel sida om den osynliga linje som separerade dem som skulle hinna ut innan ägaren nådde fram, från dem som inte skulle det. När de andra hade börjat springa för livet genom dörrarna hade Nick vänt om och sprungit tillbaka in i butiken istället.

Butiksägaren hann springa nästan tjugo meter ut på trottoaren innan han insåg att han inte kom närmare pojkarna, samtidigt mindes han också att butiken stod obevakad och vände tillbaka. Nick hade gömt sig längst in i butiken i ett utrymme mellan en vägg och en kyl med Coca-Cola. Han hoppades att butiksägaren inte hade upptäckt att han vänt tillbaka in i butiken igen och lovade Gud och alla andra som råkade tjuvlyssna på hans tankar just då att aldrig göra något dumt igen om bara butiksägaren hade missat honom.

”Kommer du fram nu direkt, din lilla råtta, så skall jag bara ge dig stryk med vänstern!” skrek butiksägaren och Nicks blod frös till is. Han mindes hur förbannad han blivit på Gud, som hade svikit honom i denna svåra stund. Det var förstås tills han upptäckte att gallret framför ventilationstrumman på väggen framför honom satt löst. Han använde alla svordomar Jeremy Ennis i sjätte klass hade lärt honom under lunchrasterna när han med skakande händer skruvade upp de två löst åtdragna skruvarna. Han kröp baklänges in i ventilationstrumman och höll gallret på plats med lillfingrarna, som var tillräckligt små för att kunna greppa genom gallret. Där inne var det otrevligt mycket damm men han tyckte att det luktade lite som hans morfar som kom och hälsade på ibland. Butiksägaren skrek och letade i affären i nästan en hel timme innan han var övertygad om att Nick inte var kvar där inne. Det tog ytterligare tre timmar tills eftermiddagsrusningen tog vid och Nick vågade krypa ut ur sitt gömställe och springa ut i skydd av de andra kunderna.

När Nick nu 23 år senare satt på huk och gömde sig bakom raderna med arbetsstationer kom han att tänka på den historien. På andra sidan den långa trappan ner mot nödutgången satt nämligen en stor, filtbeklädd lucka till en ventilationstrumma.

Luckan var en riktig storsäljare till större fastigheter. Han sålde minst ett sådant system i veckan, vilket dels berodde på att den fanns i många olika färger som smälte in i väggen och dels att den var enkel att byta ut men framför allt var den enkel att öppna och stänga för reparationsarbeten och underhåll av ventilationstrumman. Upptill var luckan fastsatt med gångjärn som gick inåt och nertill fanns bara tre plastklipps, som kunde öppnas med händerna utan tillgång till verktyg. Nick var hyfsat övertygad om att luckan också kunde öppnas genom att kasta nittiotvå kilo muskler på den.

”Kom!” sade han, tog tag i Kajsas arm och kastade sig genom väggen framför dem.

Ventilationstrumman sluttade brant nedåt och de gled vidare ett par meter innan de träffade väggen i en T-korsning. Plastklippsen i luckan hade givit efter för hans tyngd och luckan hade ljudlöst slagit igen efter dem precis som han hoppats. Det var bäcksvart där nere men inte trångt. De hade gått om utrymme att röra sig på. När de vant sig vid mörkret såg de ett svagt ljussken från det högra ventilationsröret. De låg tysta en stund innan de sakta ålade sig mot ljuset.

Chamberlain och hans män nådde fram till Eduardo Rojas i samma ögonblick som vakterna utifrån forcerade nödutgången. De konstaterade att han var död och tillkallade folk för att forsla bort kroppen. Medan ”det var väl synd på en sån kille” - och ”ingen såg det komma” –kommentarerna gick varma bland personalen sökte Chamberlain igenom Rojas arbetsplats. Han använde telefonen.

”Ryan? Chamberlain här. Vad tror du?”

”Jag vet inte. Vi börjar precis få igång delar av systemet nu. Sannolikheterna kommer att vara usla i minst någon timma till.”

”Jag vill veta exakt hur han gjorde detta och varför”

”Ok, vi tittar på det så fort vi kommer igång igen här.” Chamberlain lade på och vågade för första gången på flera dagar på allvar tro att det skulle ordna sig. Den hårda knuten av oro han burit omkring på började visa tecken på att lösas upp. Visst, de befann sig mitt i en blackout och de skulle ha betydligt sämre sannolikheter i några timmar eller några dagar framöver men om ingen startade ett världskrig precis just då var det något de kunde acceptera för att få slut på sabotagen. Han kom att tänka på något och tog upp pennan han hade i kavajen. Klockan hade räknat ner till 00:00:34. Han lyfte telefonluren för att ringa till Cronwell för att försäkra sig om att Ambrose och Larsson fortfarande var inlåsta i pentryt.

Han hann inte börja slå numret innan en av vakterna utifrån kom fram till Rojas arbetsstation.

”Tog ni de andra?”

”Vad?”

”De andra två?”

”Vilka andra två?” Chamberlain kände hur knuten drogs åt igen.

”Rojas medhjälpare. Två stycken, en man och en kvinna tror jag. Definitivt en man. Det var han som öppnade dörren. Han hade mörk jacka, kan ha varit en skinnjacka och jeans på sig. Den andra var bakom men jag är ganska säker på att det var en kvinna. Sir?” Chamberlain hade tryckt på återuppringning redan innan vakten hade avslutat den sista meningen och höll upp handen i en gest som betydde sluta prata, håll tyst men stanna för helvete kvar.

8

Tisdag den 11 december 22:54:45

Kvinnan satt och åt på en snabbmatsrestaurang i Arlington när hennes mobiltelefon ringde.

”Vi har en händelse.”

”Ok. Var?” svarade kvinnan medan hon reste sig för att gå och tömma sitt skräp i en av papperskorgarna vid utgången.

”Alexandria”, svarade mannen i telefonen. ”En handelsdelegation från Kina har varit ute och ätit och tittat på julmarknaden. De kommer att rånas om 7 minuter.”

”Välkommen till DC.”

”Rånarna kidnappar delegationen och kommer senare att mörda dem. Du kommer inte hinna dit för att avstyra det helt men en av deltagarna är son till VD:n på ett av Kinas största företag. Han får under inga omständigheter dö eftersom det antagligen... det kommer att leda till en internationell kris.”

”Ok, hur många och vilken typ av vapen?”, frågade kvinnan när hon satte sig i bilen.

Drygt 12 minuter senare var hon på plats. Handelsdelegationen hade haft en livvakt med sig men han var redan död. Han hade gjort det fatala misstaget att dra sitt vapen utan att ha koll på att den ensamma rånaren inte alls var ensam. Han hade en medhjälpare som hade klivit fram och avlossat tre skott i mannens huvud. Det två männen hade därefter tvingat in kineserna i en van som kördes av en tredje rånare och kört iväg.

Planen var enkel; stoppa fordonet innan delegationen dödades. Kvinnan stod vid korsningen Royal och 2nd Street i norra Alexandria. Det var inte mycket trafik vid den här tiden på kvällen. Det hade inte varit självklart att planen skulle fungera men sannolikheterna hade tydligt visat en möjlighet.

Möjligheten var en Hummer med en ensam man som inte heller skulle överleva kvällen. Timingen var perfekt. Tomma gator, en van som körde alldeles för fort och en korsning med trafikljus som visade grönt från båda håll samtidigt. En olycka händer så lätt. *Särskilt när man har resurser att hacka stadens alla trafikljus*, tänkte kvinnan och skickade kommandot med sin telefon.

Hon väntade tills hon hörde ljudet från bilarnas motorer innan hon tog fram sitt vapen och började gå mot korsningen. Allting skulle ske snabbt. Vanen med kineserna skulle krocka in i förarsidan på Hummern vilket direkt skulle döda rånaren i framsätet och mannen i Hummern. De två som satt och vaktade kineserna i vanens bakre del skulle överleva men vara omtumlade och desorienterade. Kvinnan skulle vara tvungen att springa fram till olycksplatsen, öppna bakdörren till vanen och skjuta dem innan de hämtade sig.

Hon såg vanen först. Den kom mot henne utan att bromsa in för det röda ljuset. Samtidigt kom Hummern från gatan till vänster. Inte heller den verkade bromsa in. Förarna såg inte varandra eftersom sikten skymdes av ett tre våningar högt kontorskomplex, vilket var ovanligt i den här delen av stan, och kvinnan osäkrade sitt vapen och klev ut i körbanan på andra sidan korsningen. Sedan hände något oplanerat.

Hummern passerade det gröna ljuset 143 millisekunder för tidigt, alternativt passerade vanen sitt gröna ljus 143 millisekunder för sent. Detta var naturligtvis inget som kvinnan på andra sidan korsningen noterade i det ögonblicket. Strax därefter blev det dock väldigt tydligt också för henne att någonting gått snett när vanen istället för att trycka in förarsidan på Hummern, välta och glida på sidan fram till henne där hon väntade på andra sidan korsningen, endast tryckte till Hummerns bakre stötfångare och i princip fortsatte utan något som helst problem. Kvinnan såg hur Hummern spann runt innan hon var tvungen att kasta sig ur vägen för vanen som fortsatte längs North Royal Street.

Situationen var ny för kvinnan. Det var någonting de övade på, snabba förändringar i slutskedet innan en händelse men då handlade det alltid om minuter och inte sekunder som det var nu. Hon kom snabbt upp på fötter och plockade fram sin mobil. Ingen ny plan hade presenterats, vilket var ovanligt. Däremot hade mycket riktigt händelsen registrerats 1334 millisekunder innan krocken skulle ha ägt rum. Det måste vara något slags rekord. Mobilen ringde.

”Vad fan hände?” frågade rösten i telefonen.

”Vanen missade målet.”

”Var är den nu?”

En annan röst ropade på henne från korsningen.

”Fy fan vilken jävla idiot! Är du ok?”

Föraren från Hummern hade hoppat ur och kom stapplande mot henne. Hon höjde automatiskt sitt vapen mot honom.

”Whoa! Vad fan! Ta det lugnt!” Mannen från Hummern stannade upp 10 meter ifrån henne.

”Vad gör jag med föraren i Hummern?” frågade hon mannen i telefonen.

”Var är vanen?” frågade mannen i telefonen igen.

”Vet ej. Den fortsatte längs Royal.”

”Vanen är ditt huvudmål.”

”Och mannen i Hummern?” frågade hon igen. Hon funderade på om hans icke-död skulle ha konsekvenser för andra saker eller ej. När systemet en gång planerat ett avslut kanske andra planer baserades på det. Sannolikheten var liten men tänk om den här mannen på något sätt gör avgörande avtryck i framtiden. Hon flyttade telefonen från örat ett ögonblick för att kasta ett öga på displayen. Ingen ny plan. *Bäst att hålla sig så nära originalplanen som möjligt*, tänkte hon och krökte fingret kring avtryckaren.

”...skynda dig till din bil och följ efter! Vi har inte mycket tid. Jag uppdaterar din plan nu. Skynda dig!” skrek rösten i telefonen som hon hade placerat vid örat igen och hon stoppade sitt avtryckarfinger.

”Vad fan är det med dig!” skrek mannen på gatan.

”På väg” svarade kvinnan i mobilen och började springa bort från korsningen mot sin parkerade bil.

”Jävla galning!” hörde hon mannen ropa efter henne.

”Vi har ett problem.”

Det var kaotiskt i operatörsavdelningen. Mannen hade till slut kunnat ta Cronwell åt sidan ett ögonblick.

”Ja, det är väl uppenbart?” Hon gestikulerade mot kroppen som packades i en liksäck nere vid nödutgången.

”Ett annat problem, systemet gick ifrån manus mindre än två sekunder innan en händelse.”

”Vad var händelsen?”

”Det är just det, en kinesisk delegation i DC var på väg att rånmördas. Vår plan att förhindra det misslyckades och vår agent förföljer dem men hon har hamnat långt efter. Sannolikheten att vi skall lyckas förhindra det är liten.

”Vad blir följderna?” frågade Cronwell.

”En av kineserna är son till affärsmannen Huang Xi...”

”Fan.” Det var ovanligt att Cronwell använde sig av kraftuttryck. Fastän hon bara viskade det hoppade mannen nästan till. ”Vänta här.” Cronwell gick ner till första raden med arbetsstationer och växlade några ord med Chamberlain. Han reste sig och följde med henne tillbaka för att förhöra sig om händelsen.

”Du sade att vi har en agent i området?” frågade Chamberlain.

”Ja Sir, men hon har hamnat för långt efter. Sannolikheten att vi mister hela delegationen är just nu...” Han tittade efter på sin mobil. ”... högre än 70 procent. Men vi har problem med alla sannolikheter nu. Något problem på beräkningsavdelningen tror jag.”

”Fan.” Det hade nästan samma effekt när Chamberlain muttrade det. Han vände sig till Cronwell.

”Vi får vara proaktiva här. Läck nyheten snabbt till utrikesdepartementet och se till att de skickar kondoleanser via de diplomatiska kanalerna ögonblickligen. Presidenten skall till Peking och diskutera handelsfrågor tidigt nästa år, se till att resan tidigareläggs några veckor... och se till att rånarna inte överlever kvällen.”

Kvinnan körde så fort hon kunde men hon visste att det redan var försent. Efter tio minuter parkerade hon sin bil vid en avfart upp i skogen en bit in på Marina Drive. Marina Drive låg norr om Alexandria på Dainger Island, en liten skogsbeklädd halvö som sträckte sig ut i Potomac's mörka vatten strax söder om Reagan International. Kvinnan började gå upp i skogen. Ingen syntes till. Vägen användes ofta av plane-spotters som åkte ut för att titta på startande och landande flygplan från bana 1 och 4 men de flesta av dessa aluminiumfåglars ornitologer försvann så fort mörkret föll. Kvinnan gick till fots den sista biten. Hon stannade ofta och lyssnade efter rörelser eller ljud men hörde inget förutom bruset från flygplatsen i bakgrunden. Plötsligt uppfattade hon ett skratt genom mullret av ett landande flygplan och kvinnan drog sitt vapen.

En glänta öppnade sig framför henne och hon såg den vita vanen och en mindre, mörk bil parkerad bredvid. De tre rånarna var på väg att lämna platsen i bilen. En hade satt sig på förarplatsen och startat den, en annan stod vid dörren på passagerarsidan och pratade med den tredje som lastade in en väska i bagageluckan. Ingen av dem hade något vapen framme.

Kvinnan osäkrade sitt vapen och började springa rakt mot bilen. Mannen i förarsätet upptäckte henne först när hon klev in i strålkastarljuset och han började rota i sin jacka, förmodligen efter ett vapen men hann inte ta fram det innan kvinnan avlossade två skott genom framrutan. Ett träffade mannen i halsen och det andra i bröstet. Mannen som stått vid passagerardörren hann bara vända huvudet mot kvinnan innan hon var framme vid honom och avlossade ett skott i hans ansikte, mindre än en halvmeter ifrån honom. Den tredje rånaren var svårast att komma åt. Även om han fortsatt att stå upp bakom bilen hade den nästan helt skymt honom. Nu hade han dessutom hunnit reagera på de tre första skotten och hukat ner bakom bilen. Istället för att fortsätta rusningen kastade kvinnan sig på marken och avlossade tre skott under bilen mot mannen. Alla tre träffade och trasade sönder hans högra vrist. Mannen skrek och ramlade omkull. Kvinnan reste sig, gick runt bilen och avslutade jobbet med två skott i huvudet. Därefter kontrollerade hon att de tre männen verkligen var döda innan hon vände uppmärksamheten mot den vita vanen.

Vanen var inte låst och efter att hon kontrollerat att ingen fanns kvar i framsätena öppnade hon bakdörren och såg kropparna.

”Jag har tre döda rånare och tre döda kineser här.” sade hon i mobilen.

”Ok, jag skickar dit polis så stick därifrån.”

Richard Chamberlain var inte nöjd med hur saker och ting utvecklades den här kvällen. För första gången på flera årtionden hade han ingen strategi, ingen plan för hur han skulle lösa problemen. Han lyfte luren och kallade den innersta kretsen till möte på hans kontor så snabbt de kunde.

När han lade på tänkte han på var som hade hänt vid rånet av kineserna. Systemet hade svängt i sista stund och vektorer som verkade vara pålitliga, vektorer som de styrt operationen efter, var plötsligt inte vatten värda. Att de tappat historien i en timme skulle inte orsaka detta. Det hade stoppat alla

beräkningar i fyra minuter tills historien började laddas tillbaka och sänkte sannolikheterna generellt för en okänd tid framöver men att helt ändra händelseförloppet mindre än två sekunder innan en registrerad händelse var något annat. Ett lappkast i sannolikhetsrymden av den här magnituden var naturligtvis oacceptabelt för verksamheten. Det slog honom att det till viss del liknade de absurda händelserna tidigare på dagen som gjort att de hämtade in Kajsa Larsson och Nick Ambrose. Hade detta ett samband? Det var enkelt att tro det. Två sådana här saker inträffar på samma dag. Osannolikt. Den självklara slutsatsen borde vara att detta var två symptom på samma sjukdom.

Två saker gjorde dock att han ändå tvivlade. Dels måste en skillnad på delar av en sekund i förutsägelsen av bilarnas position jämföras med miljonvinster för Katie och en total ödeläggelse av Nicks liv. I detta avseende var den uteblivna krocken som en mygga i jämförelse med en jumbojet. Lättare att missa en mygga. Det andra som gjorde att han tvivlade på att detta var kopplat till de andra händelserna under dagen var att det hänt förut.

Nu var det längesedan men liknande undantag och sena ändringar var vanliga i systemets ungdom. Chamberlain visste att det således kunde hända igen. Han visste också att sannolikheten att det skulle inträffa just denna dag var exakt lika stor som sannolikheten att det skulle inträffa imorgon eller nästa år. *Eller var det så?*

Det fanns inga inbyggda mekanismer för att förhindra dessa sista-sekunden-ändringar. Anledningen till att förekomsten av dem minskat var att systemet helt enkelt blivit bättre. Inte konstigt eftersom det hela tiden fått mer och mer input att arbeta med allteftersom tiden gick. Ikväll, däremot, var första gången i systemets historia som det plötsligt fått *mindre* historia att arbeta med. Man måste kanske vänta sig vissa effekter av att systemet missat någon timme ändå. Chamberlain funderade på vad man skulle kunna göra för att förebygga andra, liknande incidenter de närmsta dagarna om det överhuvudtaget fanns något de kunde göra.

Han började tänka på när han sist varit med om en sen ändring. Det var snart 30 år sedan nu men det skar fortfarande som en kniv i honom när han tänkte på det. Det skulle ha varit ett enkelt ingrepp i händelseförloppet. Detta måste varit innan den operativa avdelningen existerade men han hade i alla fall haft sin bästa man på fallet.

Pojken och hans mor hade dött i sitt hem. Deras närmsta granne, en man som senare skulle beskrivas som psykiskt sjuk, hade gått in i deras hus och skjutit dem och sedan sig själv en eftermiddag i april. En ganska enkel sak att förhindra. Flera hundra olika möjligheter. Möjligheten de valde, den *han* valde, hade ändrats i sista minuten och hans man, hans bästa man på fallet hade inte hunnit ringa in ändringen. Telefonen i huset hade ringt under tiden skotten föll. Ingen hade svarat.

Det hade tagit honom hårt. Han visste att det varje dag dör människor över hela världen, en hel del på mycket värre sätt. Systemet kunde inte rädda alla, det hade han tvingats acceptera tidigt som någonting som kom med jobbet. Problemet var när de drabbade betydde något djupare för en själv, när det inte var anonymt. Han hade naturligtvis inte nämnt det för någon annan, inte ens under operationen. Den hade motiverats med ett falsarium, ett påhitt. Han hade inte velat motivera insatsen med att han kände just den här kvinnan. Att just det här barnet kanske var hans barn.

Efteråt tänkte han ofta att det kanske var det han skulle ha gjort. Medarbetare som vet att det gäller deras egna kollegors anhörigas liv kanske slår numret snabbare på telefonen? Chamberlain insåg att hans karriär hade varit över efter ett sådant beslut men kanske hade det räddat dem? Istället hade han gått åt andra hållet. Han hade helt enkelt förbjudit anhöriga, eller personliga svagheter som han hade börjat betrakta dem som, för alla som arbetade med systemet.

Tankarna avbröts när det knackade på dörren till hans kontor.

9

Tisdag den 11 december 23:23:45

De satt i den svarta skinngruppen i Chamberlains kontor, Meyers och Ryan på den ena sidan om det vita marmorbordet, Chamberlain och Cronwell på den andra.

”Om vi summerar läget” sade Chamberlain, ”fick vi indikationer från beräkningsavdelningen på att Rojas var inblandad. Han upptäcker att vi är honom på spåren och försöker ta sig ut genom nödutgången i nordvästra hörnet av kontrollrummet, blir skjuten till döds. Innan han försöker smita saboterar han systemet. Han raderar all historik, vilket gör systemet obrukbart i några minuter samt osäkert en tid därefter.

”Samtidigt bestämmer sig plötsligt våra gäster Kajsa Larsson och Nicholas Ambrose för att lämna det låsta pentryt och bege sig ner i kontrollrummet, där de bevittnar skjutningen av Rojas och blir så skrämda att de flyr genom ventilationstrumman. Är det så jag skall uppfatta situationen?” Han tittade skeptiskt på personerna kring bordet.

”Det kanske var Rojas som hämtade Larsson och Ambrose i fikarummet, tog dem som gisslan för att förbättra sina chanser att fly?” invände Cronwell.

”Varför just dem? Varför försöka smyga ut två främlingar vi egentligen inte bryr oss om när det fanns mycket lämpligare gisslan, för oss ovärderlig kontrollpersonal, i samma rum?” Frågorna hängde tyst en stund i luften.

”Det finns naturligtvis en trovärdigare teori.” sade Meyers och lyckades för ovanlighetens skull att leverera en replik med pondus och låta självsäker. När alla tittade på honom fick han hjärklappning och resten lät betydligt svajigare. ”Tänk om det tvärtom var Rojas som var offer för en kidnappning? Jag menar att det kanske är så att han är oskyldig.”

”Att Larsson och Ambrose skulle ha smugit ut ur kafeterian själva?”

”Ja alltså, nödutgångarna är kodade. Det kan ju vara så att de var nödgade till att tvinga sig till Rojas hjälp för att kunna komma ut.”

”Varför skulle de göra så? Jag märkte inte att de på något sätt kände sig hotade när jag lämnade dem. Tyckte du att de verkade stressade?” frågade Chamberlain och tittade frågande på Cronwell.

”Nej, jag märkte ingenting sådant. Och hur kom de annars ut ur pentryt?” Hon såg i det närmaste förnärmat ut, som om frågan indirekt var kritik mot hennes agerande i pentryt. Hon tittade skarpt på Meyers som tittade ner i bordet istället för att möta hennes blick.

”Hur som helst har de varit döda i nästan en timma. Har någon hittat kropparna ännu?” sade Chamberlain.

”Nej, vi har börjat titta på händelserna men ingenting.” svarade Ryan.

”Med tanke på systemets stabilitet borde vi börja leta i ventilationssystemet om det nu är där vi tror att de försvann.” sade Richard och reste sig för att markera att mötet var över.

”Ett ögonblick Richard. Jag är rädd att vi missar en uppenbar sak.”, sade Meyers.

”Hur menar du?”

Meyers tvekade men fortsatte när Chamberlain tyst manade på honom.

”Om den verklige sabotören hjälpte dem att komma ut ur pentryt måste vi anta att han kan ha hjälpt dem med mer än så. Han kan till exempel ha något annat mål med att låta dem komma härifrån. Men betänk även detta; han måste i så fall ha haft kontakt med dem medan de var ensamma i pentryt. Det betyder två saker: För det första verkar det som om vi gravt har missbedömt allvaret i situationen, framförallt skickligheten på den som ligger bakom. Larsson och Ambrose, om ni minns, tog vi hit för att spola ut *honom*. Nu är

situationen den omvända. Han har redan använt dem för att försöka peka ut Rojas. Vem vet vad mer de kan göra om de kommer ut.”

De andra tittade på varandra och nickade stumt. De höll alla med om att tills de hittat kropparna var detta versionen de måste hålla sig till.

Cronwells telefon pep till. Hon tog upp den och läste på skärmen. SMS:et verifierade deras farhågor.

”Två tomma kanyler med BuChE, ett motgift för nervgift, har hittats i en papperskorg i pentryt.”

Chamberlain gick till skrivbordet.

”Så vad gör vi nu är frågan.” sade han. ”Om de båda kommer ut är risken stor att hela operationen, allt vad vi gör här, kommer att avslöjas. Våra möjligheter att begränsa skadorna vid en sådan exponering är noll för tillfället och kommer antagligen att vara nedsatta de närmsta dygnet.”

”Som jag försökte säga tidigare betyder det två saker. Den andra är att visst är situationen väldigt allvarlig men den ger oss också möjligheter...”, sade Meyers.

Chamberlain kände en ilning av smärta i magtrakten som han kände igen som ett nytt begynnande magsår. Det hade funnits stressiga perioder förr där det såg nästan nattsvart ut, Kubakrisen, kongressbeslutet att stänga ner systemet, elfte september. Ingen av de gångerna hade känts så här illa. Han undrade varför. En stor skillnad var att de under de svåra tiderna alltid hade haft systemet att luta sig tillbaka mot. Nu slogs de inte bara mot yttre krafter. *Systemet är nere och vi har en sabotör i de egna leden. Eller så håller jag bara på att bli gammal*, tänkte han.

”Vad menar du?” frågade Chamberlain.

”Vår sabotör har uppenbarligen haft någon slags kontakt med dem. Kommer vi åt dem kan de ha information som leder oss...”

”...till infiltratören.” fyllde Ryan i.

Kajsa och Nick låg på ett lastbilsflak och frös men var glada att de inte låg döda i ventilationstrumman. Motgiftet hade fungerat, eller så var allt bara ett otroligt utstuderat skämt. De hade krupit och kravlat runt i en labyrint av aluminium, uppför en ventilationstrumma och genom en avstängd fläkt. Kajsa hade börjat fundera på hur de skulle kunna påkalla uppmärksamhet om de blev tvungna att ha hjälp att hitta ut när de svängde runt ett hörn och såg ljus strömma in genom ett metallnät.

Ventilationstrumman mynnade ut under en lastkaj och de hade tittat rakt in i underredet på en lastbil. Den hade en presenning uppspänd över släpet men det hade inte gått att läsa vad det stod på sidorna. Registreringsskylten var från Maryland. De hade lyssnat en stund efter röster innan de sparkat ut metallnätet och smugit sig in under den blå presenningen och upp på det tomma flaket. När de strax därpå hade börjat höra röster utanför hade de kurat ihop sig längst in mot förarhytten och mer eller mindre väntat på att presenningen skulle lyftas upp och att de skulle avslöjas.

Men ingenting hände. Istället hörde de något som lät som ”ses nästa vecka” och strax därpå hoppade någon in, stängde lastbilsdörren och körde därifrån. I början hade det känts som att de åkte på småvägar men redan efter några minuter hade de accelererat ut på en motorväg. Svårt att säga åt vilket håll.

En reva i presenningen högt upp på den vänstra sidan släppte in en strimma månljus och efter ett tag kunde de se obehindrat där inne. Vid bakre änden av flaket låg en hög med arbetskläder. Nick reste sig och tog sig mödosamt fram till högen, hittade två fodrade jackor som han med stora balanssvårigheter skakade av. På vägen tillbaka ramlade han nästan två gånger till och Kajsa kunde inte låta bli att le. *Det där leendet skulle man gärna kunna vänja sig vid*, tänkte Nick när han satt tätt intill henne med jackorna som täcke. De pratade tyst först men det dröjde inte länge innan ljuden från vägbanan under tvingade dem att prata högre.

”Vart tror du vi är på väg?” frågade Nick.

”Vet inte. Långt bort härifrån hoppas jag.”

”Ja” svarade Nick, ”det är ju inte som att man har något jobb att vara tillbaka på imorgon när jag tänker efter...” han log mot Kajsa. ”Key West, eller kanske Bahamas?”

”Var som helst med palmer och sandstränder funkar för mig. Så länge det inte finns galna framtidsmördare där förstås...”

”Och paraplydrinkar!” nästan skrek Nick.

”Vänta, vill du att det skall finnas paraplydrinkar eller inte?”

”Jo för fan! Tropiska stränder är det enda stället där en simpel man som jag kan få utlopp för sin lite mer praktfulla sida och dricka paraplydrinkar utan att bli hånad eller nedslagen.”

”Jag kan se det framför mig. Du med en paraplydrink och jag som dricker en öl bredvid och pekar och skrattar!”

”Du är en öldrickare alltså?”

”Ja faktiskt. Fastän jag är tjej. Tänka sig.” svarade Kajsa syrligt. ”Det var min pappa som lärde mig. Vi brukade sitta på klipporna utanför huset hemma när jag var tonåring och han hade en låda med öl nedsänkt i havet. Den satt fast i en ring i berget och vi hjälptes åt att dra upp den. Jag minns hur mycket tyngre den blev när den kom över vattenytan, flaskorna som var lite hala av vattnet och hur den första klunken alltid smakade lite salt eftersom man fick med lite havsvatten.”

”Har du några syskon?”

”Nej, jag är enda barnet, själv då?”

”Jag hade en äldre bror...”

”Hade?”

”Han dog när jag var sju. Han hade leukemi och blev 11 år gammal.”

”Jag är ledsen...” sade Kajsa i pausen när Nick tittade upp i taket.

”Han hette Adam och var elak mot mig i nästan hela sitt liv. Men jag blev helt förstörd när han dog och saknar honom jättemycket ändå. Konstigt va?”

sade Nick. ”De dagar han inte drog upp mina kalsonger till axlarna eller doppade mig i toaletten hällde han klister i mitt hår eller satte eld på mina leksaker. Men jag saknar de gånger vi faktiskt inte bråkade och var ute och härjade med de andra barnen i parken. De gångerna jag fick vara med och leka med hans kompisar och kände mig speciell så som bara en lillebror kan känna sig när hans kompisar ser att han får leka med de stora.”

”Som din alldeles egna sköld mot världen?” sade Kajsa

”Ja det hände att han höll mig om ryggen men jag har aldrig varit riktig säker på om det var för att han ville skydda mig eller om han bara tog varje chans att slåss.” Nick skrattade till. ”Du vet hur det är i tv-serier eller filmer att den döende ungen alltid kommer över hur jävla orättvist det är och fylls av mogen insikt att deras liv tar slut och att de inte kan göra något åt det, nästan som en vuxen? Som att rollerna är ombytta och de vuxna istället är de som likt en trotsig treåring envist håller fast vid att det inte är sant?”

”Ja, jag tror jag hörde om en cancersjuk pojke hemma som faktiskt gav bort alla sina leksaker någon månad innan han dog. Föräldrarna hade ingenting med saken att göra. En dag samlade han bara ihop leksakerna och gav bort dem, som om att han visste att någon annan snart skulle ha mer glädje av dem.” svarade Kajsa.

”Precis, det finns säkert sådana fall och de kanske till och med är vanliga men det var inte riktigt det som hände med Adam.” svarade Nick. ”Han förblev helt enkelt bitter ända till slutet. Det var som om han kände sig orättvist behandlad och var förbannad på allt och alla.” Nick började le. ”Jag kommer ihåg en söndagsmorgon, Adam hade precis börjat bli sämre igen och var på ovanligt dåligt humör. Vår mamma hade bestämt sig för att ta med oss till kyrkan för att se om det fromma och blida på något sätt skulle smitta av sig på honom, jag vet inte... Vi brukade inte gå till kyrkan, det gick inte eftersom mamma ofta jobbade söndagsmornar men vi kände ändå prästen alltför väl. Han var en av de yngre i församlingen och hade inte hunnit förtjäna den självklara

respekten och tyngden som de äldre prästerna hade. Fastän jag var så ung minns jag hur min bror och jag avskydde honom för sättet han pratade med vår mamma när han, hör och häpna, gjorde hembesök till valda delar av församlingsmedlemmarna. Han brukade sitta i köket och inställsamt prata om behovet av stöd och regelbunden själavård för stackars ensamma mödrar medan min bror och jag använde alla möjliga ursäkter för att komma in och störa. Hämta mjölk, göra mellanmål, ta ut skräpet, fasen vi diskade till och med ibland. Vi gjorde rubbet för att hålla deras samtal så korta och otrevliga som möjligt.

”I vilket fall som helst, just den här söndagen kom han fram till oss efter predikan och försökte ta poäng hos Gud eller vad han nu gjorde, för han spände ögonen i Adam och berättade att vår mamma skulle klara sig bra även efter han lämnade oss och att det kanske var dags att avlägga sin första bikt? Om han ångrade sina synder tillräckligt mycket skulle Gud ta emot honom med öppna armar nu när han skulle dö. Han kanske inte sade så ordagrant men det var andemeningen i alla fall.”

”Vilken skitstövel!” sade Kajsa

”Ja, det tyckte nog min bror också för där och då sparkade han prästen allt vad han orkade i pungen.”

”Nähä?” fnissade Kajsa.

”Joho. Han fick på en redig spark också, du vet en sån som gjorde att prästen nästan lyfte lite från golvet trots alla kappor och skit som hängde ner. Ett perfekt vristskott som hade gjort vilken fotbollstränare som helst stolt.”

”Vad hände sen?” frågade Kajsa nyfiket.

”Tre saker. Ett, prästen segnade kvidande ner på golvet. Två, vår mamma släpade ut oss därifrån snabbare än snabbt och tre, prästen kom aldrig hem till oss igen.”

”Gud måste vara *jävligt* förbannad på din bror.”

”Just i den här situationen vette fan om inte Gud var på hans sida. Jag vet att både mamma och jag var det i alla fall. Vi slutade att gå till kyrkan

efter det och Adam blev faktiskt nästan uthärdlig ett tag. Han kanske inte kände sig så ensam i sitt krig mot världen.”

Kajsa såg länge på Nick medan hans leende sakta dog ut.

”Är du religiös?” frågade hon plötsligt.

”Varför undrar du det?”

”Är du det, eller inte?”

”En gång när jag var liten blev jag förbannad för att Gud inte hjälpte mig fastän jag lovat att aldrig göra något dumt igen. Vi hade snattat godis och blev påkomna. Den gången fick jag också gömma mig i ventilationen faktiskt.”

”Så Gud hjälpte dig ändå?” log Kajsa.

”Tja... om Gud tycker att gömma sig i en stinkande, dammig ventilationstrumma i fyra timmar är att hjälpa har vi att göra med ett riktigt praktpucko. Det borde ju ha funnits en smidigare lösning menar jag. Mannen har ju resurser! Han kunde ju till exempel styrt upp situationen med en blixst eller två i butikäggarens arsle.”

”Eller varför inte skickat svärmar med gräshoppor eller dela East River på mitten?” skrattade Kajsa. ”Fast det låter som att det solklart var synden som straffade sig själv den här gången. Men jag menade vad jag sade, Gud hjälpte dig kanske ändå, det tog bara några år för hjälpen att komma fram. Du skulle ju knappast ha tänkt på ventilationen idag annars eller?”

”Några år? Hur gammal tror du att jag är? Fjorton?”

”Fysiskt kanske, mentalt är det tveksamt om du nått så långt.” log Kajsa.

”Det har du har nog ta mig fan rätt i...” skrattade Nick tillbaka. ”Men om Gud hjälpte mig ångrar han det säkert för jag har mest gjort en jävla massa dumheter sedan dess om vi säger så.” log Nick. ”Du då?”

”Nej, jag är inte så religiös. Jag vet inte.”

”Så religiös? Är det det vanliga fröken-forskare-svaret? ’Vi är till nittionio komma nio procent säkra på detta – men vi vet alltså inte riktigt?’”

Kajsa puttade till honom på axeln.

”Om inte herr VVS-säljare håller käften kanske fröken forskare sparkar skiten ur honom!”

”Aj då, känsligt med forskarskämten märker jag, bäst jag är försiktig...”

”Vi kanske inte ser så ut men bakom alla tjockbottnade glasögon, miniräknare och logik är vi känsliga individer. Och faktiskt ganska aggressiva.”

”Du är inte en sån som ratar all religion och tycker att vetenskap är svaret på allt då?” frågade Nick

”Nej. Jag tycker inte att man kan jämföra på det sättet. Det är två helt olika saker för mig.”

”Båda har ju en version av hur jorden kom till...”

”Haha, ja men det blir snabbt ganska pinsamt när de ger sig på att vetenskapligt bevisa kreationismen eller att det gick till som i bibeln. Ta hur gammal Jorden är till exempel. Till slut hamnar de alltid i att Gud eller någon högre makt skapade Jorden så att det *ser ut* som om den är flera miljarder år, fast den bara är fyratusen år eller vad de där bibeltrogna tror. Sådana saker går inte att bevisa vetenskapligt. Resultaten av alla mätningar och experiment skulle kunna förklaras på samma sätt. Och någonstans där går gränsen mellan de olika områdena enligt mig. Religionen skall inte in och pillas på vetenskapens område och tvärtom. Det är lika fjantigt att försöka bevisa att Gud finns som att försöka bevisa att Gud inte finns.”

De satt tysta axel mot axel och log båda två en stund.

”Fast om jag skall vara helt ärlig tänker jag att det inte är så stor skillnad ibland, mellan religion och vetenskap.”

”Hur så?” frågade Nick.

”Nu för tiden har vetenskap som begrepp ett lite oförtjänt bra rykte. Missförstå mig rätt, jag säger inte att vi är där ännu, inte på långa vägar men

grundprinciperna och uppbyggnaden börjar likna religion. Jag menar att både religion och vetenskap numera kräver ett visst mått av tro för att fungera.”

”Har vetenskap ett rykte? Är det lätt på foten?” skojade Nick. Kajsa fortsatte utan att ta in skämtet.

”Vetenskap fungerar genom att man hittar på en teori och sedan utför man experiment som är utformade för att försöka motbevisa den. Idén bygger alltså på att vara skeptisk till sina teorier. En annan grundregel är att man skall beskriva experimenten så bra att någon annan kan repetera dem. Förr i tiden demonstrerade forskarna sina experiment framför en publik bestående av andra experter på ämnet och var tvungna att försvara sina teorier inför dem. Idag är det annorlunda, nu för tiden finns det miljontals forskare och det skulle inte gå att samla experter i ett rum för varje publikation. Istället skriver man ner sina resultat och hur man kommit fram till dem i en artikel som några andra skall läsa igenom och kritisera. Och i bästa fall har de tid att sätta sig in ordentligt i arbetet och lämna kritik utan att ta genvägar, i värsta fall publiceras materialet utan att någon annan ens läst igenom det ordentligt. Och när man sedan letar efter referenser till sitt eget arbete litar man på att någon har gjort det men hela skiten kanske bara är ljug och varje år ertappas någon med fusk, vilket är... frustrerande.”

Irritationen i Kajsas röst stegrades allteftersom hon pratade och Nick försökte lugna henne genom att klappa henne på axeln men hon puttade bara bort handen och fortsatte.

”Och för att ytterligare kasta bensin på elden smyger det sig in ett kommersiellt förhållningssätt. Allt skall leda till en produkt, företag pumpar in pengar, större och större del av forskningen blir hemlig och uttryck som ”proprietary information” dyker upp i publicerade artiklar. I teorin är det bra för samhället, entreprenadanda och allt det där. I praktiken är jag lite rädd att det undergräver hela den vetenskapliga metoden. När pengar och patent och affärsplaner kommer in blir det svårare att vara skeptisk. Istället för att försöka

motbevisa sina briljanta idéer blir forskare rika på att sälja dem. Må bästa försäljaren vinna!”

”Såja såja.” log Nick. ”Vi vill ju inte att *hela* världen skall höra oss här...”

”Förlåt men det gör mig vansinnig att vetenskap som begrepp solkas ner och vattnas ur av intressen som ibland inte alls rimmar med jakten på sanning och beviskrav. Det är det jag menar med att det börjar likna religion. Folk litar blint på något utan möjlighet att kontrollera fakta!” Rösten var tillbaka på samma höga volym.

”Vi kanske skall prata om något annat? Vädret?” log Nick. Han hade inte sett ett sådant engagemang på länge. Det var uppfriskande och lite gulligt.

”Ta till exempel en konferens jag var på härom året. Ett av konferensbidragen gick ut på att det vi försöker lösa har någon redan försökt lösa på samma sätt för flera decennier sedan och vår metod fungerar inte. Om vi hade gjort vår hemläxa skulle vi veta detta redan... bla bla bla... Bra! Tack för att ni påpekade detta! Det var ett konstigt och lite aggressivt sätt att påpeka det inför hundra forskare på en konferens men vi borde ha gjort bättre bakgrundskoll innan vi började, jag håller helt med. Problemet jag hade med utspelet var att just den här mannen jobbade på en organisation som är ljusår framför alla andra på området. Samma organisation har otaliga patent och delar aldrig med sig av det som fungerar, bara av det som inte gör det.

”Efter hans presentation gick jag helt enkelt fram till honom och frågade om han kunde föreslå något bättre angreppssätt på problemet och med ett äckligt litet leende på läpparna berättade han att han tyvärr inte kunde det på grund av ekonomiska skäl.

”Newton sade att om han lyckats se längre var det för att han stod på axlarna på jättarna inom vetenskapen som föregått honom. Min poäng är att nu för tiden verkar jättarnas axlar vara för nedtyngda av alla patent,

licensrättigheter och pengar för att man skall se särskilt långt överhuvudtaget. Och det är inte bra för vetenskapen.”

Kajsa tittade ner i golvet och Nick trodde för ett ögonblick att hon började gråta men det visade sig att hon fått lite hår i ögat. När hon tittade upp igen fortsatte hon.

”Detta är typiskt när det gäller ickepatenterade lösningar som oftast rapporteras på konferenser. För publicerade experiment finns det andra, nästan motsatta problem. Visste du att det till exempel är mycket enklare att få experiment som bekräftar en teori publicerade än en som motsäger redan publicerat material?”

”Nej...”, Nick tänkte fortsätta med att berätta att han inte riktigt var insatt i publiceringar som inte innehåller åtminstone *en* superhjärte men raljerandet fortsatte innan han hade chansen.

”Det är sant! Särskilt om det handlar om en ny, spännande teori. Ett exempel; på nittiotalet publicerade forskare i Uppsala sin forskning om svalor. Studien visade att honor föredrog hanar som hade lika långa stjärtfjädrar på vänster och höger sida. Om man hade en symmetrisk rumpa var det enklare att få ligga helt enkelt, säkert något du kan relatera till?”

”Japp!”

Kajsa skrattade till. ”Jag tänkte väl det. Ok... studien fick ett stort genomslag och det dröjde inte länge innan andra studier publicerades som bekräftade detta fenomen. Man hittade dessutom liknande beteenden hos andra arter som bananflugor och tillslut även hos människor. Ett symmetriskt utseende där högra och vänstra sidan liknade varandra verkade vara fördelaktigt eftersom det gynnades av det andra könet.”

”Sade ju det, här vill du se?”, sade Nick och låtsades försöka resa sig.

”Ett ögonblick min snedstjärtade vän, under de tre år som följde den första publiceringen publicerades tio studier om symmetri och manlig fortplantning varav nio stycken bekräftade resultatet.”

”Och?”

”Ok, men tänk om det i själva verket bekräftade de vetenskapliga tidskrifternas ovilja eller oförmåga att publicera resultat som inte stödde de ursprungliga resultaten?”

”Men förut sade du något om att alla publikationer granskas innan de godkänns. De annorlunda resultaten kanske inte var tillräckligt bra för att komma med?”

”Tre år senare, år 1994 publicerades fjorton studier i ämnet men bara åtta stödde teorin, 1995 stöddes den i fyra av åtta publiceringar och efter 12 ytterligare studier 1998 stod det klart att bara ungefär en tredjedel visade att det existerade en korrelation mellan manlig symmetri och fortplantningsförmåga.”

”Ok... Jag har i och för sig tyckt att tjejer har blivit mindre kroppsfixerade på sistone. Börjat gilla djupa, nördiga killar istället, det är för jävligt!”

”Haha... snygg teori. Du menar att Bill Gates på bara några år har förändrat honornas beteende hos flera vitt skilda arter oberoende av varandra? Du kan vara lugn, jag tror att de flesta arter inte går efter personlighet när det väljer partner. Nej, det verkliga problemet är att det gick nästan fyra år innan sanningen hann ikapp och detta inom ett system som så stolt säger sig bara producera objektiva sanningar.” Kajsa skakade på huvudet.

Nick trodde att han faktiskt förstod. ”Du menar att detta visar att man medvetet publicerar fel resultat?”

”Jag tror att det kan vara en av många anledningar ja, att nya, intressanta resultat av den här typen är *för* intressanta för att man skall publicera forskning som överbevisar dem helt enkelt. När det sedan gått en tid blir det istället de resultat som motsäger den då nästan etablerade 'sanningen' som väcker mest uppmärksamhet och istället de som blir publicerade.

”Men det finns andra anledningar också. Det är ibland fel på resultatet redan innan det skickas in eftersom det smyger sig in ett visst mått av

subjektivitet i den vetenskapliga metoden. Det går inte att komma ifrån så länge det är människor som utför forskningen. Millimetrarna hamnar ofta helt omedvetet på 'rätt' sida för att bekräfta teorin när man till exempel mäter stjärtfjädrar på svalor. Sedan har man ofta för snävt urval man tittar på. När andra experiment görs utökar man det statistiska underlaget och konstiga avarter, som man tidigare trodde var ett riktigt resultat jämnas ut och försvinner. Men studier som gjorts visar ändå att över 95 procent av all forskning bekräftar teorin man undersöker. Det borde nog vara mer än hälften eftersom man ju ofta har en idé som på något sätt är förankrad i andra fakta och tidigare resultat, men 95 procent?”

”Sluta nu innan jag förlorar all min respekt för ditt yrke för att inte tala om förtroendet för NASA som byggts upp under år av tittande på science fiction-filmer!”

”Ledsen, jag känner likadant ibland. Det är som sagt ändå det bästa sättet vi har för att undersöka vår omvärld. Långt bättre än religion som sagt...” De satt tysta och lyssnade på det taktfasta ljudet av däckens som körde över skarvarna i betongen på motorvägen.

”Men detta är lite som att vara religiös, eller hur?” sade Kajsa efter en stund.

”Hur menar du då?” frågade Nick.

”Den som hjälper oss måste ju ha läst av vår framtid. Alltså spelar det ingen roll vad vi gör, för någon har suttit och kört våra liv genom en jättedator, eller flera tusen jättedatorer för att vara korrekt. Poängen är att någon vet exakt hur det skall gå för oss. Vad vi gör och vad vi skall göra. Och vi måste lägga våra liv i denne någons händer. Vi är fullständigt utelämnade, och måste lita blint på att han eller hon vill oss väl. Det finns inget annat sätt att beskriva situationen än... religion.”

”Är det vad du tror religiösa människor gör? Går omkring och tvivlar på om Gud är snäll eller inte?”

”Nej... eller kanske det förresten, vad vet jag men jag utgår i alla fall från att vår ’gud’ är vänligt sinnad. Det jag menar är att det är en *trygghet*. Någon har koll på vad som händer oss. Om jag vill kan jag hoppa ut från det här flaket mitt på motorvägen. Jag kan göra det när som helst och jag har inga tvivel på att jag skulle överleva det. Just då skulle ett hölass åka förbi, en höjdhoppsmadrass tappas, lastbilen tvärnita så jag flög tillbaka in igen, eller ja... du fattar poängen. Så länge den där någon vill att vi skall klara oss är vi odödliga. Det är just nu min religion.”

”Så du tror att hon vill något med oss? Jag föreställer mig förresten att det är en hon för att det är enklare för mig att gilla henne då.” sade Nick efter ett tag.

”Ja som sagt, hade *hon* velat att vi skulle dö hade vi inte suttit här. Och hon verkar inte vara typen som gör saker utan baktankar. Varför ta risken för att rädda två utomstående på det viset? Jag köper inte det utan en baktanke, inte när hon jobbar i en organisation som dödat civila i decennier.”

”Du får köpa vad du vill, jag tycker i alla fall inte att det är särskilt roligt att vi just nu sitter på information som är en konspirationsteoretikers våta dröm och är på flykt från framtidsfacister som utan tvekan kommer att döda oss för det. När den här lastbilen stannar känns det som att jag vill gräva ner mig i ett hål och stanna där i några år.” Nick såg tveksam ut. ”Vi kanske borde dela upp oss?”

”Det fina med just den här religionen är att vad vi än väljer att göra kommer det antagligen vara det rätta.” log Kajsa ”Vill hon att vi delar upp oss kommer hon att se till att vi gör det. Vi behöver bara vänta på ett tecken.”

Nick såg lite lättad ut i ett ögonblick men sedan rynkade han pannan igen. ”Hon kanske vill att vi skall dö någon annanstans? Vår död kanske spelar en viktig roll i någon annan framtida situation?”

Kajsa tänkte efter innan hon svarade.

”Jag tvivlar på det. Men det är nog för att jag måste. Jag måste... utelämna mig och tro att allt blir bra för jag vet att jag inte kan påverka det ändå om det inte är så... och det skulle driva mig till vansinne. Just nu är jag en flotte som bara följer med dit det stormiga havet vill ta mig. Men jag är en optimistisk flotte. Sola Fide! Genom tron allena kommer frälsning!”

Nick tyckte inte att det lät som om hon var övertygad.

10

Onsdag den 12 december 09:16:45

När de vaknade stod lastbilen still. Nick hade sagt till Kajsa att försöka sova och att han skulle hålla vakt. Kajsa hade tittat på honom och skrattat. Sedan hade de fortsatt att prata i flera timmar innan de till slut somnat mot varandra.

Ute var det ljust och kallt. När de försäkrat sig om att kusten var klar klättrade de ner från flaket och ut i solen. De befann sig på en grusplan med uppställda lastbilar. På andra sidan av en väg fanns stora lagerlokaler och lite längre bort en bensinstation. Av trafiken att döma var det lätt förmiddagsrusning. Kajsa frös om händerna och stoppade ner dem i fickorna på den fodrade jackan.

”Aj...”

”Vad är det?” frågade Nick.

”Jag skar mig på... det här” svarade hon och drog upp ett papper som liknade ett blankt visitkort ur fickan.

Baltimore Trust Bank, 11 am

Det var allt som stod tryckt på lappen, förutom ett handskrivet nummer i ena hörnet, 1708.

”Ett tecken från vår gud. Vad tror du, skall vi hänga ihop lite till? ”, frågade hon.

”Som du sade förut, hade hon velat att vi skulle dö hade hon antagligen redan fixat det, eller hur?” frågade Nick. ”Vet du var det ligger?”

”Skulle gissa Baltimore, eller vad tror du?”

”Alla de där åren på universitet verkar äntligen betala sig. Vet du var vi är?”

Kajsa såg sig omkring. Hon skulle precis säga nej när hon skymtade de välbekanta skyskraporna genom vinterdiset i öster.

”Baltimore. Vi är faktiskt alldeles utanför Baltimore.”

”Taxi?” frågade Nick och pekade mot bensinstationen. Vid en av pumparna stod en vit taxibil med ledigt-lampan tänd.

”Låter bra.” svarade Kajsa.

”Ok, men du får betala. Jag är pank och hemlös.”

Kajsa log när de gick över gatan.

Baltimore Trust Bank är en av de största bankerna i Baltimore och taxichauffören hade inga problem att hitta dit. Det låg i finanskvarteren, tre kvarter från turiststråket nere vid den inre hamnen. Entrén var pampig, stora glastrutor kantade med teak och över den stora porten stod BALTIMORE TRUST BANK med stora, blanka bokstäver. Lobbyn innanför dörrarna var minst lika pampig.

För det första var den gigantisk. Ett tjugotal kundluckor fanns uppradade till höger när man kom in och till vänster stod fem moderna soffgrupper i matt, svart skinn i rad på det blankpolerade ljusa marmorgolvet. Stora krukväxter flankerade varje soffgrupp och Kajsa tyckte att det påminde mer om lobbyn på ett lyxhotell än en bank.

För det andra var den nästan helt tom, vilket gav varje steg ett eko och gjorde att lokalen kändes enorm. Totalt befann sig nio andra i lobbyn. Två kostymklädda, lågmälda kunder stod vid varsin lucka och betjänades av två lika välklädda kvinnor från andra sidan disken. Tre kunder till satt i soffgrupperna och fyllde i formulär, två kvinnor och en man. De åttonde och nionde personerna var två säkerhetsvakter som upptäckte Kajsa och Nick mycket tidigare än vad de upptäckte dem.

Kajsa och Nick med sina smutsiga, slitna arbetsjackor var inte direkt klädda som det vanliga klientelet på banken. *De kunde ju vara sådana där*

musikartister, som var vrålrika men ändå inte verkade ha råd att handla hela kläder, tänkte vakterna och vågade därför inte gå fram och slänga ut dem direkt. De hade hört om något liknande som hänt på New York-kontoret. Där hade vakterna använt våld för att avlägsna en miljonär de stämplat som uteliggare. De hade fått gå på dagen allihop, utan pension. Ingen mening att riskera något sådant. Men det hindrade inte vakterna från att hålla Kajsa och Nick under intensiv uppsikt när de satte sig i en av soffgrupperna.

Justin Andersen satt i sin bil på väg hem. Han bodde i en liten lägenhet i norra Washington DC. För det mesta var hans uppdrag geografiskt placerade i och kring DC, vilket var logiskt eftersom det var här makten var centrerad och området hade därför en högre frekvens nödvändiga åtgärder av det slag GS-Technologies utförde. Justin gillade sin lilla men ytterst funktionella lägenhet.

Eftersom han inte gjorde mycket annat än att jobba var det inget problem att bo litet. Lägenheten bestod av ett enda rum med ett litet kök i ena hörnet. På långsidan mitt emot köket och lägenhetsdörren fanns två dörrar, en ledde till en liten toalett med dusch och den andra till en garderob som var större än köket och toaletten tillsammans. Justin hade funderat på logiken i detta och kommit fram till att den enda rimliga förklaringen var att hans lägenhet hade utgjort ett sovrum i en större lägenhet som delats till flera. Hans närmaste granne kanske hade ett stort badrum och jättekök jämfört med storleken på rummet? I sitt rum fick Justin i alla fall plats med en säng, ett litet bord, och en stol. Han hade en liten TV på vilken han uteslutande tittade på nyhetssändningar för att utvärdera resultatet från sina uppdrag. I skåpet över den lilla spisen hade han en tallrik och ett glas. I besticklådan låg en kniv, en gaffel och en sked. Han hade inte mer än han behövde.

Justin hade börjat sin karriär som yrkesmilitär i ett specialförband. ”Gå med i flottan och se världen”, hette det och han hade mycket riktigt jobbat världen över men missat de flesta av de vanliga turistmålen.

Det var andra, mindre gästvänliga ställen som hade varit hans arbetsplatser. Det mesta fick han inte berätta om även om han hade haft någon att berätta det för. Men det hade han inte.

Han levde ett ensamt liv och gillade det. Ibland tänkte han att han inte levde alls utan bara existerade för att observera andra. Det kunde yttra sig i att han strosade omkring på stadens gator i timmar bara för att titta på folk. Han visste att det var en arbetsskada men han tyckte om att tänka på hur alla människor hängde ihop i ett nät av sannolikheter. Det sägs att världen är så liten att man bara är en handfull bekantskaper ifrån vem som helst på jordklotet. Man känner en, som känner en annan, som känner en annan, som känner en annan, som känner till exempel Kanadas premiärminister. Dessa nätverk var ovärderliga i alla polisiära operationer men Justin visste att de flesta människor är man mycket närmare än så. Han hade med egna ögon sett att en välplanerad men liten, till synes obetydlig, ändring i någons väg genom livet kunde få honom eller henne att istället självmant dyka upp utanför din dörr. Ingen mening med att gå genom en handfull andra individer. Det handlade bara om planering.

Han hade växt upp i en liten stad i Indiana och var det enda barnet i en dysfunktionell familj där pappan var alkoholiserad och mamman gjorde vad hon kunde för att skydda lilla Justin. Han mindes inte så mycket av sin barndom men kom ihåg att hans far så länge han kunde minnas bara var hemma i perioder. Några månader här och där, tills han plötsligt slutade komma överhuvud taget. Han mindes hur hans mor hade kommit in till honom sista dagen på sommarlovet när han skulle börja i fjärde klass och berättat att pappa inte skulle komma hem mer. Han mindes hur glad han hade blivit.

Justin hade tagit studenten med bra men inte fantastiska betyg och som de flesta andra ville han bort från uppväxtorten och se världen. Det fanns inga möjligheter att välja något universitet utanför staten och det delades inte ut stipendier till den grå massan med mediokra betyg. Han kunde välja mellan att resa någonstans och ta ett jobb eller att bli militär. Efter att ha tittat runt efter

jobb utan att ha hittat något han kunde tänka sig göra varje dag i mer än en vecka utan att bli galen blev det ett ganska lätt val. Justin valde flottan framför armén för att vara säker på att han inte skulle kunna stanna kvar i Indiana.

Hans befäl hade tidigt upptäckt att den tystlåtna unge mannen från Indiana hade flera talanger. Tyst, smart, stark, uthållig, och till synes opåverkad av stress. Justin blev tidigt föreslagen att delta i uttagningar till specialstyrkorna, där han själv tyckte att det kunde gått bättre men i själva verket hade han de bästa resultaten i hela gruppen. Utbildningen hade också gått bra och han hade varit ett av den amerikanska krigsmaktens skarpaste instrument i nästan 13 år innan han plötsligt bad om avsked.

Det var starten på en märklig ökning i statistiken när det gällde begärda avsked inom specialstyrkorna inom flottan, armén och marinkåren. Tjänstemän i Pentagon gjorde kopplingen att det var frågan om en attack på USA genom medveten massrekrytering av någon främmande makt och begärde upprepade gånger att en utredning tillsattes. Det gjorde det också men eftersom utredningen leddes av försvarsministern själv som kände till FATE och vart den militära personalen egentligen tagit vägen rapporterades att inga konstigheter hade upptäckts. I själva verket skedde liknande uppsägningar inom FBI, ATF, NSA, och landets polisstyrkor men där uppmärksammade ingen ökningen.

Justin hade blivit kontaktad av en man på basen i Qatar. Han hade utgett sig för att vara CIA men så fort de hade kommit in i ett privat rum hade han frågat om Justin inte ville sluta leka krig och rädda världen på riktigt istället. Justin hade frågat hur och mannen hade förklarat allt. Ingenting utelämnades eller hölls hemligt, vilket Justin uppskattade men samtidigt tyckte var underligt. I efterhand förstod han att mannen, som hette Richard Chamberlain, redan visste att han skulle svara ja och därmed inte var någon säkerhetsrisk. Svårigheter, som att han ibland skulle tvingas utföra operationer mot amerikaner, presenterades utan omsvep. Det hade Justin inga problem med alls. Han hade tagit livet av människor hela sin karriär och till skillnad från de flesta andra i USAs

militärmakt brydde han sig inte om var de kom ifrån. Det var en mans handlingar, inte hans nationalitet, som beseglade hans öde. Justin hade begärt avsked veckan därpå och inställt sig på FATE samma dag han lämnat in uniformen.

På det stora hela trivdes han med sitt nya yrke och sin lilla lägenhet. Enda problemet var de dagar han tvingades åka till huvudkontoret som låg fyra timmar bort. Men det var inte så ofta han behövde åka dit. Det mesta av avrapporteringen skötte han liksom de andra operatörerna världen över på distans.

Justin tittade på klockan. Övertid. Igen. Han tyckte det var skönt på ett sätt att inte behöva bekymra sig om att ha ett fritidsintresse. När han svängde ner på ringvägen kring DC och fortsatte norrut pep hans telefon.

”Vi har ett incidentlarm från ett prioriterat objekt.”

”Ok.”

”Du får ta det.”

”Jag har jobbat hela natten. Ni om några borde veta att jag är på väg hem.”

”Ledsen men det är ett prio-objekt och du är närmast. Incidenten sker inom en halvtimme.”

”För att kunna se in i framtiden har ni jävligt dålig framförhållning. Det vet ni va?”

”Ja... det har hänt lite här som du inte vet om än, det var en slump att vi hittade det alls om vi säger så. Men det är extremt viktigt att...”

”Ta det lugnt. Vart vill ni jag skall åka?”

”Vi laddar upp informationen till dig nu. Det är fortfarande inte verifierat. På grund av... en del händelser här idag kör vi på en bråkdel av den nominella kapaciteten och har minskat framförhållningen för att få säkrare beräkningar. Men sannolikheterna ligger fortfarande bara på runt sjuttio procent och då bara under sista halvtimmen innan en händelse.”

Justin lade på och tog fram sin mobil, som hade laddat ner all data. Sedan gjorde han två filbyten för att fortsätta norrut på I-95.

Kajsa och Nick hade suttit i den mittersta soffgruppen i nästan tio minuter när en av vakterna började gå mot dem. De hade inte gjort minsta ansträngning för att ställa sig i kö till en av luckorna eller förbereda något pappersarbete, utan satt mest och tittade runt som om de väntade på något. Vakten tänkte att det var bäst att höra efter om han kunde hjälpa till med någonting.

När han var fem meter ifrån dem stannade han upp eftersom en av de kostymklädda männen vid luckan plötsligt höjde rösten.

”Det är ju för jävligt! Så här kan ni fan inte göra! Ge mig mina pengar nu!”

Kvinnan bakom disken sökte ögonkontakt med vakterna över axeln på mannen. Hon såg rädd och upprörd ut på samma gång. Den första vakten styrde om stegen mot luckan istället och den andra skyndade fram och placerade sig några meter snett bakom sin kollega. När den första vakten kom fram lade han sin vänstra hand på mannens högra axel, vilket skulle visa sig vara ett fatalt misstag.

”Ursäkta mig sir...” hann han säga innan allting hände väldigt fort. Mannen i kostymen vände sig om och i en enda smidig rörelse greppade han tag i vaktens arm med sin vänsterhand, snurrade runt och begravde en fällkniv i vaktens nacke med så stor kraft att endast handtaget stack ut. Den andre vakten stod orörlig av häpnad i nästan en hel sekund innan han försökte dra sitt vapen. Mannen i kostym fortsatte sin rörelse och drog den första vaktens vapen, siktade och sköt innan den andre vakten hunnit knäppa upp sitt hölster. Skottet träffade mannen i den högra axeln, han föll till marken och såg ut som om han inte förstod vad som hade hänt. Det enda som hördes när ekot från skottet dött ut var ljudliga snyftningar från kvinnan bakom disken som krampaktigt pressade sitt knä mot knappen för det tysta larmet. Efter att ha skrikit åt henne att hålla käften

beordrade mannen alla i banklobbyn att slå sig ner i den mittersta soffgruppen. Där Kajsa och Nick redan satt.

Trettiosex meter därifrån i ett utrymme bakom den stora, runda, halvmeter tjocka dörren till kassavalvet satt en man med en dröm. En dröm om att komma ifrån det monotona jobbet som säkerhetsvakt på en bank och att ta steget upp och bli en av Baltimores blå beskyddare i polisuniform. Han hade fantiserat om att precis det som skedde på övervakningsskärmarna framför honom skulle ske på hans skift. Ett skarpt tillfälle för att visa vad han gick för och spraymåla bankens väggar med en eller annan rånare. Han drog sitt tjänstevapen och tryckte in knappen för att öppna dörren till valvet.

År 1999 såldes handeldvapen som aldrig förr. Millennieskiftet stod vid dörren och domedagsprofetiorna haglade tätt. Den moderna och datoriserade världen skulle gå under på grund av att man glömt att årtal skrivs med fyra siffror. Revolverfabriken i Springfield gick för högtryck. Man hade lanserat den nya, förbättrade versionen av Model 686, som förväntades bli en storsäljare bland landets polismyndigheter. Vid ett av monteringsborden där man satte ihop hanen slant en av montörerna. Den lilla delkonstruktionen föll en meter och trettio centimeter ner i betonggolvet. Montören plockade upp den igen, synade den snabbt och gjorde den felaktiga bedömningen att den klarat fallet.

Innan en revolver lämnar fabriksgolvet kontrollmäts den med hjälp av laser för att vara säker på att inga toleranser överskridits. Den här eftermiddagen var skiftbytet försenat. Kontrollanten som skulle avlösa dagskiftet hade fått ett telefonsamtal från lotterikommissionen strax innan han skulle gå på. Enmiljontrehundranittioåttatusen dollar hade det blivit. En chockad kontrollant kom in nästan en timme sent och effekten satt i under hela hans arbetspass. Det var för övrigt den sista arbetsdagen han gjorde på fabriksgolvet i Springfield. Strax innan han gick hem för gott godkände han en revolver med

sned hane, som hade tappats i golvet tre timmar tidigare. Den var bara en hårsman utanför specifikationen och en bekymmersfri kontrollant med huvudet i framtiden kan så lätt missa en hårsman. Revolvern paketerades och skickades till ett vaktbolag som specialiserade sig på bankskydd.

År 2005 hade varit ett guldkantat år för den slovakiska ammunitionsfabriken. Ekonomin rampade upp, vilket gjorde fler och fler stormrika och mer benägna att skydda sina tillgångar. Det var sensommar och orderna hade strömmat in. Den mesta försäljningen, ungefär en tredjedel, gick till Nordamerika. Afrika låg strax efter, medan Asien var den kontinent som ökade mest. Man tillverkade kulor med kaliber från .22 till .50 på tretton separerade linor, var och en helt och hållet autonom. Mellan klockan 17:00 och 19:00 den 6 september tillverkades kaliber .375 på lina nummer fem. Strax efter klockan 18:54:29 monterades en tändhatt aningen snett i en av hylsorna. Toleranserna för tändhattshålet i hylsan hade överskridits men den sneda tändhatten upptäcktes inte när krutpaketet placerades. Man hade haft problemet förut. Var tusende patron inspekterades och avfyrades för att säkerställa kvalitén. Den med sned tändhatt var nummer 756. Den passerade också en rad ickeförstörande kvalitetstester innan den placerades i en ask och exporterades till Maryland, USA.

Några år senare, den 12 december klockan 11:02:37, möttes en specifikationsvidrig hane från Massachusetts en felaktigt monterad tändhatt från Slovakien. Resultatet var ett ljudligt "Klick!". Mannen med kostym avbröt sin osammanhängande, bittra monolog för gisslan i soffgruppen och tittade upp. Han riktade snabbt den stulna revolvern mot väktaren i valvöppningen och tryckte av två gånger i snabb följd.

Justin Andersen kom till platsen tjugoåtta minuter efter samtalet från Centralen. Han hade parkerat ett kvarter bort på East Baltimore Street och promenerat den

sista biten. Informationen han hade fått var mycket knapphändig. Någonting hade inträffat vid ett skyddat objekt för sju minuter sedan. Han stannade till i hörnet vid North Calvert och East Baltimore och försökte få en överblick över objektet. Fasaden gav ett proffsigt intryck. De stora, blanka bokstäverna över den stora, teakbeslagna glasporten förde tankarna till en bank som faktiskt har pengar, och med pengar kan man få bra säkerhet. Han kunde direkt stryka möjligheten att ta sig in obemärkt. Personalingång, leveransingång och alla nödutgångar skulle vara rigoröst övervakade. Kameror och larm skulle avslöja honom innan han ens tagit två steg innanför bankens väggar.

Då hörde han skotten. Två stycken i snabb följd. De lät dämpade som popcorn i en mikrovågsugn men Justin var säker på vad det var trots larmet från gatan. Han tog fram sin mobil och ringde centralen.

”Har ni någon plan?”

”Du kommer inte att gilla den.”

”Jag hör skottlossning där inifrån så jag kommer att gilla den mer än att gå in helt blind.”

”Polis och personer från vaktbolaget dyker upp om två minuter. Polisen slår en järnring runt kvarteret och spärrar av East Baltimore Street helt mellan St. Paul och North Calvert. Deras uppgift blir både att bevaka banken och vaktbolaget, som ju har tre män där inne, från att göra något överilrat och dumt. Det ser ut som att det den närmsta timmen blir ett dödläge mellan rånaren och polisen. Man försöker skapa kontakt på olika sätt, genom megafon, telefon, ljusskyltar och budbärare.”

”Då avvaktar jag. Ring om ni hittar en öppning.”

”Det är det som är grejen. Vi har en möjlig öppning men du kommer inte att gilla den.”

”Berätta.”

”Du går in genom ytterdörren. Nu.”

”Du har rätt jag gillar det inte.”

”Om du inte är inne när kavalleriet kommer får du vänta tills vi hittar något annat. Om vi hittar något annat. Du har en minut och trettio tre sekunder på dig.”

Justin tvekade. Det var en ovanlig känsla. Ända sedan han började som operatör på GS-Technologies hade han spelat med märkta kort. Han hade alltid haft övertaget eftersom han visste vad som skulle ske. I alla tidigare operationer var det som om allt redan hänt och han bara spelade upp det igen. Som en rekonstruktion. Planeringen var alltid minutiös. Reservplaner för andra reservplaner gjorde att han aldrig kunde förlora. Följde han bara sin planering skulle allt per definition gå väl eftersom planen alltid var gjord med facit i hand.

Men inte nu. Alla slut var inte kända, alla vägar inte belysta. Nu fanns det mörka hemligheter bortom valen han kunde göra och han gillade det inte alls. Han hörde ett popcorn till poppa där inifrån.

Innanför den dyra fasaden hade ekot av de högljudda skotten lagt sig. Vakten vid dörren till valvet hade träffats av två kulor i bröstet. Han segnade ner och blev liggande men var fortfarande vid liv. Västen hade tagit kulorna två revben hade brutits och hans rossliga andning hördes tydligt ända fram till sofforna där gisslan satt.

”Ingen rör sig!” skrek mannen. ”Ingen rör sig för fan, för då skjuter jag av alla era huvuden! Fattar ni?”

Han såg ut att ha tappat fattningen fullständigt, rörde hela tiden på sig, drog av sig sin slips och knäppte upp skjortan. Det hade bildats svett droppar i hans panna och han torkade av den med sin skjortärm så att det bildades stora våta fläckar. Kajsa höll upp sina händer och pratade med sin allra lugnaste röst.

”Sir, ta det lugnt. Jag heter Katie. Det är ingen som kommer att göra något. Du skulle kunna sluta rikta vapnet mot oss.”

Mannen riktade reflexmässigt revolvern mellan ögonen på Kajsa. Nick började resa sig men hindrades av att Kajsa sänkte ena armen och höll

honom tillbaka. Hennes ögon lämnade aldrig mannens. Efter de längsta fyra sekunderna i hennes liv sänkte han sakta revolvern, sedan gick han fram och smällde till Nick i huvudet med den.

”Nästa gång skjuter jag horan, din jävla skit.” sade han med en isande, lugn röst. ”Kom igen! Allihop in i bankvalvet nu!”

En och en gick de över den skadeskjutne säkerhetsvakten och genom den stora, runda dörren till valvet. Nick gick med ena handen på huvudet. Slaget hade gett honom huvudvärk och han blödde från ett litet jack i pannan. Mannen med revolvern gick längst bak. När han klev över vakten avlossade han ytterligare ett skott. Den här gången i huvudet.

De andra hoppade till av ljudet och Kajsa kunde höra hur några började snyfta. Skottet ställde bortom allt tvivel att den här mannen var kapabel att göra precis vad som helst. Fram till den här punkten var allting drivet av desperation och förvirring men en sådan handling skiftade effektivt fokus mot överlagd råhet och utstuderad ondska.

Nick kände det också. Hans förhoppning om att komma levande ur detta sjönk som en sten och han fick den där känslan i magen. Den man får när man tappar kontrollen i hög fart eller när man inser att man sårat någon annan så djupt att personen hatar en och har goda skäl till det. En penetrerande rädsla blandad med en nypa dåligt samvete.

De vallades in i ett större utrymme. Till vänster stod ett skrivbord med tre plattskärmar och lika många tangentbord. Kajsa gissade att det var här säkerhetsvakten satt när han inte var död. Skrivbordet var vänt så att man inte såg skärmarna men hon såg att de blinkade eftersom ett rött ljus pulserade över de blanka tangentborden. Kajsa tänkte att vakten i alla fall hade gjort en sak rätt och det var att larma innan han försökte spela hjälte.

Till höger öppnade salen upp sig för att tio meter längre bort delas i tre mindre utrymmen. Mitt i salen fanns en fontän som pryddes av en liten elefant som sprutade vatten över sig själv. Bankfack täckte väggarna från golv

till tak i de mindre utrymmena och ett bord med en stol stod i mitten av alla tre. Tjocka sammetsgardiner hängde bredvid varje utrymme för att man skulle kunna göra sina bankfacksärenden i fred om man så önskade.

Mannen med kostymen beordrade in dem i det högra av utrymmena. De satte sig på golvet med ryggarna längs två av väggarna med bankfack. Nick och Kajsa satte sig längst ut på ändarna så att de kunde se varandra. Nick fick för första gången en överblick över de andra i gisslan. Tre kvinnor och fem män. Med undantag från den skadade säkerhetsvakten såg de andra männen ut som rädda slipsklädda kaniner. Inte mycket till hjälp att räkna med här, tänkte Nick. Kvinnorna såg också livrädda ut. Undantaget var Katie som såg förvånansvärt lugn ut. Inte ens likgiltig utan nästan intresserad och nyfiken, som om hon var på studiebesök. Inte alls som om hon skulle dö när som helst. *Viking*, tänkte Nick.

Kajsa kände sig faktiskt som om hon var på studiebesök. Hon var på sin vakt men inte rädd. Som om hon såg på en spännande film. Hennes övertygelse var klar. Deras gud hade inte hjälpt dem ut från GS-Tech för att de skulle dö i ett bankrån. Sedan tänkte hon på de två säkerhetsvakterna som låg döda i lobbyn och plötsligt var det inte ett studiebesök längre.

Ljudet från sirenerna bröt igenom glasdörrarna, ekade fram över marmorgolvet i lobbyn till den öppna valvdörren och letade sig in till dem som satt därinne. Kajsa kunde se en strimma hopp skimra över de andras ansikten.

Justin Andersen hörde sirenerna. I samma ögonblick som den första polisbilen sladdade in framför banken ringde hans telefon.

”Antar att plan A är struken.” svarade han.

”Vi har en ny möjlig väg in.” sade Ryan.

”Låt höra.”

”Bankens säkerhetsfirma skickar representanter. En av dem kommer inte att dyka upp som planerat. Punktering. Detta råkar också vara en ny rekryt, som flyttade från L.A. kontoret förra veckan. Ingen av de andra känner honom

och han liknar dig tillräckligt mycket för att de skall gå på det. Han är på väg till fots på East Fayette Street. Du hinner genskjuta honom vid North Calvert om du springer nu.”

”Vad heter han?”

”Wilkes, Shane Wilkes”

”Vet vi någonting om rånaren?”

”Martin Becker, ex-militär, Delta Force. Han har ingen plan men han är ett proffs och otroligt farlig.”

”Att ha en plan är allt.”

Martin Becker fann sig intvingad i ett hörn men han hade varit med om värre situationer och kommit helskinnad från dem. Då som nu hade han inte någon plan. Improvisera. Det hade fungerat i Somalia och Irak och det skulle fungera här.

Han hade tappat fattningen ett kort, oförlåtligt ögonblick och det hade resulterat i att vakten kunnat smyga upp och tagit tag i honom bakifrån. Det som följde hade varit en ren reflexhandling. Ryggmärghandlande inpräntat i reptilhjärnan. En hand på angriparen, en hand drog fram kniven. Använd angriparens egen rörelseenergi mot honom, förläng och förstärk hans egen rörelse så att han kommer ur balans. Sedan ett kraftfullt och bestämt hugg med den decimeterlånga kniven på rätt ställe så är det klart.

Som vanligt var det en kvinnas fel igen. *Varför kallas de det svaga könet när de kan få en erfaren soldat ur balans på mindre än fem minuter?* Den jävla slynan. Anledningen till att han överhuvudtaget kommit hit var också på grund av en kvinna. Av alla fittor var hon överfittan numero uno. Han hade gift sig med henne och hennes pengar för ungefär sju månader sedan, till hennes familjs stora besvikelse. *Jävla snobbar.* De hade träffats under en blöt kväll i Atlantic City. Hennes vänner hade tittat snett på honom direkt. Han hade hört dem ifrågasätta vad de trodde var en försenad tonårsrevolt eller något slags

klassexperimentera. När hon plötsligt annonserade deras giftermål blev alla häpna, inklusive Martin själv. Som vanligt hade han bara mumlat sitt medgivande utan att lyssna på de vargar som ylade inom honom att det var en dålig idé.

Ett ynka halvår efter bröllopet hade verkligheten hunnit ikapp henne och hon beslutade sig för att hennes trotsperiod var över för den här gången. Hon tog ut skilsmässa för tre veckor sedan. Förhandlingarna var inte i närheten av att vara klara. Läget var något känsligt eftersom hela hans förmögenhet innan bröllopet var lika stor som det hon spenderade på en helg. Det hade inte förekommit några äktenskapsförord men en hel jävla armé av advokater försökte hävda att det fanns påskrivna dokument ändå.

Lappen från hans egen advokat hade legat på hans skrivbord när han kom till jobbet i morse. Det stod att surfittans advokater skulle försöka frysa tillgångarna. Ta dig till banken idag och för över så mycket du kan från gemensamma konton innan det är för sent. Han planerade om och skyfflade möten för att frigöra en timme extra vid lunch. På väg till banken hade han blivit stoppad av polisen eftersom en galning hade kört in i hans nya Hummer kvällen innan nere i Alexandria och polismannen hade åsikter om hans vänstra bakljus och löst hängande, bakre kofångare. Dessutom hade han därefter fastnat i bilkö och genomlidit diverse parkeringsproblem. När han äntligen kom till banken hade extratimmen gått för länge sedan. Dessutom fick han stå och vänta fem minuter innan kassörskorna hade pratat färdigt i telefon och med varandra om alla möjliga och omöjliga ting.

Kassörskan såg proffsig och överlägsen ut. Hon var dessutom snygg och han hatade henne redan vid första anblicken. När hon sedan meddelade att konto efter konto var spärrat brast det för honom och han tappade den mentala balansen.

Den första vakten var en olycka men skadan var redan skedd när han återfick kontrollen över sig själv. Där och då kastade han ut sin nuvarande

mäklarkarriär genom de teakbeklädda glasdörrarna och återgick till att vara yrkesmilitär. Han blev med ens ett skarpladdat vapen och han gillade det. Det kändes som att komma hem igen. Tvinga in ett skarpladdat vapen i ett hörn och saker kommer att hända.

Justin sprang längs North Calvert Street. Ryan hade skickat över tid och plats för angreppet. Det var tajt, lite för tajt men under rådande omständigheter hade han inget val.

Han tyckte att han hörde Shane Wilkes jogga upp längs East Fayette Street innan han nådde hörnet vid North Calvert Street. En ficklampa som studsade mot handklovar i hans bälte. Om fyra sekunder och tjugo hundra delar skulle han runda hörnet. Justin hade två sekunder tillgodo när han kom fram till platsen. Han stannade två meter från hörnet och en meter från en portuppgång med dörren öppen, tog ett djupt andetag och lyssnade på den metalliska klangen som närmade sig från höger.

Det var lunchrusning och han bedömde att det i korsningen befann sig ungefär tio andra personer som hade uppsikt över hörnet. Han hörde lastbilen köra ifatt Wilkes och börja svänga vänster ner för gatan han själv kommit från. Den svängde runt precis när Wilkes rundade hörnet och skymde hörnet för alla utom två personer och de två tittade antingen ner i marken eller över på andra sidan gatan. Klockan på hans mobil hade tickat ner till en sekund, det var nu det skulle ske.

Justin såg hur Wilkes rundade hörnet, såg hur han stannade upp lite för att ändra kurs eftersom det verkade stå en man i vägen. De fick ögonkontakt ett kort ögonblick. När Wilkes lyfte blicken framåt längs Calvert igen ingrep Justin. I en enda smidig rörelse höjde han vänsterarmen och låste fast Wilkes hals, stack honom med den lilla giftnålen han hade i högra handen och kastade in honom i den öppna portgången. Wilkes var medvetslös innan han landade. Det hela hade tagit mindre än en sekund. Justin försäkrade sig snabbt om att

ingen sett någonting och gick sedan efter in i portuppgången, stängde dörren och bytte kläder.

”Hur gör vi nu?” frågade han så fort han ringt upp Ryan.

”Det jag ser är ett dödläge som växer sig starkare ju längre tiden går. Jag ser ingen principiell förändring inom flera timmar men då är noggrannheten på mina indata låg.”

”Så vi väntar?”

”Nej, vi vill avsluta det här så snabbt som möjligt.”

”Varför så bråttom?”

”Vi vill det bara. Dessutom kommer din täckmantel inte vara längre än några timmar max. Wilkes ID tar dig in på det avspärrade området men det räcker inte. För att lösa detta behöver vi dig där besluten fattas, i befälsstationen.”

”Och hur gör jag det?”

”Strategin är att du berättar vad du vet om Becker för dem. Det tar dig in. Sedan matar jag dig med information för att hålla dig kvar tills vi ser en öppning. Planen för att ta dig in hos ledningen laddas upp på din mobil just nu.”

När de lade på fick Justin en känsla av att någonting inte stämde. Någonting Ryan hade sagt kanske, eller kanske något helt annat. Någonting störde honom men han kunde inte riktigt greppa vad. När man tänker på om man kommit ihåg att stänga av spisen eller glömt att låsa när man gått hemifrån kunde man få samma känsla. En oro, samtidigt var man övertygad om att om någonting var fel skulle man ha fått reda på det. Någon skulle ha ringt eller man skulle ha känt rök lukten. Problemet var att Justin inte var typen som någonsin glömde att stänga av spisen. Och faktumet att han aldrig kände sig så här skrämde honom. Någonting var fel men ingen hade ringt.

När han kom tillbaka till banken hade området redan förvandlats till en cirkus. I bägge ändar på kvarteret stod polisbilar och dirigerade om trafiken. Hela gatan utanför banken höll på att stängas av och framför entrén hade andra polisbilar ställts upp precis som Hollywood skulle ha beskrivit det, med

mustaschprydda poliser som hukade med dragna vapen nervöst riktade mot teakporten. En brandbil och två ambulanser vinkades in på det avspärrade området.

Justin visade upp Wilkes ID-kort vid avspärningen och fick en blick tillbaka som tydligt visade vad polisen tyckte om hyrpoliser, speciellt sådana som han beordrats släppa in på brottsplatser. Han blev visad till en skåpbil i utkanten av det avspärrade området med vaktbolagets logotyp. Utanför skåpbilen stod fem män i likadana kläder som han själv.

”Är du den nye? Wilkingson?” frågade den äldre av dem.

”Wilkes, Shane Wilkes.” svarade Justin och sträckte ut handen för att hälsa. Den äldre presenterade sig som Henderson, inget förnamn. ”Vet vi något mera?”

”Än så länge har det varit envägskommunikation med polisen. De har frågat om våra män där inne, hur många, deras namn et cetera. Och så har de frågat efter ritningar och vårt säkerhetsarrangemang. Vi tror inte att det har varit någon kontakt med gärningsmannen ännu. Åtminstone inget som vi fått veta.”

”Vad heter polisbefälet?” frågade Justin.

”Donnegan, bra kille.”

Till de andras förvåning vände Justin direkt och gick mot polisens trailer. Efter några steg fick han plötsligt tillbaka känslan av att någonting var fel och visste vad det var som stört honom. Justin hade en känsla av att ha tappat kontrollen. Som om han satt i en båt som styrdes av galningar. En spricka i förtroendet för organisationen. Det hade börjat med hämtningen av den där kvinnan. Kidnappning. Sedan när sysslade GS-Tech med kidnappning? Och nu ville de hafsa fram upplösningen på ett bankrån. Inga kärnvapenkrig på spel här men det är ändå en explosiv situation. Om det dessutom gällde ett skyddat objekt var det extra viktigt att veta vad man gör. Ryan hade nästan snäst av honom när han ifrågasatte varför man inte väntade. Det kändes inte bra.

11

Onsdag den 12 december 11:37:19

År 2003 hade staden Baltimore investerat i tre nya skåpbilar att använda som ledningscentraler vid större polisoperationer. Utifrån såg de precis ut som stora, grå husbilar, med undantagen att de inte hade några fönster och blåljus på taket. Dessutom hade varje skåpbil två blå ränder som löpte runt hela bilen. Om någon fortfarande tvivlade på om det verkligen inte var en vanlig husbil, kunde de läsa 'BALTIMORE POLICE DEPARTMENT – OPERATIONS COMMAND CENTER' med stora svarta bokstäver på alla sidor. Insidan skulle inte heller få någon att tvivla eftersom den var fylld till bredden av högteknologi och bildskärmar.

Epitetet ”ledningscentral” var dock gravt missvisande. Före 2003 brukade befälen inta något närliggande fik eller restaurang, eller ännu hellre bar, och upprätta en ledningscentral där. Detta var en av anledningarna till att någon byråkratfjant hade propsat på nya mobila ledningscentraler. För att kunna vara närmare situationen och därför kunna göra bättre bedömningar var tanken. Det var bara det att under tiden förslaget bollades vidare till andra byråkratfjantar hela vägen till att få det godkänt och betalt av hyperbyråkrat-fjantarna på stadsfullmäktige hade fler och fler högteknologiska prylar inkluderats vilket resulterat i att de färdiga ledningscentralerna inte hade plats för ledningen. De tre skåpbilarna var ovärderliga som spaningscentraler men ledningscentralen förlades alltid till närmaste inrättning som serverade kaffe, också efter år 2003.

Detta fick Justin veta så fort han knackat på dörren till en av skåpbilarna. Därinne satt fyra män med hörlurar och fingrade på tekniken. Mannen som hade öppnat var den ende där inne med uniform. Det var uppenbart att det inte skulle få plats fler därinne. Justin frågade efter Donnegan och blev hänvisad till kaféet snett över gatan från bankentrén. Inne på Java Joe's var personalen fortfarande kvar, vilket förvånade honom men någon måste ju

servera kaffet och dessutom fanns det ingen direkt skottlinje från banken eftersom det stod brandbilar, ambulanser, polisbilar och mobila ledningscentraler i vägen. Flera uniformerade poliser gick omkring och drack kaffe därinne. De tittade snett på Justin när han kom in men ingen gick fram och försökte kasta ut honom. Vid ett av båsena vid fönstret satt tre män i kostym och den uniformerade chefen för insatsstyrkan. På bordet låg ritningar över byggnaden och de fyra verkade diskutera vilken ingreppsplan de skulle använda sig av och när.

Justin gick fram till bordet. Konversationen tystnade och fyra blickar vändes mot honom.

”Vem fan är du?” frågade den som förmodligen var Donnegan. Han hade i alla fall en auktoritär stämma.

”Jag heter Wilkes och jobbar för Gecko.”

”Och vad fan vill du?”

”Jag har ett erbjudande till er.”

Häpna tittade de runt på varandra och såg ut som om de inte riktigt kunde bestämma sig för om detta var ett skämt eller inte. Bäst att ta det säkra före det osäkra och fråga. Han kan ju mena allvar.

”Vad fan menar du?”

”Jag kan leverera namn och bakgrund på gärningsmannen och dessutom presentera en vattentät plan för att oskadliggöra honom utan att gisslan kommer till skada.”

Redan förvånade munnar öppnades ännu lite mer.

”Och hur fan vet du det?” frågade Donnegan till slut irriterat. Han hade bestämt sig för att om det var ett skämt var det i alla fall ett jävligt dåligt sådant.

Justin replikerade lugnt.

”Vi har tillgång till övervakningsutrustning inifrån...”

”Era kameror skall vi ha full tillgång till, om ditt företag undanhåller så mycket som en pixel skall jag...” Uppenbarligen en känslig punkt för insatschefen.

”Om ni låter mig tala till punkt, sir!” avbröt Justin i lika lugn stämma. ”Vi har och kommer även i fortsättningen delge er allt bildmaterial men vi har tillgång till så mycket mer än det. Ansiktsigenkänning, röstigenkänning men framför allt ett register med bild och röstprov på alla bankens kunder och anställda mot vilket vi kan och har matchat alla där inne. Inklusive gärningsmannen.”

En paus följde där Donnegan tittade på sina kollegor som för att få ickeverbala råd kring om han skulle tro det han hörde eller om han skulle slänga ut låtsaspolisen med arslet före.

”Är det ens lagligt?” frågade en av de andra.

”Vad ni måste förstå är att Baltimore Trust Bank är seriösa med sin säkerhet. De har anlitat Gecko Security eftersom vi också är det. Vi har designat ett säkerhetssystem som, om det inte är omöjligt att bryta sig in i, i alla fall är omöjlig att gömma sig från. Alla, kunder, personal och kända förbrytare är registrerade, så är det bara.”

Donnegan reste sig upp. Han var en storvuxen man med hårda anletsdrag. Och mörka buskiga ögon som nästan grabbade tag i en när han tittade på honom. Justin vek inte en millimeter med blicken. Det var nu avgörandet skulle komma. Minsta tecken på svaghet och han skulle avfärdas direkt.

”Så vem är det vi har att göra med här?” nästan viskade Donnegan.

”Här är mina villkor...”

”Nej!”

Justin ryckte till av smällen när Donnegan slog näven i bordet.

”Nej, nej, nej, nej. Antingen börjar du samarbeta eller så arresterar jag dig här och nu för hindrande av myndighetsutövning. Hur skall du ha det?” sade Donnegan.

Justin tittade länge rakt in i hans vilda ögon sedan vek han sig för ett ögonblick och tittade ner i bordet. När han mötte poliskaptenens blick igen försökte han frammana all sorgsenhet, medlidande och kårkänsla i världen. Han visste att det var dags att spela ut det sista kortet. Han visste också att om detta misslyckades skulle det bli arresten för hans del och hela operationen, kanske hela organisationen, skulle vara rökt. Ryan hade bara givit honom en sextiotvåprocentig chans att lyckas.

”Sir, jag ber er tänka på att vi antagligen har tre skadade eller döda män där inne. På vår egen hemmaplan. Så jag försäkrar er att vi inget hellre vill än att fånga in den här killen.”

Donnegan satte sig tungt ner igen och begrundade det som sagts. Hans blick for ut genom fönstret till det ordnade kaos som utspelade sig där ute. Till slut vände han tillbaka blicken.

”Låt höra.”

”Två krav från vår sida. Ett, jag är med i insatsgruppen när ni går in...”

”Glöm det! Vad tror du att det här är? Nån jävla sightseeing?” röt den uniformerade chefen för insatsstyrkan. Donnegan tystade honom genom att höja sin hand.

”...Och två, all Gecko Security’s personal förutom jag själv skall omedelbart avhysas från platsen och nekas tillträde till det avspärrade området.”

”Varför då?”, frågade Donnegan förvånat.

”Låt oss säga att vi har ett internt problem, och vi misstänker att detta interna problem så att säga har möjliggjort situationen vi hamnat i. Dessutom misstänker vi att detta interna problem är närvarande och har för avsikt att förvärra den.”

Donnegan tittade på Justin i vad som kändes som en evighet. Justin tittade lugnt tillbaka. Han visste att han hade honom. Detta var bara ett spel för gallerierna innan han gav med sig.

”Mr. Wilkes, var snäll och lämna oss. Vi behöver diskutera detta ostört i några minuter. Men jag skall ge dig ett råd och jag föreslår att du anammar det. Ge oss, som ett tecken på välvilja, namnet på gärningsmannen innan du går. Jag rekommenderar som sagt att du är bemötande på den här punkten, annars blir det ett jävligt kort möte här efter du gått. Förstår du?”

”Martin Becker, han heter Martin Becker.” svarade Justin och gick. När han kom till dörren hörde han hur insatschefen protesterade. Det var oväntat. Ryans sannolikheter förutspådde ett tyst, snabbt möte utan några stridigheter. Detta betydde att någonting ändrats, att någon beståndsdel i kedjan inte följde planen fullt ut. Det kunde vara en bagatell men det kunde också vara kritiskt. Han vände och ropade tillbaka till männen kring bordet.

”Min chef på Gecko kan verifiera allt jag sagt om ni ringer honom. Jag är säker på att ni kan leta fram numret...”

Sedan gick Justin ut och satte sig på en bänk vid en busshållplats utanför Java Joe’s och väntade på att Ryan skulle ringa.

”Gecko Security, hur kan jag stå till tjänst?” svarade en röst.

”Baltimore-kontoret, operativ chef där tack.” sade Donnegan. Det klickade ett par gånger i luren innan tre toner gick fram.

”Clemens.”

”Kapten Donnegan, Baltimore PD.”

”Hur kan jag hjälpa dig, kapten?”

Donnegan förklarade situationen och Clemens bekräftade att de hade misstankar om att en läcka existerade inom organisationen. Denna läcka misstänktes jobba ihop med bankrånaren. Man hade förflyttat Shane Wilkes från Kalifornien speciellt för att utreda saken i smyg. Och ja, hans gedigna bakgrund

som militär i specialförband kvalificerade honom i allra högsta grad till att ingå i insatsstyrkan.

Ryan andades ut när han lade på. Han lyfte genast luren igen och slog numret till Justin.

”Vågat men det verkar fungera.” sade Ryan.

”Ledsen att jag inte förvarnade dig men det inträffade en oväntad avvikelse från planen. Jag räknade med att du skulle höra av dig om det ledde till katastrof.” svarade Justin

”Vi märkte avvikelsen här också men alldeles för sent... vilket är lite underligt. Du gav oss mindre än en kvart att hacka oss in i Gecko Security’s telefonsystem.”

”Det var väl gott om tid för datorsnillen som ni? Så vad händer nu?” frågade Justin.

”Donnegan kommer att gå med på dina krav och sätta sig ner med dig för att arbeta igenom en plan. Problemet är att sikten bara är en halvtimme, max en timme framåt här. På den tiden skall vi hitta och maximera sannolikheten för att lyckas, paketera det i en angreppsplan som alla köper och dessutom hinna utföra den. Glider vi över den timmen kan förutsättningarna ha ändrats och vi kan inte längre garantera resultatet.”

”Ok, när börjar ni iterera fram en plan?”

”För exakt fyra minuter sedan... vänta lite.” Ryan tystnade i några sekunder. ”Det ser ut som om de etablerar kontakt med gärningsmannen om femtiotre minuter...”

”Så vi avvaktar med ett ingrepp?”

”Nej, vi kör ändå.” sade Ryan.

”Du menar att vi vill provocera fram ett avslut?” frågade Justin. Han tyckte det lät konstigt. Varför inte låta förhandlarna lösa detta istället? ”Varför då?”

”Det finns en komplikation. Två av gisslan är högprioriterade mål. Du måste eliminera dem. Detta kommer direkt från Chamberlain.”

Justin suckade. Hans farhågor hade besannats. Skeppets kapten hade drabbats av hybris och tog dåliga, ogenomtänkta beslut. Han hade inga problem med dödandet men det fanns oftast ett annan, mer diskret utväg, som mynnade ut i samma resultat.

”Vilka är de?”

”Jag laddar upp deras personuppgifter tillsammans med angreppsplanen. Becker gör motstånd och de kommer i vägen i eldstriden som följer.”

När de avslutat samtalet klev en uniformerad polis fram till Justin och berättade att Donnegan ville prata med honom. När Justin gick in i kafeterian såg han genom fönstren hur Gecko Security avvisades från platsen. De såg inte glada ut.

Golvet i bankvalvet var kallt och hårt. Kajsas rumpa och högra lår hade domnat bort efter bara 10 minuters sittande på det. Nick försökte kommunicera med henne med hjälp av blickar och minspel. Det var inte lätt men hon trodde att hans andemening var att det skulle förvärra saker och ting om de försökte spela hjältar. Hon trodde också att han menade att en av de kvinnliga i gisslan var attraktiv men det kunde också betyda att de andra verkade mer eller mindre värdelösa i ett slagsmål. Det var svårt att förstå helt enkelt.

Själv hade hon inte försökt sig på något mer avancerat än nickningar och huvudskakningar. Efter en stund gav de upp men redan fem minuter senare verkade det definitivt som om han ville något igen för han stirrade på henne och vinkade diskret med ena pekfingret för att få hennes uppmärksamhet. När han märkte att han fått den lyfte han blicken några decimeter ovanför hennes huvud. Kajsa försökte se ut som om hon förstod. Det var någonting han såg över hennes huvud som han ville att hon skulle titta på.

Det är inte lätt att på ett diskret sätt vända sig om och titta på någonting alldeles ovanför sitt eget huvud. Mannen med pistolen satt på ett bord tre meter ifrån dem och han tog inte blicken ifrån sina fångar. De hade alla hört sirenerna när de satte sig i valvet. De hade hört någon skrika i en megafon men utan att kunna urskilja det som skreks. Mannen med pistolen hade suttit på bordet helt oberörd med ett nästan likgiltigt uttryck i ögonen. Han såg ut som en man som planerat klart och bara väntade på att skrida till verket när tiden var inne.

Kajsa låtsades att det kliade långt ned på hennes vänstra vad. Hon sökte ögonkontakt med pistolmannen och böjde sig sakta fram, hela tiden med blicken fäst vid mördarens ögon som för att säga att det inte är ett hot utan bara något som kliar. Mannen rörde inte en min men bytte grepp om revolvern. När hon kliat klart tvingade hon blicken att lämna honom och vred huvudet för att titta innan hon lutade sig tillbaka igen. Där satt den, svart emalj med siffror i polerad mässing. Varje bankfack hade en likadan liten, oval skylt med ett nummer fastnitad på mitten på luckan. På bankfacket två decimeter ovanför Kajsas huvud stod det "1708".

12

Onsdag 12 december 12:08:19

De hade suttit där i nästan en timme och stirrat på varandra och på pistolmannen, som lugnt stirrat tillbaka, när Kajsa vågade bryta tystnaden.

”Har du ett namn?”

”Becker.”

”Ok Becker, några av oss kommer att komma att behöva gå på toaletten snart. Och vatten. Vi kommer att behöva vatten.” Hon såg ingen reaktion från Becker. ”Hur hade du tänkt lösa det?”

”Jag kommunicerar inte med dem. Är helt tyst. Det ger dem till slut inget val. De måste komma in och ta mig och då kommer det att vara över innan det hinner bli någon kris, det försäkrar jag.”

Kajsa skrämdes mer av sättet han sade det än av vad han faktiskt sade. Hans plan var alltså passivt självmord. Hon undrade bara hur passivt det skulle bli. På hans ansiktsuttryck verkade det inte som om han skulle ge upp utan en fight.

”Vem rånar en bank utan att råna den?” frågade Kajsa mest för sig själv.

Nick tänkte säga något sarkastiskt om det men det intorkade blodet i hans panna fick honom att tveka. Devisen att om man inte har någonting smart att säga kan man lika gärna vara tyst hade han aldrig riktigt tagit till sig men med en hänsynslös, galen mördare framför sig tyckte han att det passade bra. Dessutom hann någon annan före.

”Hur jävla psycho är du?” snyftade den av kassörskorna som betjänat honom först precis så högt att alla kunde höra det. Becker behövde fyra snabba, långa steg för att ställa sig alldeles framför henne. Ursinnet bubblade i hans röst.

”Så här jävla psycho din jävla fitta!” sade han, riktade revolvern mot ansiktet på affärsmannen som satt bredvid henne och tryckte av.

Skottet hördes ut på gatan men ingen lade märke till det. Det dränktes i larmet av sirener och aktivitet utanför entrén men inne i polisens skåpbil, bakom det femtiotal känsliga mikrofoner som riktats mot banken från alla vinklar och där stadens ljudflora helt filtrerats bort, var det ingen tvekan om vad det var.

De stannade upp inne på Java Joe’s när meddelandet kom över radion. Efter en stund, när det sjunkit in och när inga fler skott verkade följa det första, drog planerandet igång igen med förhöjd intensitet. Donnegan begärde exakta positioner av insatschefen och de två andra började nästan skrika i sina mobiltelefoner.

Justin Anderson var den enda på kaféet som stod tyst och iakttog de andra. De påminde honom om en gammal film av bröderna Marx, som en väl repeterad fars. Han kunde nästan inte låta bli att le, för han visste hur de skulle reagera. Anledningen till att han inte log var att han också visste vad som hade hänt där inne. Han visste också att om tolv minuter skulle Becker etablera kontakt med världen utanför men det skulle inte få hända för att...

Donnegan lyfte blicken och tittade på Justin.

”Vi kör igång om åtta minuter. Är du redo?”

Justin nickade.

När ljudet från skottet studsat färdigt mellan valvets väggar och Kajsas öron slutat ringa så förbannat öppnade hon ögonen. Mannen som suttit tre meter från henne hade inget ansikte kvar. Istället fanns där bara en blodig sörja och hans livlösa kropp hade glidit ner i halvt liggande ställning. Kassörskan bredvid honom var prickig av blod och stirrade tomt ut i luften med munnen halvt öppen.

Kajsa kände ingen rädsla. Däremot var hon förbannad och förvirrad. Varför var detta nödvändigt? Vilket syfte tjänade det att en oskyldig affärsman

fick huvudet bortskjutet? Varför hade deras gud gjort detta? Hennes känslor störde ut logiken och hon kunde inte förstå syftet. Becker gick fram till henne.

”Du har rätt. Skadar ju inte att titta efter vad banken har att erbjuda när jag ändå är här...”

Han vände sig om och gick fram till Nick, som såg obekvämt ut. Som om någon släppt sig i kassakön i en packad matvaruaffär. Becker vände sig till den skadade säkerhetsvakten och sade:

”Gå och öppna alla bankfack!”

När vakten tvekade riktade han revolvern mellan Nicks ögon.

”Vill du verkligen ta reda på om jag gör någon skillnad på att ha ihjäl fyra eller fem personer idag?”

”J.. jag kan inte öppna utan att ägarna av facken använder sina nycklar.”, stammade vakten fram.

”Bullshit! Din jävla mask! Tror du inte att jag vet vad som gäller? Efter elfte september kan banken öppna själv i händelse av misstänkt terrorism. Det stod klart och tydligt i kontraktet när jag skaffade mitt bankfack här din jävla köttskalle!”

Nick höll andan och väntade på skottet men det kom aldrig eftersom Becker nu riktade revolvern mot säkerhetsvakten istället.

Att stirra in i den farliga änden på en revolver gjorde valet ganska lätt för vakten. Han reste sig och stapplade fram till skrivborden. Efter en minut bakom datorn tittade han upp och hans ögon lyste av hat så starkt att det skar som en skalpell genom tröttheten i dem. Han tryckte på enter och efter tre sekunder smällde det till i alla låsen på samma gång och Kajsa kände hur facket bakom henne gled upp mot hennes rygg.

Planen var enkel. De skulle gå in genom den träbeklädda porten och snabbt säkra lobbyn. Detta skulle vara den lätta delen. Alla polisens mätinstrument visade på att lobbyn var tom men man skulle utgå ifrån det värsta och förutsätta

att Becker hade försåtminerat den. En inte alldeles osannolik farhåga med tanke på mannens bakgrund. När lobbyn var grön skulle man gruppera sig i två lag, Alfa och Bravo, vid dörren till valvet. Lag Alfa skulle lobba in fyra chockgranater, som skulle orsaka just chock med ljusblixten och knallen när de detonerade. Det skulle skapa tillräcklig desorientering för att lag Bravo skulle hinna smita in, identifiera och oskadliggöra gärningsmannen.

Justin skulle ingå i lag Bravo. Han hade låtit chefen för insatsstyrkan stå för det mesta av planen men han hade varit noga med några små detaljer, som till exempel i vilket lag, och vilken position i laget han skulle ha. Justin hade använt sig av argumenten Ryan hade föreslagit och befälen hade inte haft några invändningar för några av hans ändringar. Tvärtom hade de nickat förvånat åt varandra men varit noga med att inte visa att de var imponerade av förbättringarna.

Justin hade en egen plan som han repeterade steg för steg där han satt på huk med de andra från insatsstyrkan och väntade på klartecken att gå in. Han bar svart skyddsväst, hjälm och skyddsglasögon, precis som de andra poliserna men istället för en Heckler & Koch MP5 maskingevär hade han en Glock 9 mm i händerna. Han hade bett om att få använda sitt eget handeldvapen eftersom det var vapnet han var van vid. Dessutom visste han att det skulle ha betydelse. Till skillnad från de andra poliserna var han nämligen säker på att han skulle avfyra sitt vapen under attacken. Tre gånger närmare bestämt, mer eller mindre rakt in i den lilla folksamlingen som utgjordes av gisslan, och han kände sig inte bekväm med att ha något annat i händerna när marginalerna skulle vara så små.

När ”Gå”-meddelandet kom över radion sprang de hukandes in genom entrén och Justin skaffade sig snabbt en överblick över den stora lobbyn. Som han räknat med var den övergiven. De två teamen spred ut sig och sökte snabbt och tyst av alla vinklar och täckta områden i den stora salen. Justin passerade mindre än två meter från den döde säkerhetsvakten vid luckorna.

Blodet från hans hals hade bildat en sjö runt hans överkropp. När de kom till den stora valvdörren satte de sig på huk och avvaktade.

Justin andades djupt och blockerade alla tankar som inte handlade om vad som skulle ske härnäst. Han gick igenom, steg för steg, vad han skulle göra. Ryan hade lagt korten på bordet och beordrat honom att skjuta gärningsmannen, vilket han inte hade något som helst problem med. Men han var också beordrad att öppna eld mot två personer i gisslan – en av vilka han kidnappat och tagit med till GS-Tech igår eftermiddag. Känslan av att han varit högst delaktig i att hon överhuvudtaget blev indragen i detta kom krypande och han fick återigen mota bort irrelevanta tankar och fokusera på uppgiften.

De skulle öppna dörren till valvet, team Alfa skulle kasta in chockgranaterna, sedan skulle team Bravo rusa in. Justin var andre man att gå in. Den förste mannen skulle hålla till vänster och täcka av utrymmet vid vakternas övervakningsstationer, där det bedömdes troligast att en rånare skulle barrikadera sig. Justin, som visste att det inte befann sig någon där skulle istället täcka den stora delen av valvet som sträckte ut sig mot höger. Där skulle han upptäcka att Becker höjde sitt vapen mot dem och Justin skulle avlossa tre skott i snabb följd. Becker skulle oskadliggöras med det första. De två andra kulorna skulle riktas lite till höger och lite till vänster om Becker och träffa halsen, respektive hjärtat på Kajsa Larsson och Nick Ambrose. För vem som helst skulle det se ut som om alla tre kulorna varit ämnade för Becker, att den tragiska utgången med två döda ur gisslan varit en olyckshändelse. Justin misstänkte att Gecko Security inte skulle ligga väl till hos de lokala myndigheterna när allting klarats upp. Själv skulle han lämna in sitt vapen och sin legitimation samt en skriftlig rapport om det inträffade här idag innan han skulle bli erbjuden terapi och bli tillsagd att åka hem och vänta på att Geckos internutredare tillsammans med polis kallade honom till förhör. Tills dess skulle den riktige Shane Wilkes ha hittats för länge sedan och det skulle inte finnas några spår efter Justin Anderson.

Inne i bankvalvet hade Becker omvärderat situationen. Det var helt enkelt gammal hederlig girighet som hade gjort det. Han kanske inte behövde dö här inne. Han var fortfarande ung och hade inga problem med att vara rik. Gisslan samlade ihop rikedomarna åt honom. Han hade beordrat alla utom den självutnämnde tuffingen i skinnjacka att tömma bankfacken på pengar, smycken och andra värdesaker och att lägga dem på skrivbordet som han också tvingat dem släpa dit från andra sidan valvet vid vakternas hörna.

Kajsa stoppade snabbt in en hand i fack 1708 när hon reste sig från golvet. Först trodde hon att det var tomt men sedan kände hon något därinne som var litet och avlångt, ett USB-minne. Hon stoppade snabbt ner minnet i sin jackficka och började söka igenom de andra bankfacken på samma vägg. De flesta innehöll kontanter eller smycken, i andra fanns det bara papper. När hon öppnade en box på femte raden, precis i lagom ögonhöjd hoppade hon till.

Bankfacket var helt tomt förutom att det mitt i boxen stod ett vikt papper, ett sådant man ibland använder som namnskylt på möten. På lappen stod det klart och tydligt:

Kajsa!

Vänta här i 10 sekunder. Blunda sedan och skrik så högt du kan. Låt ingen få tag på vad du hittade.

För några ögonblick upplevde Kajsa en oväntad känsla av uppgivenhet. Hon hade letat efter tecknet men när det kom kände hon sig på något sätt hjälplös, som om hon tappat kontrollen över sitt liv. Det kändes lätt att förlita sig på det och hänge sig åt det. Ge efter för hjälplösheten. Ett tillstånd granne med apati.

Hon uppehöll sig inte där länge. Tankar och inställning vände lika snabbt som de kommit. Hon kände plötsligt hur hoppet återvände och en otrolig styrka. Allt skulle gå bra. Hon behövde bara följa tecknen som denne hemlige

gud placerat ut och allting skulle sluta väl. Det handlade inte om apati utan tvärtom att agera i fullständig harmoni och med överväldigande självförtroende, helt övertygad om att vinna. Hon log.

När hon kom ut ur drömmen fick hon i ett ögonblick panik över att hon inte hade en aning om när det gått tio sekunder. Hon gissade att hon stått och tänkt i nästan fem sekunder men anade att tiden går mycket långsammare än vad man tror vid sådana tillfällen och drog därför bort två sekunder och började räkna på fyra.

Hon hade precis hunnit till nio när hon hörde någonting studsas mot marmorgolvet ute i foajén.

Tio.

Kajsa skrek för allt vad hon var värd. Nick reagerade blixtsnabbt och var på väg mot henne mindre än en sekund senare. Alla, inklusive Becker, hade uppmärksamheten riktad mot Kajsa när granaterna briserade och allt blev vitt.

När Justin sprang in genom dörren till valvet hade han redan osäkrat sitt vapen och höll det skjutklart. Hans ögon sökte av målområdet femton meter bort och hittade Martin Beckers smutsblonda helikopterplatta till frisyr. Det första skottet träffade Becker i den högra tinningen och han var död innan han nådde golvet. Justin avfyrade två skott till innan han registrerade att de andra målen inte var på plats, och kulorna slog in i öppna bankfack på den borte väggen.

När Kajsas ögon fungerade igen såg hon Nick på golvet framför henne. Han verkade inte riktigt veta var han var. Det första hon hörde när öronen slutade tjuta var en medlem ur insatsstyrkan som ropade ”Klart!”.

13

Onsdag 12 december 13:34:27

De satt insvepta i filtar inne på Java Joe's och pratade med en uniformerad poliskvinna. Nick försökte desperat att motstå frestelsen att komma med skamliga förslag, Kajsa såg det i hans barnsliga ögon. När en servitris kom med en bricka full med varmt kaffe till de av gisslan som inte var för skärrade för att dricka eller de som var så skärrade att de inte kunde göra någonting annat, tittade Kajsa upp och tyckte att hon såg något hon kände igen utanför caféfönstret. Som en tapet eller tavla man vet att man sett någonstans men glömt var.

”Vi är i stort sett klara. Jag låter er fika lite så fortsätter vi med några kompletterande frågor sedan, ok?” sade den uniformerade kvinnliga polisen och lämnade dem ensamma med kaffekopparna. De var ljusblå och Nicks hade en tiger och Kajsas en liten kanin vid handtaget.

Det slog henne med en våldsam kraft. Hon hade sett mannen som stod där utanför caféfönstret förut. Han hade kommit fram till henne på en parkeringsplats för nästan exakt ett dygn sedan när hon hade skrapat fram kaniner på en lott. Ögonblicket därefter hade hon vaknat upp på GS-Technologies.

”Han jobbar för dem!” viskade hon till Nick som fortfarande tittade efter den uniformerade kvinnliga polisen.

”Vem?” frågade han och tittade förvirrat tillbaka.

”Han där utanför fönstret. Det var han som kidnappade mig igår.”

”Vad gör han här?”

Kajsa tittade misstroget på Nick som om han var galen eller hade glömt hela det senaste dygnet.

”Jag menar hur vet dom att vi är här?”

Det var en mer befogad fråga.

”De kanske har fått snurr på grejerna. I så fall vet de kanske att jag hittat USB-minnet i bankfacket.” Medan hon berättade höll hon blicken oroligt på mannen utanför fönstret. ”Det måste vara det han är här för. Det eller oss.”

En obehaglig tanke om vad som skulle kunna ha hänt inne i banken om hon inte sett lappen slog henne. Hon mindes att hon var på väg över för att rensa bankfacken på nästa vägg och hon fick känslan av att både Nick och hon skulle ha befunnit sig i skottfältet när skotten brann av. Om hennes farhågor var rätt betydde det att mannens uppdrag var att eliminera dem. Att döda dem, inte att hitta USB-minnet. Kajsa undrade om mannen utanför fönstret ens visste om att det existerade och hon greps av en känsla att det viktigaste just nu vara att skydda det. Att det på något sätt var hennes givna uppgift att göra det. Hon slet blicken från mannen utanför, reste sig och stegade snabbt fram till servitrisen. När de växlat några snabba ord nickade servitrisen och försvann in bakom en svängdörr till köket. När hon kom tillbaka lämnade hon över ett kuvert med kaféets logotyp på. Kajsa skrev snabbt ner en adress på kuvertet och lade ner USB-minnet när hon kom tillbaka till bordet. Hon viskade till Nick:

”Vi borde inte stanna. Det finns en dörr ut mot en gränd på andra sidan köket.” När hon tittade ut genom fönstret igen möttes hennes blick av mannens och världen stod stilla så för en stund. Som ett rovdjur och hans villebråd låsta i positioner inför jakten. Rovdjurets ögon sade *sorry, det är djungelns lag som gäller och jag har inget val* innan han snabbt vände sig om och satte fart mot ingången till kaféet.

”Vi måste härifrån. Nu!” sade Kajsa och de reste sig så snabbt de kunde utan att väcka uppmärksamhet. De lämnade filtarna på stolarna och marscherade mot köket. Det var mycket folk som gick ut och in ur kaféet hela tiden och de blockerade entrédörren för mannen där ute så hon gissade att de inte behövde springa men kunde inte hjälpa att ta några joggande steg alldeles innan de nådde fram till svängdörren till köket. Där innanför vek de direkt av till vänster i en korridor kantad med varupallar och sopbehållare och ut på en smal

bakgata via nödutgången som personalen ställt upp och larmat av för att kunna gå ut och röka en snabb cigarett. Trots att, eller snarare på grund av att utgången befann sig utanför polisens avspärrningar var nödutgången separat bevakad av två uniformerade poliser. De var beordrade att inte släppa *in* någon och visade därför lite intresse för Kajsa och Nick, speciellt eftersom den som kommit ut först log och viftade med ett stort kuvert med kaféets logga på. Antagligen en anställd som gick av sitt skift och skulle posta något på vägen hem.

Justin hade slitit upp mobiltelefonen och ringt till Ryan innan han ens hunnit till ingången till Java Joe's.

”Jag har blivit upptäckt.”

”Vad då blivit upptäckt?”

”Mål Beta och Charlie såg mig och sticker. Vad skall jag göra?”

Ryan lät förbryllad. ”Jag har inga parametrar som... Enligt systemet skall de fortfarande sitta kvar.”

”Det gör de inte. De har gått in genom svängdörren till köket.”

”Jag tittar på live-datat nu och de sitter för helvete kvar vid sitt bord! Fan, någonting är fel... Ta dem! Eliminera dem!”

När Justin lade på hade han hunnit fram till köksdörren och när han tittade upp träffade den honom i näsan så hårt att han föll på golvet. En diskplockare som varit på väg ut från köket bad så hemskt mycket om ursäkt och hjälpte honom upp. Justin reste sig upp och fortsatte så snabbt han kunde ut genom nödutgången. Han hejade på poliserna där utanför i förbifarten. När han kommit längre ner på gatan märkte han att han blödde näsblod.

När Kajsa och Nick hade kommit ner till East Lombard Street vek de direkt till vänster och sprang österut till korsningen vid South Street. Sedan vänster igen och norrut upp på North Calvert tills de kom tillbaka till East Baltimore Street.

De svängde höger och gick i motsatt rikning från polisens avspärningar mot Baltimores mindre respektabla kvarter.

Vid hörnet av East Baltimore och Custom House Avenue inklämd mellan ”The Lust Parlor” och ”XXX-Delight” låg en liten men välsorterad tidningsaffär vars ägare tillika butiksbiträde var en liten bastant man vid namn Nadir. Han ansågs av både vänner och av fiender att vara för snål för att anställa någon att ta hand om försäljningen men det var inte sant. Det var åtminstone inte hela sanningen. Nadir var en fruktansvärt social varelse som helt enkelt inte skulle stå ut med att inte kunna konversera med sin lilla men trogna kundkrets dagarna i ända. Han brukade skoja och säga att han kände de flesta kunderna bättre än sin egen hustru. Det berodde också på att inte många nya ansikten kom in i affären. Därför blev han förvånad när den unga kvinnan och mannen kom inspringande och stressat bad om att få köpa porto för ett paket till Europa.

”Är du säker på att de inte sade vart i Europa?”

Mannen i någon slags polisoverall hade kommit in fem minuter senare och frågat om han sett paret. Han var lika stressad som paret före honom och blödde dessutom från sin vänstra näsborre, vilket gjorde att Nadir oroade sig för att han skulle skvätta ner alla tidningar i mellanöstensektionen. Nadir tyckte inte om blod.

”Jag undrade om du vet vart i Europa?!”, frågade mannen igen mycket högre, på gränsen till att han skrek.

”Sir, jag...”, Nadirs röst föll bort när han såg en bloddroppe kasta sig hjälplöst mot en säker död mitt på globen på Al Hayats förstasida. När han tittade upp igen stirrade han rakt in i mynningen på en pistol.

”Jag tänker inte fråga snällt en gång till.”

”Sir, jag... jag vet inte. Europa bara.”, stammade Nadir fram. Han stirrade paralyserat in i de stålblå ögonen bakom det stålgrå vapnet i vad som

kändes som en evighet. Sedan sänkte mannen vapnet och försvann ut lika snabbt som han kommit in.

”Ryan, jag behöver hjälp.” Justin skrek in i mobiltelefonen medan han sprang vidare på East Baltimore Street. ”De har lämnat en tidningsaffär där de köpte frimärken, jag behöver en riktning!”

”Jag... jag förstår inte vad som händer... jag har ingen riktning eftersom de enligt systemet fortfarande sitter på kaféet! Dom har fikat och snart fortsätter förhöret...”, svarade Ryan irriterat.

Justin stannade upp. Ryan var tyst i mobilen en lång stund.

”Jag är ledsen Anderson men systemet har hakat upp sig efter omstarten. Eller så är det någon som manipulerar det. Det finns i alla fall inget jag kan göra.”

Justin svor inombords. Vad är det som händer?

”Brevlådor.”, sade han med tunga andetag. ”Ta reda på var alla brevlådor inom femhundra meters radie finns.” Han hörde hur Ryan knackade på tangentbordet.

”Aah... oj... ok, det finns sextiosju stycken. Vet du åt vilket håll de försvann?”

Justin drog en djup suck. *Fan.*

”Nej.” Han började gå tillbaka till bilen. ”Ring Chamberlain och berätta att de kom undan. Säg att jag är på väg hem.”

Rakt utanför tidningsaffären går Custom House Avenue, en liten bakgata som leder söderut mellan ”Gary’s Gay Emporium” och ”Lush Vixens”. Tjugo meter in på gatan öppnar sig en parkeringsplats till vänster. På den brukar det inte finnas en enda bil som är värd mer än tusen dollar.

Det fanns det idag.

Kajsa och Nick sprang söderut längs Custom House Avenue när Nick plötsligt stannade.

”Va fan...”

”Vad är det?” frågade Kajsa.

”Bilen...” han tog sig för pannan och gav ifrån sig ett förvånat skratt. På parkeringsplatsen stod en svart Dodge Charger från ’70. ”Det är min bil! Mina nummerplåtar i alla fall. Hur fan kan mina plåtar sitta...”

Kajsa tog tag i honom och drog honom mot parkeringen. ”Det är ett tecken. Kom!”

Bilen var inte låst vilket var otroligt. Inte att den inte var låst men att den inte blivit stulen från parkeringen där den kostade lika mycket som alla de andra bilarna tillsammans. De satte sig i framsätet. Nick kastade en blick på Kajsa.

”Var brukade du gömma nycklarna?” frågade hon.

”Aldrig någonsin i bilen i alla fall. Jag bor i New York.”

Kajsa funderade.

”Ok, var känner du för att leta efter dem då?”

Nick fällde ner solskyddet och ett par nycklar trillade ner i hans knä. Kajsa log medan de körde ut från parkeringen.

Chamberlain hade kommit ner till Ryans skrivbord och vankade av och an medan Ryan än en gång försökte förklara vad som var fel på systemet.

”Det är som om någon kör en alternativ framtid som...”

Chamberlain avbröt honom.

”Kalla till ett möte. Mitt kontor. Nu.”

De hade stannat till vid en brevlåda under en bro nära motorvägspåfarten och Kajsa hade gått ut och postat kuvertet. Sedan körde de norrut på I-95. På något

sätt kändes det naturligt för Nick att köra mot New York, fast det egentligen inte fanns någonting kvar där för honom.

De stannade och åt utanför Philadelphia strax efter att de kört av I-95 och på I-295.

Precis när de satt sig i soffgruppen i Chamberlains kontor ringde det i Ryans, Meyers och Richards telefoner nästan samtidigt. De tittade på varandra ett kort ögonblick innan de svarade.

14

Onsdag 12 december 14:56:34

San Andreas förkastningen sträcker sig från Mexiko i söder genom nästan hela Kalifornien och slutar strax söder om Oregon. De två kontinentalplattorna som möts här rör sig åt olika håll, Stillaohavsplattan vill norrut och Nordamerikanska plattan söderut. Detta ger upphov till i genomsnitt ett tiotal små mikroskalv per dag och ibland stora skalv, som den 18 april 1906 när större delen av San Francisco förstördes.

Dalen som skapats mellan dessa två plattor är en idealisk plats för en sjö. Dels för att skarven ger en låg punkt som är ett naturligt ställe för vatten att samlas och dels för att plattornas rörelse mal sönder det underliggande berget så fint att det håller kvar vattnet som samlas där. Ungefär tre kilometer väster om San Franciscos flygplats ligger den avlånga San Andreassjön som gett namn åt förkastningen. Strax söder om den längs den raka dalen ligger Upper och Lower Crystal Springs Reservoirs. Dessa två konstgjorda sjöar som tjänar som dricksvattentäkt åt hela San Francisco-området har bildats genom att vatten forslas i tunnlar från Hetch-Hetchy i Sierra Nevada bergen mer än tjugo mil österut. Parallellt med sjöarna går Junipero Serra Freeway, en del av I-280, som är allmänt erkänd för att vara en av USAs vackraste motorvägssträckor. En av anledningarna till att den är speciell är att vegetationen skiljer sig mellan de olika sidorna av vattnen, vilket beror på att de två kontinentalplattorna har olika geologiska förutsättningar. På den västra sidan av dalen växer ett tätt skogsområde medan vegetationen på den östra sidan mest består av buskar och enstaka lövträd.

Mannen tog av sig kavajen, vek ihop den och lade den bredvid sig i baksätet på limousinen medan han njöt av utsikten. Det hade varit en lång dag. Den började i Washington D.C. med morgonbriefingen klockan 07:00, sedan flögs han direkt till Salt Lake City för ett möte med stadsfullmäktige. Efter lunch

var det dags att flyga vidare till San Francisco för vidare transport med bil till en invigning av en skola för barn som var beroende av medicinska maskiner för att överleva, nere i Saratoga. Det var framför allt för att hans kampanjchef ville stärka hans anseende i regionen och nationellt i åldersgruppen 40-60 år. Han visste att det var den cyniska och egoistiska anledningen att hans administration hade schemalagt ett stopp här innan Kinaresan men han själv fascinerades alltid av den optimism och glädje som fanns hos dem som hade det svårt. Det var som en vitamininjektion och man gick därifrån med inspirationen och viljan att förändra världen till det bättre. Som den demokratiska världens ledare och världens mäktigaste man var han dessutom en av få människor på jordklotet som verkligen kunde göra detta.

”Det gick ut nationellt och TV-bilderna är bra. En ny mätning imorgon kommer att visa annorlunda siffror här.” log Fred, hans kampanjledare mitt emot honom i limousinen. Det fanns ingen bättre än Fred när det gällde att dra ner en i den cyniska vardagen igen.

Beslutet hade varit ogenomtänkt men inte kontroversiellt eftersom ingen med rätt kompetens hade varit med på mötet. Vattennivån i reservoiren hade hållits rekordlåg medan reparationerna på dammen genomfördes. Reparationer som drog ut på tiden. Efter en månad började dammarna längre upp i kedjan få problem med för mycket vatten. Medierna och strax därefter myndigheterna i San Francisco började oroa sig för att ledningar skulle skadas av att vara torrlagda så länge och att detta riskerade att leda till vattenbrist.

Tillsammans satte sig kommunalfullmäktige, ansvariga från vattenverket och reparationsfirman ner och tog beslutet att reparationerna var i ett sådant skede att det inte skulle skada att fylla dammen vid Lower Crystal Springs Reservoir en smula. Med en smula menade man att vattennivån skulle höjas fem meter. Problemet var att det inte fanns någon geolog med på mötet. Crystal Springs Reservoir täcker femhundra-trettiofem hektar. Det innebär att

nästan tjugosju miljoner liter vatten på kort tid hade förflyttats ner genom en serie dammar från Hetch- Hetchy. Tjugosju miljoner liter vatten väger tjugosju tusen ton och klockan 15:02:46 utlöste vikten av vattnet mot dammbotten en mindre jordbävning.

Förkastningen var blind, det vill säga att sprickan i det underjordiska lagren som följde av förflyttningen inte nådde hela vägen till ytan. Epicentrum låg sextiosju meter söder om dammen och skalvet mätte 5,8 på Richterskalan, vilket var tillräckligt för att kännas i hela området. I kontor och bostäder höll folk andan och sprang ut eller till dörröppningar men skakningarna upphörde lika snabbt som de börjat och förutom en och annan monitor som vält på ett och annat skrivbord och en och annan frukt eller grönsak som trillat ur en och annan korg för gatuförsäljarna på Haight Street i San Francisco, skadades inga byggnader. Inga byggnader förutom dammen vid Lower Crystal Springs Reservoir.

Firman som utförde dammreparationerna hade pressats hårt på mötet. Det var deras reparationer som dragit ut på tiden och skapat mediestormen och problemen de befann sig i. Detta gjordes kristallklart för representanterna på mötet. En fem meters höjning av vattennivån var i realiteten en bit in på fel sida firmans egna säkerhetsmarginaler. När marken dessutom började skaka klarade inte den försvagade dammen att hålla vattnet längre.

Sprickorna i dammen bildades femton meter över marken precis i skarven mellan den renoverade och orenoverade delen. Skalvet varade bara i några sekunder men på den tiden växte sprickorna sig större och fler tills de plötsligt korsade varandra vid tillräckligt många ställen för att dammen skulle brista. Förloppet var explosivt och små och stora bitar av cementdammen följde med vattnets vansinniga färd genom dalen nedanför. Femtiotre meter från dammen och tjugotvå meter ovanför dalbotten gick I-280. Brofundamenten bestod av kraftiga cementben, som vägbanan vilade på. De var snyggt välvda med paraboliska öppningar i mitten. Cementbenen var byggda för att klara en

jordbävning som mätte 7,6 på Richterskalan men de var inte byggda för att klara en jordbävning i kombination med stora mängder vatten som skickade gigantiska cementblock från en trasig damm på dem.

Det två mittersta brofundamenten gav efter först. Vägbanan knäcktes och den södra delen av bron drogs med som en direkt effekt av att de södra fundamenten gav efter ett efter ett. Vägbanan var uppbyggd i sektioner som bröts sönder på flera ställen medan de föll ner i de rytande vattenmassorna som forsade österut. Bilarna som befann sig på den kollapsande delen av bron hade inte en chans. Den norra delen av bron klarade sig men de första bilarna som kom norrifrån hann inte stanna. De som lyckades stanna innan avgrunden blev påkörda bakifrån och en del av dem störtade också mot en säker död. Till slut lyckades tillräckligt många få stopp på sina bilar och springa tillbaka för att varna efterföljande att sakta ner.

Den sydligaste betongsektionen kollapsade och i skarven mellan den och den kvarvarande vägen reste sig en en meter hög vägg som flera bilar krockade in i.

Männen i baksätet på den bepansrade limousinen kände hur bilen började hoppa som om de körde över en tvättbräda. När den sedan började kränga våldsamt förstod de att något var fel. Secret Services första instinkt vid bilkörning när något känns fel är att öka farten. Det är en reflex som måste läras upp eftersom första instinkten för resten av den bilkörande befolkningen är att ta foten av gaspedalen och sakta ner.

De befann sig fyrtionio meter från det södra brofästet när bilen körde av vägen. Den for ut till höger mindre än fem meter innan staketet och krockracket för bron började. Där stod en stor vit skylt på två stolpar som förkunnade att man körde in i Hillsborough County och att sheriff Wade Donaldson inte viker sig för brott. Den förstärkta och extra tunga limousinen såg detta som en utmaning och flög in i skylten som vek sig direkt. Skylten

fungerade som ett hopp för bilen som, om marken fortsatt vara plan hade landat 5 meter längre fram. Istället sluttade marken brant ner utför ner i dalen och bilen fortsatte luftfärden ända ner till de forsande vattenmassorna 22 meter längre ner, trots att den saktats ner något på vägen eftersom den flugit genom tre trädskronor på vägen ner.

Systemet hade larmat. Allt eftersom systemets noggrannhet vuxit hade det blivit uppenbart att vissa felvektorer behövde programmeras att automatlarma. Det gällde till exempel naturkatastrofer, nära förestående kärnvapendetonationer, mord på statschefer, oväntade dödsfall bland statschefer och andra nyckelpersoner, krigsförklaringar eller större terrorattacker. Eller, som i det här fallet, kombinationer av dessa.

Richard trodde inte sina öron och bad att få informationen igen. Mannen i andra änden var upprörd, och han hade all rätt att vara det. Ingen förvarning hade skickats. Richard kände sig som en sportfiskare som i timmar kämpat med en stark och envis fisk ute till havs. Men precis när han dragit in den så nära att han kan nå den med håven hör han ett fruktansvärt bröl från ett signalhorn och vänder sig om och stirrar in i fören på en supertanker som tornar upp sig alldeles bakom honom. Det enda man kan göra är att släppa fisken och koncentrera sig på det större hotet.

Någon längre förvåning var en lyx han inte hade råd med. Han lade helt enkelt på när mannen från Secret Service började upprepa sitt missnöje med informationsutbytet. Richard ställde sig vid mikrofonen till högtalarsystemet och pausade i två sekunder innan han tog ett djupt andetag och sade:

”För mindre än trettio sekunder sedan försvann Förenta staternas president i en jordbävning söder om San Francisco.”, han gjorde en konstpaus för att ge eftertryck åt orden. ”Han kommer inte att hittas under framtidsfönstret vi har på en halvtimme. I nuläget är det oklart om han fortfarande är vid liv.” Ny

konstpaus. ”Jag vill att alla, och jag menar alla, resurser går till att hitta Presidenten levande eller död. Detta är prioritet nummer ett tills jag ger andra instruktioner. Hitta honom!”

De fortsatte norrut på I-295 efter en halvbra hamburgare som givetvis inte såg ut som på bilderna ovanför kassorna på snabbmatsrestaurangen. Nick körde så fort han vågade utan att väcka uppmärksamhet, vilket innebar 6 miles i timmen över hastighetsbegränsningen på 70. De hade svårt nog som det var att inte väcka onödig uppmärksamhet genom att bara sitta i en Dodge Charger från 1970. De hade diskuterat vart de skulle ta vägen under måltiden och kommit fram till att de inte kunde ta sig till Sverige. Det var alldeles för riskabelt att flyga. Passagerarlistor och säkerhetskontroller skulle inte fungera. Istället valde de att ligga lågt tills dess deras beskyddare visade dem vart de skulle ta vägen. Nick hade en kusin i Vermont. Det var den enda släkting han visste om men det skulle ändå vara en oväntad destination eftersom de inte hade haft kontakt på över tjugo år.

Trevor Andino hade inga problem att köra fort och väcka uppmärksamhet när han passerade avfart 36A under bron där I-295 korsar väg 73 i sin nya Lexus SUV. Uppmärksamhet fick han också av Evan Johnsons radarpistol när han i en hastighet av 96 miles i timmen, som var precis över gränsen för vad Evan ansåg inte bara vara bötespliktigt utan rent brottsligt, blåste förbi den oansenligt parkerade polisbilen bakom bron. Polisbilen drog igång blåljusen några sekunder senare och rivstartade ut från vägrenen.

Det tog mindre än två minuter för Evan Johnsons Crown Victoria att hinna ifatt Trevor Andinos SUV. När Trevor upptäckte att han hade en tjutande, blåblinkande förföljare efter sig saktade han inte ner. Senare kunde han inte förklara varför. Ett infall av tillfällig förvirring helt enkelt. Detta infall gjorde också att han började väva ut och in mellan bilarna i de andra filerna. Han hade

precis passerat en långtradare i mittenfilen och kom upp bakom en silverfärgad Buick. Han kastade bilen snabbt in i innerfilen och accelererade upp i över 100 miles i timmen för att ögonblicket efteråt dyka tillbaka genom mittenfilen och ut till den högra. Det var här han missbedömde avståndet till den gamla Dodgen i mittenfilen som han knappade in på.

Han snuddade den egentligen bara, inte alls hårt. Men bilarnas relativa hastighet räckte för att Dodgens bakvagn skulle tryckas ut några decimeter av den mycket tyngre SUV:en och föraren skulle tappa kontrollen.

Dodgen fick ett kast åt vänster som föraren lyckades häva men liksom nittiotvå procent av befolkningen också skulle ha gjort överkompenserade han åt andra hållet och trampade hårt på bromsen. Hjulen låste upp sig och bilen slirade fram. När den befann sig med hjulriktningen vinkelrät mot färdriktningen och däcken plötsligt fick grepp igen voltade den och rullade fem och ett halvt varv. Den blev liggande upp och ner mellan mitten- och högerfilen. De båda personerna i bilen var medvetslösa och hängde i sina säkerhetsbälten. Deras händer släpade i blodet som samlats på innertaket efter att de båda slagit i huvudet i bilens dörrkarmar.

Fyrtiotre meter bakom dem stod lastbilschauffören på bromsen. Han hade haft tur. Samma morgon hade hans lastbil havererat. De hade kommit med en helt ny från stallet i Richmond. Omlastningen hade tagit fyra timmar och sedan dess hade chauffören varit förbannad och stressad. Tills nu. Bromssystemet i en modern långtradare är uppbyggt av flera små datorer som samverkar för att hela ekipaget skall sakta in på ett säkert sätt. Huvuddatorn i chassit skickade kommandot till vagndatorn att bromsa, vagndatorn i släpet räknade med hjälp av information om vikt, hastighet, och väggrepp ut hur mycket och när bromsen skall ta. Det liknar ett avancerat ABS-system. Skillnaden i bromssträcka var enorm. I detta fallet stannade lastbilen fyrtiofem meter senare, vilket innebar att den kraschade in i Dodgen och de redan

medvetslösa passagerarna slog i huvudena i dörrposterna en gång till och en gång i varandra innan ekipaget till slut stannade.

Evan Johnson kallade på ambulanser så fort han såg Dodgen volta. Trevor Andino svängde av vid nästa avfart och försvann. Han fastnade i en poliskontroll mindre än två dagar senare.

Richard Chamberlain gick tillbaka till Ryan och ringde Cronwell från sin skrivbordstelefon. Hon svarade innan den första ringsignalen tystnat. *Bra*, tänkte Chamberlain, *det är så här alerta jag vill att ni skall vara.*

”I-280, i höjd med San Mateo. Vad har vi där?” frågade han.

”Greene är på väg från Stanford och Sanchez kommer ner från San Fran. Greene är på I-280 strax söder om bron men räknar med att det kommer att ta en timma att komma dit. Det är mycket bilar som står still på vägen.”

”Bra, rapportera när de är framme.”

15

Onsdag 12 december 21:09:32

Förenta staternas president hade lyckats få upp dörren och hoppat ut ur limousinen efter att den hade flugit genom det sista trädet men innan den slog i vattnet. Han hade tumlat runt i det forsande vattnet i en minut men det kändes som minst fem. När han äntligen hade kommit upp till ytan märkte han att han färdades med vattnet i en rasande fart genom dalgången. Han hade hela tiden slagit i grenar och annat bråte som färdades med honom. Efter nästan sju minuters skräckfärd hade han kommit för nära den norra branten av dalen och slagit huvudet i en trästam som inte färdades med vattnet. Slaget var våldsamt och han hade förlorat medvetandet direkt. Efter att ha dragits vidare med strömmen ett tag till fastnade presidenten i ett träd som hade knäckts av vattenmassorna och flöt i forsen med halva trädkronan över vattenytan och halva under. Han släpades utmed den leriga och snåriga stranden i nästan en kilometer innan han fastnade i en buske tillräckligt länge för att vattnet skulle sjunka undan. Vid det laget var han svårt nedfrusen och hans skjorta hade rivits av honom, hans kropp, framförallt ansiktet, var sargat av djupa sår och området kring hans vänstra tinning där trästammen hade träffat honom hade svullnat upp och blivit starkt lila. Dessutom var han nästan helt täckt av ett tjockt lager lera. Detta var anledningen till att han inte omedelbart kunde identifieras av räddningspersonalen. Han hittades efter bara någon timma, vilket räddade hans liv. Evakueringen gjordes med helikopter och han flögs tillsammans med tre andra skadade till universitetssjukhuset vid Stanford.

Richard vankade av och an i kontorslandskapet. Arbetet hade delats in i tre olika delar. Ett team, det största, fokuserade på att hitta presidenten och det som hände i katastrofområdet. Det andra teamet skötte det inre politiska spelet som började ta fart och skulle leda till att vicepresidenten tog över ämbetet, under vad som

förhoppningsvis var en mycket kort övergångsperiod. Det tredje teamet koncentrerade sig på att reglera de utrikespolitiska effekterna och reaktionerna i omvärlden.

Det fanns egentligen ingenting Richard kunde göra annat än att försöka uppdatera sig så mycket han kunde mellan de olika grupperna. Han tänkte att det var så här vanliga räddningsledare kände sig. De som inte kunde se in i framtiden. Han undrade hur de hanterade maktlösheten.

Richard gick fram till Meyers station.

”Hur långt fram ser vi nu?”, frågade han.

Inget svar. Meyers såg ut att vara djupt försjunken i någonting på sin datorskärm som inte Richard förstod. Eller i alla fall inte orkade göra ett försök att förstå just nu.

”Randolph, hur långt ser vi?”, frågade han igen lite högre.

Meyers rykte till och skiftade mellan fönstren på skärmen.

”Eh... fortfarande ca en halvtimme.”, svarade han snabbt utan att vända sig om. Sedan bytte han tillbaka till fönstret med alla siffrorna och verkade gå tillbaka in i sitt skal.

Vilken hopplöst inbunden och asocial människa du har blivit Randolph, tänkte Richard när han gick tillbaka för att höra hur det gick med vicepresidenten. *Smart och ovärderlig men fullständigt hopplös.*

Ryan satt stilla framför sin monitor i arbetsområdet utanför WALT. Han gick systematiskt igenom alla händelsekoder för eftermiddagen. Det fanns inga vektorer som pekade på att presidenten svävade i fara vad han kunde se. Enligt systemet var sannolikheten för att presidenten skulle vara ombord på Air Force One någonstans över Stilla Havet på väg mot Kina i praktiken 100 procent. Någonting var fel. Riktigt fel. För att systemet skulle kunna fortsätta leverera fel prognoser måste... En tanke slog honom och han öppnade loggen för systemets självtester.

”Ryan, jag har hittat något konstigt...”. Meyers hade smugit upp till hans skrivbord. ”Systemets självtester är identiska.”

”Det skall de väl vara om allt är ok?”

”Ja men inte tiden det tar att utföra dem. Fram till för sex månader sedan var det små variationer beroende på beläggning i systemet... Sedan... Titta själv.”

Ryan tittade igenom loggen. Test före den 23 juni tog alla mellan 14 och 23 millisekunder att genomföra. Test efter det datumet tog alla exakt 17,34 millisekunder. Flera hundra diagnostiska test, alla utförda på exakt samma tid oberoende av hur mycket annat systemet sysslade med.

”D..detta är omöjligt.” stammade Ryan.

”Precis min tanke också. Men det ger oss en viktig pusselbit, tidpunkten för när sabotören började. Jag skulle föreslå att om man tittar på vilka som var inloggade under den dagen eller de närmsta dagarna innan, sedan korsrefererar till samma lista för de dagar vi vet att sabotören varit aktiv ...”

”...får vi en lista över misstänkta.”, fyllde Ryan i. ”Jag börjar direkt och återkommer med listan så snart jag har den.”

”Bra, jag går och meddelar Richard...” började Meyers.

”Är du säker på att det är en bra strategi? Jag menar det är just nu bara du och jag som vet om detta. Kanske är bra att det fortsätter att vara så ett tag till?” sade Ryan.

”Ok. Att minimera antalet initierade tills vi vet mer kan vara en bra idé.” sade Meyers och gick därifrån lika tyst som han hade kommit.

16

Torsdag 13 december 09:32:42

Mer än halva staden San Mateo låg under vatten. Vattnet hade forsat tre kilometer längs med dalgången in i staden. Totalt hade man hittat sjuhindrafemtiosex döda men det saknades fortfarande flera hundra personer inne i San Mateo. Vattnet hade slagit in i stadskärnan med fruktansvärd kraft och med sig hade det fört bilar, träd, delar av hus och annat tungt bråte som slagit sönder allt i sin väg. I hela kvarter var byggnaderna helt rensade från alla utskjutande detaljer som markiser eller skyltar. Det fanns inga hela fönster eller dörrar på de första tre våningsplanen och vägarna var rensade på trafikljus och lyktstolpar.

Under morgontimmarna hade man hittat och bärgat presidentens limousin två kilometer nedströms från bron. I bilen hittade man fyra döda kroppar, tre var lätta att identifiera, två av dem var secret service agenter och den tredje Fredrick Vanderhorn, Presidentens kampanjledare och närmsta rådgivare. Den fjärde kroppen var i betydligt sämre skick än de andra tre. Kläderna var rivna på sina ställen och kroppen hade fullt med rivsår och blåmärken.

Trots att den inte gick att identifiera var man säker på att det inte var presidenten man hittat. Det var nämligen en kvinnokropp, ålder mellan 30 och 50 år gammal. Hon hade inga identitetshandlingar på sig och hennes identitet hade inte kunnat fastslås på något annat sätt. Detta var ett problem. Initialt hade man av politiska skäl instinktivt mörkat detaljen att det fanns en kvinna med i bilen. Men man hade fyra kroppar som packades in i fyra svarta plastsäckar och fördes till rättsläkaren under eskort av Secret Service. Media hade filmat alltihop så man hade tvingats gå ut med att det fanns fyra kroppar i bilen. Enligt information som gått ut till media tidigare hade presidenten, hans rådgivare Fredric Vanderhorn samt två livvakter färdats i bilen. Därför förutsatte media att

presidenten var en av de döda men på frågan om man hittat presidenten gav man inga kommentarer. Detta startade en explosion av spekulationer i media. Vilken var den fjärde kroppen om det inte var presidenten? Om det var presidenten, varför gick man inte ut med det? Litade man inte på att vicepresidenten klarade av att ta över?

Richard hade väckts på sitt kontor strax innan klockan halv sex i morse, en halvtimme innan man hittade limousinen. Det betydde att han hade fått nästan två timmars sömn i skinnsoffan på sitt kontor, vilket på sistone måste räknas som godkänt. Sedan han vaknat hade han försökt att ligga steget före mediastormen. Det var inte lätt med bara en halvtimmes förhandsinformation. Han hade i alla fall lyckats undvika spekulationer om prostitution som han kände skulle kunna leda till utredningar kring andra i Washington. Andra vars karriärer han visste inte skulle kunna överleva en sådan granskning. Andra som han hade hållhakar på och som han inte ville se jagas från maktens korridorer. Richard var dessutom nöjd med att tredje världskriget inte hade brutit ut ännu, vilket naturligtvis också var viktigt.

Om tjugo minuter skulle speciella utredare ha hunnit konstatera att det, utöver kvinnans kropp, också fanns kvistar, delar av cementblock från både dammen och bron, och en bit av stötfångaren från en Ford Explorer i presidentens limousinen. Detta, tillsammans med kvinnans sargade kropp skulle till slut leda dem till slutsatsen att limousinens dörr måste ha varit öppen tillräckligt länge för att Presidenten skulle ha sluppit ut och kvinnan, stenarna och bildelar skulle ha sluppit in. Dörren kunde senare ha stängts när limousinen stötte till något i omgivningen.

Richard gick fram till Ryans skrivbord.

”Var är Meyers?” frågade han. Han ville diskutera beslutet att läcka denna information till media för att lätta på trycket för vicepresidenten bland andra.

”Sover kanske? Han är inloggad så han finns nog kvar i byggnaden i alla fall.” svarade Ryan. Som alla andra var han upptagen, hade jobbat alldeles för mycket och sovit alldeles för lite det senaste dygnet.

Richard fortsatte att leta i en kvart. Han funderade på var Meyers kunde vara men när han insåg att han inte sett honom utanför en radie av tjugo meter från systemkärnan de senaste fem åren gav han upp. Han var inte där nu och det innebar att han kunde befinna sig nästan var som helst i hela byggnaden. Richard hade ingen aning om var han skulle börja leta och han hade heller ingen tid att fundera på det. Istället ringde han till Cronwell och bad henne meddela Greene på plats i San Mateo att läcka sanningen om den fjärde personen i limousinen. Dels att det var en kvinna och dels hur hon hade kommit in i bilen. Det skulle lugna vargflocken.

Presidenten hade inte vaknat. Ingen hade heller kunnat identifiera honom. Han var en av trehundrasextiofyra skadade som fortfarande var oidentifierade. Administrativt var det en mardröm eftersom de skadade för tillfället var utspridda på tjugoåtta olika sjukhus eller provisoriska vårdställen runt hela San Francisco-bukten. De låg dessutom i fyra olika counties, vilket ytterligare försvårade administrationen. Detta utspridda tillstånd gjorde identifieringsarbetet krångligt, vilket var anledningen till att man beslutade att de som inte direkt kunde identifieras skulle transporteras till San Francisco General Hospital.

Räddningsarbetet pågick fortfarande och trots att man hittade färre och färre vid liv strömmade skadade fortfarande in till olika sjukhus. Under någon timme förvandlades den breda korridoren i akutmottagningen vid Stanford University Medical Center till en flerfilig motorväg för sjukhussängar. Det var som en motorväg under rusningstrafik i något land där trafiken inte styrdes av regler utan av rekommendationer. Utomstående skulle ha beskrivit detta som total kaos. De stressade läkare, sjuksköterskor och ambulanspersonal

som sprang omkring i de trånga utrymmena mellan sängarna skulle inte ha beskrivit situationen mycket annorlunda. Här möttes strömmen av oidentifierade som skulle transporteras upp till San Francisco med de nya skadade som kom in.

I utredningen efteråt skulle det komma fram att det var i detta kaos presidentens och Billy Johnsons sängar blandades ihop. Sängarna och personerna i dem bytte riktning och Presidentens säng rullades tillbaka till ett rum på trauma-centret och Billy skickades till San Francisco General Hospital.

17

Fredag 14 december 18:16:43

Kajsa vaknade upp i ett ljust rum med vitt tak. Hon märkte att hon låg i en säng och att hennes huvud var bandagerat hårt, som om hon hade en för liten mössa på sig. Taket ovanför henne var konstruerat av flera ljudisolerade plattor och på plattan rakt ovanför henne hade färgen börjat flagna och det gulgrå isoleringsmaterialet tittade fram i ena hörnet. Hon kände en svag lukt av rengöringsmedel. När hon sänkte blicken såg hon att väggen framför henne hade en ljusgrön tapet med grenar och löv i ljusbrunt och några nyanser mörkare grönt. Sedan kom smärtan. Det gjorde ont att bara flytta blicken och det skrämde henne så mycket att hon instinktivt genast försökte lyfta huvudet. Smärtan ökade explosivt och gjorde att hon förlorade medvetandet igen.

När hon vaknade till nästa gång var belysningen i rummet dämpad. Hon gjorde inte misstaget att röra på huvudet igen. Istället försökte hon minnas vad som hade hänt. Bitar och fragment av det senaste dygnet dök upp i hennes medvetande. Det svåra var bara att komma ihåg i vilken ordning saker hade hänt. Hon mindes Nick. De hade åkt bil. De hade krupit i ventilation... just det, de hade åkt bil. Bilen hade plötsligt börjat kränga. Det var det sista hon mindes. Nick hade kört. Var fanns Nick? Levde han?

Sjukhus. Detta måste vara ett sjukhus. De gröna väggarna, de smakfullt och icke påträngande dekorationerna, sängstommen i rostfritt stål, bandaget på huvudet, de krispiga sängkläderna. Vid sidan av hennes säng stod en säng till som var tom. Hur hade hon hamnat här? Ambulans antagligen från bilolyckan men varför satt hon i bilen med Nick överhuvudtaget? Det slog henne plötsligt och hon flämtade till eftersom hon kände det fysiskt, som om hon fått ett slag i magen. Det var som om allt spelades upp för henne igen, kidnappningen, GS-Tech, flykten, bankvalvet.

Men nu låg hon på ett sjukhus på okänd ort. Det kanske bara hade varit en dröm alltihopa? Det kändes inte så. Hon funderade på det en stund, sedan somnade hon igen.

Nästa gång Kajsa vaknade stod en vitklädd sköterska bredvid henne. Hon höll henne lätt i handen och frågade hur hon mådde. Till sin stora förvåning, och lättnad för den delen, kunde Kajsa få fram ett svagt ”Bra.”. Det lockade fram ett leende på sköterskans läppar men istället för att prata vidare lämnade hon rummet.

Kajsa började tänka på vad som hade hänt igen. Hon funderade på deras beskyddare. Varför hade han eller hon låtit detta ske? Hon förvånades själv över sin ovilja att acceptera att detta på något sätt inte var meningen och inte ingick i planen. *Hade något gått fel?* Hon fick tvinga sig själv att backa tillbaka in i ett logiskt tänkande och ställa sig frågan. Var det en del i den stora planen eller inte? Hon kom fram till att antingen var det en del av planen och då var hon tillbaka till frågan *varför?* Eller så var det inte en del av planen vilket var oroande eftersom det betydde att beskyddaren inte hade full kontroll. Det kunde förstås bero på flera olika saker, systemet fungerade ju inte som det skulle, eller hade GS-Tech lyckats lista ut vem förrädaren var? *Hade detta varit ett försök att tysta dem?* Hon tvivlade starkt på detta av den enkla anledningen att hon fortfarande andades.

Hennes tankar blev avbrutna när sjuksköterskan kom tillbaka med läkaren.

”Mitt namn är Dr. Weissman. Vet du var du är?” sade mannen i vit rock och en mustasch som skulle gjort Magnum avundsjuk.

”Nej. Ett sjukhus?”

”Det stämmer, du är på Thomas Jefferson Memorial Hospital i Philadelphia. Du var med om en bilolycka och har fått ett par kraftiga smällar i

huvudet. Vi hittade ingen plånbok eller identifikationshandling på dig. Kan du säga vem du är?”

”Katie, jag är Katie La...Lonnegan.” hennes tankar hade hunnit ikapp henne precis i tid. Förnamnet hade bara sluppit ur henne av gammal vana men hon lyckades hejda sig innan hon gav upp allt.

”Ok, Katie” svarade Weissmann och gjorde en anteckning i sitt lilla block. ”Du har varit här i några dagar och vi kommer att ha dig under uppsikt ett tag till. Finns det någon du vill att vi skall kontakta?”

”Nick? Hur är det med Nick?” svarade Kajsa för att undvika frågan.

”Är Nick din man?” frågade Weissman.

Det gick upp för Kajsa att Nick kanske också har uppgett ett falskt namn.

”Föraren. Vad hände med föraren?” frågade hon istället.

Läkaren och sköterskan utbytte en blick som Kajsa hade svårt att tolka. Sedan sade Weissman:

”I fall med svåra hjärnskakningar som den här är det viktigt att vila, därför kommer vi som sagt att behålla dig här i ett par dagar. Det är inte ovanligt med svår huvudvärk och kräkningar efter en sådan här händelse men sjuksystrarna kommer att ta hand om dig. Om det är något är det bara att fråga dem, ok?”

Kajsa nickade svagt. Huvudvärken gjorde sig påmind och hon grimaserade illa.

”Du skall få mer smärtstillande mot huvudvärken.” sade Weissman och stegade sedan ut.

Billy Johnson levde ensam. Hans enda levande anhörig var en syster i New York som han inte hade regelbunden kontakt med. Hon hade följt händelserna på TV men inte gjort kopplingen att Billy skulle ha drabbats. Han bodde och jobbade oftast på andra sidan bukten i Fremont. Hon hade ändå försökt ringa honom en

gång för att höra om hur det var med honom och få lite förstahandsinformation om hur det var där borta. Ingen hade svarat men hon tänkte inte mer på det. Han jobbade ju konstiga tider ibland.

Så när de ringde från Stanford University Medical Center och berättade att hennes bror låg i koma, samt bad om ursäkt att det tagit så lång tid att hitta alla anhöriga, blev hon både oroad och skamsen för att hon bara tagit för givet att han varit ok. Hon packade en väska och beställde en flygbiljett till dagen efter.

Den kvällen kändes huvudet bättre. Kajsa hade till och med kunnat äta lite. Men hennes analys av situationen var dyster. Hon på ett sjukhus med skullskador. Milda skullskador men ändå. Smärtan hade blivit mycket bättre men hon tvivlade på om hon skulle klara av att resa sig och gå därifrån, eller ens sätta sig upp. Hon låg där hon låg.

Men hon visste också att hon inte skulle kunna göra det så länge till. Hon hade uppgett falskt namn och undvikit frågor om sin bakgrund. Det skulle hon kanske komma undan med det första samtalet men de skulle till slut behöva kolla upp vem hon var på riktigt och då skulle hon avslöjas. Hon tänkte efter om hon hade haft någonting på sig som skulle avslöja vem hon var eller ge dem ledtrådar, som kvitton, eller speciella kläder. De svenska designörhängena var nog det enda de hade som visade att hon var något annat än en anonym amerikanska. Men det skulle inte dröja länge innan polisen blev inkopplad ifall hon fortsatte att hålla tyst. Och det var bara en tidsfråga innan hennes signalement, kanske till och med en bild, skulle läggas in i polisens system. Kajsa hade inga illusioner om att GS-Tech inte skulle få reda på var hon befann sig när det skedde.

Men varför var hon här? Det retade henne att hon inte kunde förstå meningen med detta. Kajsa kände att det kliade på höger smalben. Hon flyttade högerarmen långsamt ut till sidan av sängen och in mellan madrassen och det

rostfria röret som utgjort sängkanten. Hon tog spjörn med armen och spände försiktigt vänsterbenet från rumpan och hela vägen ner till stortån. Smärtan pulserade upp i huvudet men den var inte lika illa som förut, inte outhärdlig. Hon tog i lite mer och lyfte vänsterbenet upp på högerbenet och drog det sakta fram och tillbaka där det kliade. När hon var nöjd lät hon det ligga kvar kvar en stund på högerbenet innan hon bet ihop på nytt och lyfte ner det igen. *Undrar om det är så här det känns att vara gammal*, tänkte hon. Så mindes hon sin fars gamla faster i Kiruna som fortfarande körde spark vid 90 års ålder och tog genast tillbaka det hon tänkt. *Uppenbarligen inte, eftersom jag inte direkt känner för en sparktur.*

Hon mindes en påsk när hon var på besök i Kiruna med sina föräldrar, hur fastern kom susande nerför Gruvvägen utklädd till påskkärring med en kvast mellan benen som stack fram över handtaget på sparken. Det var svårt att bedöma om det var hon som körde sparken eller tvärtom. Längst fram på kvastskftet hängde en tekanna i mässing som flög av och hamnade nästan tio meter framför sparken när gammalfaster körde rakt in i en snödriva och fick grävas fram fräsandes och svärandes. Hon var inte upprörd över att hon ramlat så mycket som att åkturen var slut. Kajsa som var sju år vid tillfället hade nästan kissat på sig av skratt. Nu, när hon inte kunde låta bli att le åt händelsen kände hon ett sting av smärta i huvudet.

Tekannans färd mot den stjärnklara himlen den kvällen fick henne att tänka på ett filosofiskt problem hon hade stött på under sina studier. Bertrand Russells tekanna. Säg att två uppfattningar står mot varandra, några hävdar bestämt att en tekanna flyger omkring i rymden i en elliptisk bana kring solen någonstans mellan jorden och mars bara det att den är för liten för att upptäckas. Vem har nu bevisbördan, de som hävdar att tekannen existerar eller de som tvivlar på det? Det finns filosofiska argument för bägge ståndpunkterna men liksom Russell tyckte Kajsa att de som hävdade en sådan sak också hade bevisbördan. Hon tyckte att den enklare teorin, att det inte finns en tekanna i

rymden, vinner över den mer komplexa att det skulle göra det. Occams rakblad tills motsatsen bevisats.

Det fick henne att överväga en annan teori. Eftersom det var så svårt att förstå logiken bakom att utsätta Nick och henne för en bilolycka som inte tystade dem för gott innebar det kanske helt enkelt att det inte fanns någon logik bakom. Occams rakblad. Det kanske inte fanns någon mening, vilket skulle betyda att hennes nyvunna gud hade övergivit dem. Vilket i sin tur kunde betyda att sabotaget lyckats och systemet var nere för alltid. Systemet var nere, därför levde hon, eller omvänt, hon levde, därför var systemet nere. Det var en logisk slutsats. Hon överlevde olyckan och inga GS-Tech-agenter hade kommit för att döda henne under de dagar hon varit medvetslös, när hon låg där hon låg, försvarslös.

Hon fingrade efter larmknappen som sköterskan hade placerat i sängen vid hennes vänstra hand. Innan hon tryckte gick hon igenom allt en gång till men hittade ingen annan förklaring till att hon levde för att systemet var nere. Om det mot förmodan inte var nere betydde det att hennes gud fortfarande höll i trådarna och Kajsa hade svårt att se att hon då skulle tillåtas att avslöja sig.

Hon insåg att hon höll svaret i sin hand. Om hon lyckades trycka på knappen och avslöja vem hon egentligen var skulle det betyda att systemet var nere. Om inte, var detta bara ett led i guds plan. Ett absurt, osympatiskt och grymt led. Fast Kajsa erkände för sig själv att detta kunde ha varit det minst förödande av flera händelsekedjor. Det kunde ha legat värre saker i hennes framtid än att få hjärnskakning.

Kajsa kom på sig själv med att hoppas på att larmet inte skulle fungera. Hon hade vant sig vid tanken att någon övervakade och skyddade henne. Hon var en flotte på ett stormigt hav.

Kajsa slöt ögonen och tog ett djupt andetag. *Om du finns där ute och bryr dig om mig, snälla, låt inte detta fungera.* Hon lät tummen trycka in den röda larmknappen.

Till sin besvikelse gick knappen att trycka in. Under bråkdelen av en sekund tänkte hon att larmet ändå inte fungerade. Gud hade inte övergivit henne. Ögonblicket senare tändes en liten lampa på panelen vid sidan av hennes säng för att visa att larmet var aktiverat och hon insåg att det naturligtvis var ett tyst larm för att inte störa andra patienter.

Systemet var alltså nere. I vilket ögonblick som helst skulle sköterskan storma in i hennes rum och Kajsa skulle berätta att hon fått tillbaka minnet och avslöja vem hon verkligen var. Hon suckade och vred huvudet åt vänster bort från dörren. Där upptäckte hon ett fönster med ganska gräsliga gröngula gardiner och ett rullbord i bakelit som någon hade ställt en blomkruka på. Det var en orkidé med vackra, lila blommor på en lång stjälk med stora gröna blad i en genomskinlig kruka. Kajsa kunde se rötterna slingra omkring under jorden i kukan som myrgångar. Hon hörde sköterskan komma joggandes in i rummet och hon hade precis stålsatt sig mot smärtan det innebar att vända tillbaka huvudet mot dörren igen när hennes blick fastnade på ett kort fasttejp ungefär tre fjärdedelars väg upp på blomstjälken. Det var ett vikt kort som hängde i en röd tejp. Kortet hade öppnat sig tillräckligt för att hon skulle kunna läsa ”..ick” och se en del av ett klistermärke med vad som såg ut som en flotte på ett stormigt hav.

Känslan var ren glädje och hopp men eftersom det sköljde över henne så plötsligt började Kajsa darra och svettas som om någon hade skrämt henne. Hon andades in så häftigt att hon började hosta. Smärtan kom tillbaka men var bättre än förut. Ingenting var lika illa som förut.

”Hur är det?” frågade sjuksköterskan som kommit fram till hennes säng. Kajsa rosslade fram att hon hade fått något i halsen och behövde vatten. När hon druckit och hostan lagt sig frågade hon om blommorna, vem som lämnat dem och när. Sköterskan log och berättade att de kommit med bud för några dagar sedan. Hon frågade om Kajsa mindes vem Nick var, eftersom

namnet stod på kortet och hon hade själv frågat efter honom när hon vaknade upp.

”Var det någon med mig i bilen?” frågade Kajsa istället.

”Nej, jag tror inte det. Du kom in ensam.”

Nick Ambrose satt på golvet i en städskrubba och försökte sova lite. Det hårda golvet och en unken lukt av gammal spya som skar igenom den fräna lukten av rengöringsmedel gjorde det svårt att somna.

Han hade vaknat upp i en säng med huvudvärk efter kraschen. En man i polisuniform hade presenterat sig som Evan och berättat att Nick hade varit med om en bilolycka. Sedan hade det snurriga börjat. Evan berättade att han hade fått order att ta ut föraren ur bilen och transportera honom till en lägenhet i Philadelphia dit medicinsk personal skulle komma för att ta hand om honom. Evan skulle bara lämna Nick där sedan avlägsna sig direkt och glömma att han någonsin träffat honom. Ordern hade kommit direkt från NSA via polischefen.

Nick kände sig snurrig i huvudet när han försökte följa med och vid som så många andra tillfällen i hans liv höll han sig till korta nickar och hummanden som om han visste precis vad som pågick. Efter flera minuter hade han förstått att Evan var övertygad om att Nick var någon slags agent som jobbade undercover med att infiltrera ett terroristnätverk. Han hade också förstått att Evan fixat en hyrbil och att han fått ytterligare instruktioner. Nick skulle, när han återhämtat sig tillräckligt för att köra bil, åka till en adress på Chestnut Street och hämta ut två paket med ytterligare instruktioner.

Nicks huvudvärk hade varit näst intill outhärdlig i två dygn men det tredje hade värktabletterna han hittat i lägenheten äntligen börjat dämpa smärtan. Någon medicinsk personal hade aldrig dykt upp. Den fjärde morgonen hade han känt sig tillräckligt återhämtad för att köra till adressen, som visat sig vara ett postkontor. Han hämtade ut paketen. De var stora som flyttlådor och såg helt

nya ut. De hade inte använts för att skicka någonting förut och Nick undrade om de verkligen hade skickats den här gången heller, eller om någon hade lämnat in dem direkt på det här postkontoret. Han hade burit ut dem ett och ett till bilen innan han öppnade dem.

Paketen tog upp större delen av baksätet. Det första paketet var fyllt med kartonger med gummihandskar. Nick hade slutat förvånas vid det här laget och öppnade det andra paketet istället. Han hade inte tittat igenom hela lådan för när han öppnade den låg ett papper överst. Det stod; *Du har bråttom...* Nick hade läst igenom lappen snabbt tre gånger innan han startade bilen för att åka på en liten shoppingtur. Första anhalten hade varit en blomsteraffär på Walnut Street, känd för sina vackra orkidéer.

Nu satt han i en städskrubb på tredje våningen och väntade. Han tittade på sin nyinköpta gula säck-kärra som han använt för att ta sig in genom fraktintaget där han utklädd till bud, med keps och allt, lämnat en stor låda med gummihandskar. Att han hade en ryggsäck med sig och att han sedan inte gick därifrån utan istället letade sig upp till en städskrubb på tredje våningen var det ingen som lade märke till. Säck-kärran hade inte gjort sitt för ikväll.

I traumacentret vid Stanford University Hospital vaknade en man som inte hette Billy och förklarade att han var Förenta staternas president.

Ungefär samtidigt dök en händelserapport med tidsstämpel 24 minuter in i framtiden upp på Ryans skärm om att Secret Service skulle meddelas, via polisen i Stanford, att presidenten ligger inlagd på trauma-centret. Presidenten skulle rapporteras vara vid medvetande och stabil men allvarligt skadad enligt de första rapporterna.

Ryan ringde Chamberlain.

”Vi har hittat honom.”

”Presidenten eller sabotören?” frågade Chamberlain.

”Presidenten.”

”Ok.” han lyckades inte helt dölja sin besvikelse.

De hade lyckats undvika att kollidera med supertankern och kunde koncentrera sig på fisken igen. Nu kunde han flytta över hälften av resurserna till jakten på sabotören igen.

”Har vi några spår efter Larsson och Ambrose?”

”Nej.”

Nick tittade på klockan igen. Han hade vänt upp och ner på en skurhink för att sitta mer bekvämt men hans ben hade ändå domnat bort efter en liten stund. Nu hade han varit där i nästan tre timmar. Skrubben hade inga fönster men han förställde sig hur det nu hade mörknat ute och hur kvällspasset hade börjat i korridorerna utanför dörren till skrubben. Det var nu mindre än tjugo minuter kvar tills det var dags att agera. Nick repeterade tiderna och de olika momenten igen. Han hade skrivit ner de viktiga hålltiderna på baksidan av vänsterhanden. Det måste gå fort. Han hade mycket att bära och hade därför övat på de olika greppen han måste ta för att kunna styra kärran effektivt. Han gick igenom utrustningen för femte gången på tre minuter. En säck-kärra, ett litet tidtagarur i blå plast, en tändsticksask, en bred rulle med tapet och en rulle silvertejp. Tändsticksasken hade han åkt till en bar för att hämta. Om det inte varit för att huvudet fortfarande kändes som om det skulle explodera hade han kanske tagit en drink men Nick hade aldrig haft lättare att motstå en i hela sitt liv. Han avnjöt istället en sodavatten, frågade efter tändstickor och gick ut så fort han fått det lilla vikta plånet med en rad tändstickor. Det var först när han senare tittade på bilden på utsidan av plånet han såg att namnet på baren var Walt's Bar&Grille.

När det var sex minuter kvar tejpade Nick fast tidtagaruret på det vänstra handtaget på säck-kärran med hjälp av silvertejpen. Sedan satte han det på nedräkning från tre minuter och tolv sekunder men var noga med att inte starta det. Han hanterade det som om det var utlösaren på en bomb när han knappade in siffrorna. Ingenting fick gå fel nu. Om han klarade av att hålla

tidplanen på sekunden skulle allt gå fint. Om han missade någonting visste han faktiskt inte vad som skulle hända. Han var inte lika övertygad som Kajsa om att deras gud skulle kunna skydda dem mot allt.

När det var två minuter kvar ställde han sig upp och sträckte ut benen ordentligt. Det hade inte varit bra om hans ben sov när han skulle springa. Han gick igenom tiderna på baksidan av handen en sista gång sedan lade han tändsticksplånet i fickan, tog tapetrullen under armen, tog tag i säck-kärran och ställde sig redo vid dörren. Han tittade på sitt armbandsur och såg hur sekunderna räknade ner. När det var dags öppnade han dörren samtidigt som han tryckte på start på tidtagaruret. 03:12... 03:11...

03:10...

Nick hade fått ut kärran ur skrubben och sprang med lätta steg i korridoren mot sköterskornas reception. Receptionen låg längs samma vägg som skrubben. En bit förbi den var de stängda glasdörrarna som markerade början på avdelningen. Mittemot den höga disken som skärmade av sjuksystrarnas arbetsstationer mynnade två parallella korridorer ut. De jourhavande sjuksystrarna var alla vid detta tillfälle ute hos patienter i de olika sjukrummen som låg längs de två korridorerna och den stationära receptionisten kröp nere på golvet bakom den höga disken. Hon hade råkat välla ner en låda med gem. Nick svängde in i den första korridoren med sjukrum.

02:59...

Han svängde in i Kajsas rum. Det var det sista rummet i korridoren. Hon var vaken och låg och tittade mot dörren och log mot honom när han kom, som om han var väntad. Han fick hjälpa henne upp på fötter och tog på henne hennes vinterstövlar. Övriga ytterkläder fick hänga kvar i den smala garderoben. Kajsa ställde sig på säckkärren med ryggen mot Nick. Hon skrattade till lite när han välte henne bakåt och började köra iväg med henne. Hennes huvud värkte till men hon valde att inte fokusera på det just då.

02:06...

De hade kört rakt över korridoren till rummet mittemot Kajsas. Den ambulerande säkerhetsvakten svängde in i korridoren ögonblicket efter de hade stängt dörren efter sig. Rummet var möblerat på samma sätt som Kajsas rum hade varit men spegelvänt. Den enda skillnaden utöver det var att detta rum inte hade något fönster. Sängarna var tomma och Nick släckte ljuset och körde ända in mot den bortre väggen och vände kärran så att Kajsa stod rakt mot dörren. Nick tittade snabbt på baksidan av handen och kunde konstatera att de låg precis enligt planen.

01:54...

Säkerhetsvakten var överviktig och gammal. Han kunde ändå komma upp i en respektabel hastighet när han sprang. Det var detta han gjorde när han upptäckte att Kajsas säng och rum var tomt. Han hade informerats om henne när han gick på skiftet en timme tidigare. De hade valt att ge henne natten också och inte kontakta polisen förrän morgonen efter men han hade informerats om att det kanske fanns en flyktrisk. Nu sprang han ut genom dörren och tillbaka mot receptionen. Han öppnade och gick snabbt in och tittade bakom sängen i rummet mittemot Kajsas utan att tända lampan.

01:49...

Nick höll tapetlängden framför dem så att bara en liten del av pekfingrarna stack fram. Den var ljusgrön med grenar och löv i ljusbrunt och några nyanser mörkare grönt. Han hade rullat ut den och höll upp den framför Kajsa under tiden vakten sprungit in och kontrollerat bakom sängen. Trots att vakten var mindre än fyra meter från dem upptäckte han dem inte. Tapeten hade effektivt smält in i väggen bakom dem i mörkret.

01:48...

Det var här det gick fel och Nick upptäckte att även Guds bästa plan kan misslyckas om Hon har satt klantskallar att genomföra den. Han kände det inte förrän det var för sent men tapeten gled sakta ur hans svettiga hand. När han till slut tappade greppet om tapeten med sin vänstra hand var det ljudet av den

andra änden på tapetlängden som släpade mot golvet som avslöjade dem. Vakten famlade efter sin revolver men Nick var snabb. Han visste att i slagsmål var det oftast en enda sak som gällde; slå först och slå hårt. Det var det han gjorde. Han kastade tapetlängden åt sidan, tog två steg fram och klippte till helt enkelt. På vägen mot golvet följde han upp slaget med att knäa vakten i tinningen. När vaktens stora kroppshydda väl kommit till ro på golvet rörde den sig inte mer. Nick måttade en spark mot vaktens huvud men Kajsas hejdade honom med ett högljutt skrik. De var tysta i ett par sekunder.

01:28...

Nick tände en av tändstickorna och satte fast den i plånet som han i sin tur hade tejpat fast i taket ungefär tio centimeter från en brandvarnare. Sedan tog han fram silvertejpen och tejpade fast Kajsa på säck-kärran med flera varv och körde fram henne till dörren som vakten lämnat öppen. Nick tittade på tidtagaruret och tiderna på baksidan handen. Han kunde konstatera att planen fortfarande höll men det jobbigaste momentet återstod.

00:43...

Lågan på den tända tändstickan hade vandrat in till de andra stickorna i plånet och antänt dem med ett fräsande ljud. Larmet drog igång med ett högt, envetet pipande som en väckarklocka från helvetet. Kajsa hade väntat sig att bli genomdränkt av vatten från ett sprinklersystem men det fanns inget sådant. Kanske för att de livsuppehållande apparaterna som fanns på en del rum ogillade vatten. Däremot var larmet kopplat till balkongdörrarna i ändarna på korridorerna. Dörren sköts automatiskt upp mindre än två meter från dem och de skymtade brandtrappan utanför i mörkret. Plötsligt tändes stora strålkastare nerifrån marken och det blev ljusare där ute än inne. Förutom detta skickades ett automatiskt larm till brandkåren med information om i vilken del av byggnaden larmet hade utlösts. Denna information blev också tillgänglig i huvudreceptionen och enligt proceduren skulle personalen där ringa till den aktuella avdelningen, bekräfta larmet och få information om hur många patienter

samt personal som befann sig på avdelningen. Information som de sedan skulle vidarebefordra till räddningstjänsten när de dök upp. Först efter detta samtal skulle evakueringen av enstaka eller samtliga avdelningar börja på ett lugnt och smidigt sätt.

Att detta var den korrekta proceduren betydde dock inte att det var så det alltid gick till. Tiden mellan brandövningarna var lång och samtalet från huvudreceptionen kom aldrig. Eftersom personalen på Kajsas avdelning inte visste var larmet hade utlösts fick man påbörja en evakuering av alla patienter.

00:37...

Idén med automatiska dörrar till brandtrapporna var god men på den här avdelningen kunde ingen använda dem ändå eftersom de flesta patienterna var sängliggande. Nick väntade tills den första sängen rullades ut i korridoren mot hissarna i lobbyn utanför ingången till avdelningen, sedan rullade han snabbt Kajsa över tröskeln och ut på den lilla plattformen av stålgaller med de branta trapporna till de övriga våningarna. De var ensamma i brandtrappan än så länge, patienter var i regel långsamma och de som inte var skadade eller sjuka hjälpte de som var det att komma ut. Nick ville hinna ner till marken innan någon kom ut och blockerade dem på de två våningsplanen under dem. Därför kastade han sig utför den första trappavsatsen ner till våning två. Brandtrappan var tillräckligt bred för säck-kärran men det fanns inte mycket marginal i vändningarna på plattformarna på de olika våningsplanen. Kajsa var tvungen att släppa taget om ramen på kärran för att inte klämma händerna och fick lita helt på att silvertejpen höll henne kvar under den skumpiga färden. Hennes huvud exploderade i smärta för varje trappsteg.

00:14...

Den sista trappan var kortare än de övriga och ledde ner från bottenvåningen till den lilla rabatten som omgav gaveln på huset. Där stod också strålkastarna som lyste upp de båda brandtrapporna monterade. Nick körde Kajsa på en liten stenad gång mellan en strålkastare och en buske som hade stora

gröna blad men som ingen av dem visste namnet på. Gången ledde ner till trottoaren och vid trottoaren, bara tre bilar därifrån, stod hyrbilen. Nick sprang dit och ryckte snabbt bort tejpens för att få in Kajsa i bilen så snabbt som möjligt. Säck-kärran lämnade han på trottoaren sprang sedan runt till förarsidan. Innan han satte sig tittade han sig snabbt omkring och konstaterade att området var nästintill folktomt och ingen hade uppmärksammat dem.

00:00.

Tidtagaruret började pipa i samma stund som Nick körde ut från trottoaren.

18

Tisdag 18 december 20:34:56

De körde västerut i några timmar. Trafiken försvann allteftersom de lämnade Philadelphia bakom sig. De höll sig mest på småvägar och körde förbi sju mindre samhällen innan de kom till ett större och mer anonymt ställe. Välkommen till Harrisburg stod det på en blå och vit skylt när det körde in i staden. De tog in på ett motell i utkanten av stadskärnan. Det var ett gammaldags ställe med parkering utanför rummen som låg i en lång länga i ett plan. Receptionen låg i ett annat hus och en trevlig tjej med piercing i näsan skrev in dem för natten. Han lämnade ett falskt namn och betalade kontant i förskott. Kajsa satt kvar i bilen i sitt nattlinne som det stod ”Tillhör Thomas Jefferson University Hospital” på. När Nick hade fått en nyckel parkerade han framför dörren till rummet och hjälpte Kajsa in till sängen. Rummet hade bara en king-size säng och hon frågade med glimten i ögat var Nick skulle sova innan hon lade sig på ena kanten. Nick log tillbaka och åkte sedan och handlade nya kläder till henne på en stormarknad i närheten. Det tog emot att lämna henne ensam men hon hade skickat iväg honom med argumentet att hon ändå bara skulle sova och att hon förr eller senare skulle behöva kläder och då kunde hon inte åka och handla i nattlinnet. Dessutom hade de ju någon annan som vakade över henne.

Nick kom tillbaka med en mörkblå luvtröja, tre par jeans (i olika storlekar eftersom han var osäker på vilka som skulle passa), och lite underkläder som han innerligt hoppades skulle passa. Kajsa sov fortfarande. Han lade kläderna på det slitna skrivbordet i trä och gick fram till hennes sida sängen och tittade på henne en lång stund. Sedan böjde han sig fram och pussade henne ömt på pannan innan han gick till sin sida sängen och lade sig och sov.

Kajsa log när han gått runt till sin sida av sängen.

Postgången från Baltimore till Sverige brukar följa rutten New York, Frankfurt, Stockholm. Postsäckarna färdas i små containrar gjorda för att snabbt kunna lastas och lotsas på och av fraktflygplan och lastbilar. Vid omlastningen i Frankfurt missades en av containrarna. Den lastades i ett flygplan till Helsingfors istället för till Stockholm. I en av postsäckarna inuti containern fanns ett kuvert med loggan från ett kafé i Baltimore och i kuvertet fanns ett USB-minne.

I systemhallen var tempot fortfarande högt men mycket lugnare efter Presidentens återfinnande. Richard Chamberlain hade dragit fram en skrivbordsstol till Ryans skrivbord.

”Du sade att deras sista kända position var en tidningkiosk?”

”Ja. De stannade för att handla frimärken.” svarade Ryan.

”Frimärken?” frågade Chamberlain förvånat. ”Det var en lustig sak att...”.

Han tystnade plötsligt. Baltimore Trust var ett skyddat objekt på grund av att det var ett av ställena FAILSAFE förvarades. Han hade inte tänkt på det tidigare men självklart fanns det en anledning till att de var på just Baltimore Trust och det var för att få tag på FAILSAFE. Han måste anta att de lyckades och följaktligen stod hela systemets existens på spel. Det var därför de stannat och köpt frimärken mitt i jakten, de måste ha skickat iväg den någonstans. ”Frimärken vart?”

”Till Europa.”

Chamberlain förbannade sig själv för att inte ha varit mer uppmärksam tidigare på varför de stannat hos tidningsaffären. De hade kanske kunnat stoppa postgången. *Fan också!* Han misstänkte att han inte blivit tillräckligt informerad. När allt lugnat ner sig skulle han behöva ge någon skit för det. Men pennalismen fick vänta. Nu gällde det att behålla fokus på uppgiften.

”Kan du ta fram deras bakgrunder? Visst har vi deras bakgrunder någonstans?”, Richard Chamberlain hade snabbt blivit irriterad och började känna en smärta i magtrakten som han kände igen som ett begynnande magsår. Det ringde i hans mobiltelefon. Hemligt nummer.

”Var god dröj för presidenten.” sade en kvinnlig röst när han svarade.

Chamberlain stelnade till. Det hörde inte till vanligheten att världens näst mäktigaste man, som han brukade tänka på honom som, ville prata personligen. Någonting sade honom att det inte var för att tacka för hur GS-Tech hade hanterat händelserna i San Mateo. Tanken att helt enkelt lägga på föresvävade honom mer än en gång medan han drog sig iväg från Ryans skrivbord och systemhallen för att hitta någonstans tystare.

”Mr. Chamberlain, hoppas jag inte stör?” sade den mörka välkända rösten. Just som Chamberlain skulle svara märkte han att frågan varit retorisk och presidenten fortsatte.

”Hur tycker du att ni hanterade situationen i San Mateo?”

Någonting i tonläget gjorde att Chamberlain valde att svara försiktigt. Han var medveten om att detta samtal mycket väl kunde mynna ut i att GS-Tech lades ner. Naturligtvis skulle han inte tillåta det men det skulle tvinga hela organisationen till ännu en jobbig flytt och pånyttfödelse någon annanstans.

”Sir, jag ber så hemskt mycket om ursäkt. Det...”

”Jag har dessvärre tråkiga nyheter. Härmed beordrar jag att verksamheten omedelbart upphör...”

”Sir, jag ber er att tänka över...”

”...Vi har under lång tid låtit er hållas, speciellt den förra administrationen gav er fria tyglar. Och vi har haft fullt förtroende för vad ni gör men nu har det förtroendet sinat...”

Jag har inte tid att hålla på med detta tramset just nu! Det var dags att byta strategi. Ärlighet varar längst.

”Sir!” Den plötsliga höjningen av rösten fick världens (näst) mäktigaste man att stanna upp. Det är inte ofta någon sätter sig upp mot presidenten och avbryter honom mitt i en mening. I alla fall när det inte är valår. ”Jag ber om ursäkt att jag avbryter, och för vad som hände i San Mateo men vi har blivit utsatta för ett sabotage och vår förmåga har varit kraftigt nedsatt den senaste veckan. Jag försäkrar att vi prioriterade och fördelade våra resurser enligt...”

”Ett ögonblick, Mr. Chamberlain.” Presidentens mörka stämmandundrade i hans öra. ”Vad för slags sabotage?”

Chamberlain sänkte rösten igen. Han hade verkligen ingen lust att gå igenom den senare tidens problem i detalj.

”Någon har påverkat sannolikheter och även lyckats nollställa vår historia. Vi är nu tillbaka i full drift men systemet behöver mer tid för att återhämta sig.” Han nämnde inget om de lösa trådar som kommit undan genom ventilationen och antagligen hade lagt beslag på det ultimata vapnet för att permanent förstöra allt han byggt upp.

”Låt mig förstå detta. Ni har haft ett allvarligt tillbud som har äventyrat verksamheten och som dessutom har utsatt mig personligen och möjligen, eller förresten troligen, miljontals andra amerikaner för livsfara men ni har inte bedömt att detta var något jag behövde informeras om?”

”Sir, med all respekt, ni är inte och kan omöjligt vara insatt i alla hot som vi avstyr eftersom det skulle ta upp för mycket av er tid. Varje dygn räddar vi hundratals amerikanska liv över hela världen. När något av avgörande betydelse sker försäkrar jag att ni hålls underrättad.” Inget av detta var helt sant, andelen räddade liv per dygn var betydligt färre och GS-Tech sysslade överhuvudtaget aldrig med något som inte hade en avgörande betydelse. Chamberlain hade dock inga problem med att ljuga för presidenten.

”Mr. Chamberlain, min bedömning är att det som skedde i San Mateo var av avgörande betydelse.”

”Naturligtvis Sir, jag menar bara att...”

”Beslutet är fattat. GS-Tech skall vara borta inom 48 timmar. Total nedsläckning.” sade presidenten.

Chamberlain bara lade på utan att säga någonting mer. På något sätt kändes det bra att lägga på luren i örat på presidenten. *Det är han nog inte van vid*, tänkte han, *förutom möjligtvis under ett valår*.

På vägen tillbaka ner till Ryan slog det honom att han inte fått någon förvarning om telefonsamtalet från den fria världens ledare, vilket var underligt. Systemet eskalerade naturligtvis inte alla händelsekedjor. Arbetsbelastningen för analytikerna skulle bli alldeles för stor. Systemet var kapabelt att sortera information och bedöma vilka händelser det skulle prioritera och eskalera baserat på givna styrvektorer som till exempel antal förlorade människoliv. Nedläggning av GS-Tech fanns definitivt med som styrvektor och ändå hade systemet inte larmat. Kanske hade det inte sett någon möjlighet till ett annat resultat och därför inte föreslagit en annan händelsekedja? Chamberlain hade dock aldrig tidigare varit med om att systemet kunde göra bedömningar som var så avancerade. Han gjorde en mental anteckning att se efter om Meyers hade uppdaterat mjukvaran. Dessutom måste han påbörja det rigorösa arbetet med omorganisationen. Det fick bli senare. Först skulle han fånga två fiskar som sluppit ut ur nätet.

”Ta reda på vilka som står dem närmast, familj, vänner, och andra. De kommer att kontakta någon om detta och vi måste ligga steget före när de gör det!” sade han när han kommit tillbaka ner till Ryan.

”Mr. Ambrose har inga närstående vad vi vet.” svarade Ryan utan att ens behöva öppna filen med bakgrundsinformation. ”Föräldrarna är döda och han är enda barnet. Närmsta släkting jag hittat är en kusin i Vermont men det finns ingen känd kontakt med henne. Det skulle förvåna mig om de ens visste om varandra. Bästa vännen bedrog honom. Förutom det har han ett ganska stort nätverk vänner och bekanta men ingen han litar på.”

”Och Larsson?”

Nu öppnade Ryan informationen han förberett tidigare.

”Föräldrar i Bowuslaan, tror jag det uttalas, Sverige. Hon är också enda barnet. Har ingen pojkvän eller nära vän i USA. En flitig forskare som inte tar sig tid för mycket socialiserande.” läste Ryan och vände sig mot Chamberlain när han var klar. ”Vi har Ambroses gamla vän och flickvän under bevakning men ingenting ännu. Mina pengar är på Larssons föräldrar i Sverige.”

Richard höll med. Om man utgår från att FAILSAFE har skickats till en adress i Europa, vart är troligast? En oerfaren ung kvinna i en mycket stressad situation. Hon har klarat sig bra hittills fick han erkänna men på flykt från polis och andra mer skrämmande organisationer... Vilken adress skriver man ner på kuvertet? Det första valet är naturligtvis sin egen. Den kan man bäst men nu hade de köpt porto till Europa, inte Maryland. Det troligaste är alltså föräldrarnas adress. I Sverige.

Frågan är vad de gjort med enheten, eller kanske hur länge det dröjer innan de förstår vad det är. Han vägde antal dagar som gått mot postgången över Atlanten. Det kanske inte är för sent men de måste handla snabbt.

Chamberlain reste sig och började började vanka av och an bakom Ryan.

”Du tror alltså att de är på väg till Sverige? Det ställer till det lite operativt. Jag vill inte blanda in Europakontoret i det här.”

”Det kanske inte behövs.” Ryan började frenetiskt knappa på tangentbordet igen. ”Skall de till Sverige kommer de förr eller senare att dyka upp i flygens passagerarlistor. Jag har kontrollerat flygbolagens listor över passagerare på alla transatlantiska flyg sedan de lämnade banken. Jag har fokuserat på Europa hittills. De har inte varit med ännu. Det är dessutom inte troligt att de flugit på andra identiteter. Falska pass tar tid att skaffa. Vi behöver bara fortsätta att bevaka listorna så tar vi dem innan de hinner dit.”

Chamberlain tänkte efter.

”Leta igenom alla passagerarlistorna, inte bara flyg mellan USA och Europa utan alla ut ur USA. De kan ha flugit en omväg över någon annan kontinent.”

”Ska bli” svarade Ryan medan han klickade fram informationen på datorskärmen.

Chamberlain satte sig tungt på skrivbordstolen igen.

”De tvingar mig till detta. Vi har inget val.” suckade han. ”Jag vill att du skickar vidare allt material du har om föräldrarna till min dator, med exakt adress och satellitbilder.”

På vägen tillbaka till sitt kontor ringde han till Cronwell och bad henne förbereda en operation i Sverige. De skulle förebygga det här problemet genom att eliminera två svenska medborgare i övre medelåldern. Han hade inga problem med det. GS Technologies hela uppgift byggde på att förebygga stora problem genom att hitta enkla lösningar. Magen började kännas bättre.

Nick och Kajsa vaknade tidigt morgonen efter och checkade ut. De åt inte frukost på motellet eftersom de inte ville stanna på ett ställe för länge. Istället körde de förbi en snabbmatsrestaurang och åt i bilen.

När de kom ut på I-78 och fortsatte västerut frågade Kajsa vad Nick hade i kartongen i baksätet.

”Jag har faktiskt glömt att titta efter.”

Kajsa knäppte loss sitt säkerhetsbälte och tog med stor möda fram kartongen i sitt knä.

”Det sitter en adresslapp här, måste väl finnas en avsändaradress...” Hon stelnade till. Hennes ansiktsuttryck beskrev en total oförståelse. Hon tittade upp på Nick med en blandning av skräck och förvirring i blicken.

”Vad är det?”, frågade han, tog blicken från vägen och tittade.

På adresslappen i fältet för avsändare stod det:

Nicholas Ambrose och Kajsa Larsson
Västerviksvägen 10
451 36 Uddevalla
SWEDEN

”Adressen till mina föräldrar i Sverige.” sade Kajsa knappt hörbart.
Jag postade ett USB-minne till den adressen för bara några dagar sedan.

Hon visste att deras beskyddare kunde förutse framtiden och hon ville tro att hon var noggrann och dessutom ville dem väl. Därför hade hon svårt att förstå varför hon plötsligt ville att de skulle åka dit. Adressen med deras egna namn på kunde inte betyda annat än att de skulle åka till Sverige.

Om de ville att hon skulle ha USB-minnet varför hade de inte bara stoppat henne när hon postade kuvertet, eller gett henne något annat tecken. Logiken fanns inte... såvida de inte ville att Nick och hon skulle åka dit också och såvida de av någon anledning inte kunde ta USB-minnet med sig. Kanske det skulle försvunnit under sjukhusvistelsen men det kändes lite extremt att skicka det ända till Sverige i så fall. En postbox någonstans i närheten hade gett samma resultat.

Hon kände sig förvirrad och lite förbannad för att hon inte kunde lista ut något scenario där detta skulle vara det mest logiska. Instinktivt hade hon också känt en knut i magen när hon insåg att hon dragit in sina föräldrar i detta. Den knuten blev starkare nu.

Men mest kände hon förvåning. Förvåning över att en växande del inom henne ville sluta tänka och istället blint lita på att någon annan gjort det åt henne. Förvåning över att det var så skönt att bara ge efter.

”Vi skall hem.”

”New York?”

”Nej, Sverige.” svarade hon med ett leende.

”Ok” svarade Nick och ryckte på axlarna. Han hade slutat bli förvånad för länge sedan. Om guden som förstört hans liv ville att han skulle till Sverige skulle han antagligen åka till Sverige. ”Vad är det i kartongen?”

Kajsa vek undan locket på kartongen och hittade en genomskinlig plastsäck med kläder. Överst igenom plasten såg hon sig själv och Nick leende tillbaks mot henne. Fotografierna satt på var sitt passerkort med stora svarta bokstäver över. ”CREW”. Under fotografierna stod deras namn följt av kombinationer av siffror och bokstäver hon inte förstod. Hon rev upp plasten och tog upp korten. På baksidan hade de en magnetremsa och någon hade skrivit en sifferkombination med svart tusch på Nicks kort. Nere i högra hörnet fanns en liten SAS-logga. När Kajsa såg den vita texten mot den blå bakgrunden visste hon att någon annan verkligen hade tänkt för henne.

”Vi måste vända österut igen.” sade hon.

19

Onsdag 19 december 15:06:23

Simmons brukade hata att flyga. Det var någonting med den slutgiltiga vetenskapen om att man kommer dö som skrämde honom. Kör man av vägen i hundrafyrtio är det i princip ridå direkt. Tappar planet ena vingen har man kanske en hel minut av ren skräck och definitiv dödsinsikt att se fram emot innan man checkar ut. De sextio sekunderna var allt han brukade tänka på när han flög. Men det var länge sedan sist. Sedan han börjat på GS-Technologies hade han sett till att få en specialrapport med sannolikheter för haveri när han skulle flyga. Det hjälpte att veta framtiden. Han litade mer på systemet än på luftfartsverkets teknik trots att det baserades på samma sak, fysik, psykologi och ingenjörskonst.

Men nu låg systemet nere. Inga förhandsrapporter fanns om hur morgondagens haveristatistik skulle skilja sig från dagens. Han började känna hur de gamla tankarna trängde sig på när han svängde in på avfarten till Newark. Handsvett, darriga knän och problem att fokusera. Det var bara att bita ihop och förlita sig på luftfartsverkets och flygbolagens statistik som sade att man måste flyga tiotusentals timmar i sträck för att vara med om en krasch, ”statistiskt sett”. Den del av offren och deras familjer som skulle be luftfartsverket och flygbolagen att stoppa upp statistiken i ändan var nog ganska stor. Statistiskt sett.

Richard Chamberlain hade kallat in honom på sitt kontor på eftermiddagen igår och gett honom uppdraget.

”Jag vill att du leder ett team på uppdrag i Sverige.” hade han sagt. ”Det kommer inte att bli någon semester direkt så du kan sluta att le. Ditt uppdrag är att mörda två svenska medborgare och förstöra deras hem efter att du hittat en USB-sticka med känsliga data. Jag kan inte nog poängtera vikten av att USB-minnet återfinns oskadat.”

”Oroa dig inte chefen, jag ordnar det.”

”Välj två kolleger att ta med dig.”

”Watford och Anderson.”

”Det var snabbt.”

”Jag vet vilka jag litar på, Watford är min partner och Anderson är en legend. Förlåt min fråga men varför leder inte han det här?”

”På grund av vad jag skall säga nu...”

Richard Chamberlain hade därefter förklarat att uppdraget skulle avslutas med att de två medföljande agenterna skulle elimineras. Bara vetskapen om existensen av USB-minnet var så känsligt att säcken måste knytas igen hårt och lösa ändar klippas bort. Permanent.

”Det finns inte många här som är så lojala att de skulle genomföra det här, eller är så hårdhudade för den delen. Men du är en sådan, Simmons, som jag vet att jag kan lita på här.”

Simmons rörde inte en min. Han hade ju rätt. De flesta andra skulle ha ett problem med en sådan order. Kårandan var stark inom GS-Tech men det var inga problem för honom. Han lät aldrig känslor komma i vägen för någonting som behövde göras.

”Med vetskapen om detta, vill du ändra laguppställningen?” frågade Chamberlain.

”Nej.” svarade Simmons efter en stund. Han hade direkt insett karriärmöjligheterna med att pensionera Anderson och samtidigt stå utan partner. På god fot med chefen och redo att jobba solo som agent. ”Om uppdraget är så viktigt som du säger vill jag ha de bäst lämpade för uppdraget med mig.”

”Som sagt, hårdhudad...” hade Chamberlain svarat.

Simmons svängde in i garaget vid Terminal B och parkerade.

Nick fäste sin namnbricka på kavajslaget.

”Hur fan hade hon tänkt sig det här?” frågade han. ”Jag har ju ingen aning om hur man kör ett flygplan!”

Kajsa log mot honom.

”Det är nog inget problem. Dom låter inte stewarden flyga planet så ofta.”

”Vad menar du?”

”Du bär en flygstewarduniform.”

”Är vi flygvärdinnor?”

”Du ser räddare ut nu än när du skulle flyga planet!” skrattade Kajsa.

”Jag är vettskrämd!” svarade en aningen blekare Nick. ”Stackars människor! Det blir du som serverar det kokheta kaffet. Jag vill inte skålla någon till döds där uppe!”

”Det står att vi måste memorera svaren på lite kontrollfrågor här också” sade Kajsa medan hon läste från ett papper hon hittat under kläderna i lådan.

”Skit, hur tänkte hon här? Jag har aldrig varit särskilt bra på att memorera saker.” sade Nick

”Äh, det blir väl inte så farligt... oj...”

”Vaddå 'oj'?”

”Du behöver bara lära dig ett svar utantill...”

”Jippii!”

”...på svenska.”

”Fuck.”

De hade parkerat vid hyrbilsåterlämningen på Newark och turades om att byta om i bilen. I bakluckan hittade de var sitt handbagage. Packat och klart. Kajsa kom ut ur bilen och gick runt till Nick. Hon tittade på väskan, lyfte upp den och rullade iväg med den mot terminalen.

Justin Andersen drog en liknande rullväska genom de automatiska dörrarna till utrikesterminalen. Han gillade flygplatser. Doften av skräpmat blandat med parfymen från taxfreeaffärerna. Han gillade de fantastiskt rena toaletterna och

det faktum att det praktiskt taget är omöjligt att gå vilse på en flygplats eftersom det finns skyltar var tionde meter. Dessutom gillade han de ytliga bekantskaperna. Det är lätt att prata med främlingar på en flygplats eftersom man aldrig kommer att se dem igen.

Den tanken blåstes bort när han såg de två agenterna som väntade på honom. Två människor han absolut inte hade lust att dela anekdoter med. De fick honom istället att tänka på vad de var på väg för att göra.

”Vad gör vi nu?” frågade Nick när de kommit in i den stora terminalhallen. Kvällsrusningen var i full gång. Affärsfolk som ville hem och sova i sin egen säng i natt och turister som var trötta efter en vecka eller två i staden som aldrig sover.

”Vi får väl leta upp flyget till Stockholm antar jag.” svarade Kajsa. *19:25 Stockholm Gate B65* stod på den stora monitorn. Ungefär en timme till avgång.

”Har du varit här förut?” frågade hon.

”Nej, har du?”

”Är det rätt terminal tror du?”

”Vi får väl fråga.” log Nick och styrde stegen mot informationsdisken och en kvinna med väldigt fördelaktigt utseende bakom den.

Etthundratvå meter därifrån checkade Justin Andersen in i business class. Han tyckte det var skönt att komma ut på fältet igen efter en vecka av att sitta barnvakt åt uppåtsträvande politiker i Washington DC under tiden presidenten var försvunnen. Ingen hade försökt kupa sig in i Vita Huset och Justin hade mest legat på hotellet och rannsakat sig själv för vad som hände vid banken. I sin rapport hade han varit tvungen att skylla på dåliga underrättelser och systemet. Det var ovanligt att skylla ifrån sig och han tyckte inte om det.

Justin checkade inte in sin rullväska. Den var tillräckligt liten och dessutom ville han inte ha sitt handeldvapen som låg i det röntgensäkra lönnfacket för långt bort under flygningen ifall planet skulle bli kapat. Det skulle i så fall bli den kortaste kapningen i historien. En sådan situation kunde han hantera utan att behöva skylla ifrån sig efteråt.

”Gate B65. Trevlig resa!” Kvinnan bakom incheckningsdisken log mot honom.

”Det är jag säker på att det blir.” log Justin tillbaka.

Men han var säker på att det skulle bli en av de otrevligare resorna i hans liv. De två agenterna och han själv satte kurs mot säkerhetskontrollen vid utgångarna.

Kajsa såg på avstånd hur Nick totalcharmade kvinnan bakom informationsdisken. Hon erkände motvilligt att det störde henne. *Den dumskallen har visst gjort intryck på mig trots allt*, tänkte hon. *Skit också*.

De verkade bli klara och Nick kom leende tillbaka mot henne. Hon kunde se hur kvinnan följde honom med blicken tills hennes uppmärksamhet påkallades av en äldre dam i behov av information. *Just det, jobba på din lilla flörtis*, hann hon tänka innan hon besinnade sig och tvingade bort de osunda tankarna på den självgoode primat som kom leende emot henne.

”Fan, vad jag är charmig!” sade han lite för högt. ”Jag får nog ta och köpa mig en sån här uniform. Jag var bra innan men med den här är jag oemotståndlig.”

”Som ebola.” suckade Kajsa ljudligt och följde efter honom mot en anonym dörr med kodlås vid sidan av incheckningsdiskarna.

Nick drog sitt kort och slog den sexsiffriga koden som stod skriven med vattenfast tuschpenna på baksidan. Innanför dörren sträckte sig en korridor fylld med anslagstavlor och inramade affischer föreställande gnistrande flygplan mot blå himlar och dörrar med namn på olika flygbolag. Air France, Lufthansa,

British Airways. Från dörren märkt med Virgin Atlantic kom en hel besättning ut och passerade dem. Nick och Kajsa hälsade osäkert först, sedan mer och mer självsäkert. För varje person de hejade på växte de mer in i rollen som flygande personal.

På en dörr stod det "SAS" och de ryckte på axlarna, öppnade dörren och gick in i en ny korridor. Men här var allting annorlunda. Ljust trägolv och randiga väggar i orange, mörkblått, grönt och gult bytte av heltäckningsmatta och gråbruna väggar. Efter ett tag öppnade korridoren upp i något som såg ut som ett väntrum hos doktorn. Designstolar i björk med mörkblå tygdynor stod kring små trekantiga bord och tidningsställ fyllda med tidningar. Det luktade nya möbler. På ena väggen fanns två dörrar i frostat glas som stod öppna och avslöjade mindre konferensrum.

Kajsa och Nick stannade till och undrade vart de skulle ta vägen men de hann inte fundera särskilt länge för plötsligt fylldes korridoren med skratt och åtta personer i SAS-uniform kom in. De stannade upp när de såg Kajsa och Nick och en dam i femtioårsåldern presenterade sig som kabinchef Sabine Hochler.

"Är ni de nya?" frågade hon på svenska.

"Det är vi." svarade Kajsa.

"Har ni varit i slagsmål?" frågade Sabine och Kajsa mindes att hon hade en kraftig blåtira och lite rivsår i ansiktet. Nick såg lite bättre ut men även han hade märken kvar.

"Nej, men bilolycka."

"Oroa dig inte, det där sminkar vi över" log Sabine och de fortsatte in i ett av konferensrummen. Det var mindre än det hade sett ut att vara. Ett litet bord med plats för tio personer på moderna konferensstolar i samma stil som fåtöljerna ute i väntrummet.

Sabine började genast presentera alla i besättningen och gick snabbt igenom säkerheten på den Airbus A330 där de skulle jobba. Nick satt tyst och nickade. Det förvånade Kajsa att de inte var de enda nya på flighten. Av de nio i

kabinpersonalen verkade bara två ha jobbat ihop innan. *Bra för vårt kamouflage att inte vara de enda*, tänkte hon. När Sabine var klar informerade en man som presenterat sig som kapten Örjan Wall kort om vädret. Det kunde bli lite skakigt under serveringen annars skulle det vara lugnt.

Innan de lämnade rummet fick de svara på kontrollfrågor om säkerheten. Kajsa levererade tydliga svar på sina frågor. Nick svarade lite för snabbt men med perfekta rullande ”r”. Ingen förutom Kajsa märkte hur han totalt slappnade av när han förstod att han hade klarat testet och Sabine fortsatte utfrågningen med någon annan.

De packade ihop, lämnade SAS avdelningen och fortsatte längs korridoren de hade kommit in från. Till slut kom de fram till en säkerhetskontroll. Den såg precis ut som den för passagerare, med metalldetektor och röntgenmaskin för väskorna. Framför dem tornade en gigantisk säkerhetsvakt upp sig. Han var enorm och Nick tänkte att det var här inne de som inte hade utseendet med sig fick jobba.

”Legitimation och arbetsorder tack.” sade han med en vänlig och faktiskt mjuk röst som var helt oförenlig med den kostym- och slipsbeklädda vägg de stirrade in i navelhöjd på. Kajsa sneglade nervöst bakåt på Sabine och de andra i besättningen. *Det vi gör är ett allvarligt brott. I dessa tider hamnar vi säkert iklädda orange sparkdräkter på någon hemlig CIA-bas för det här*, tänkte hon när hon kände Nicks hand på sin axel.

”Katie? De ligger i din väska.” sade han tyst. ”Ytterfacket.”

Hon tog upp det och gav det till vakten. Nu ställdes det på sin spets. *Hav förtröstan och ni skola bli räddade*, tänkte hon. Gorillan granskade det, nickade kort och gav tillbaka det. *Amen*.

”Trevlig flygning.” sade han när han lotsat dem genom metalldetektorn. De gick ut i avgångshallen mellan två parfymbutiker. En skylt i taket visade vägen till gate B60-B68.

Justin Andersen och de två agenterna hade passerat säkerhetskontrollen utan bekymmer. De såg ut som vilka affärsresande som helst där de satt och väntade utanför gate B65.

Den ena agenten var extra välklädd. Han hade presenterat sig som Simmons men Justin visste redan vem han var. Han hade aldrig pratat med honom men aldrig tyckt om honom heller. Han var en sådan som bara genom sin uppenbarelse fick folk att störa sig på honom. Den andre agenten var mer i Justins smak. Han hade presenterat sig som Watford och var inte lika snofsig klädd.

Området kring gaten var fortfarande ganska tomt. De flesta var och shoppade eller åt något innan den långa flygresan.

”Hur lägger vi upp det?” frågade Justin.

”Målet är att förhindra spridning till medierna om vår verksamhet.” svarade Simmons entusiastiskt. ”Vilken annan dag som helst skulle vi göra det med finesse. Flytta en kaffekopp här, lägga ett krokben där, så att en händelsekedja där ett läckage inträffar inte blir sannolik. Men idag är det annorlunda. Vi har efter sabotaget inte kunnat göra några trovärdiga sannolikhetsanalyser alls så här långt fram i framtiden men vi måste förutsätta att ett läckage är troligt och spridningspunkten finns i Sverige.” Simmons fick något saligt i blicken när han fortsatte. ”Vem hade trott att världens undergång börjar i ett litet, kallt och fredligt land med ungefär nio miljoner invånare? Katie Larssons föräldrar bor i en villa på Sveriges västkust. Richards och min bedömning är att läckan troligast startar där.”

Simmons tystnade en stund medan en gammal man med käpp långsamt tog sig förbi deras bänkrad.

”Vårt uppdrag är att rädda världen.” fortsatte han. ”Det kan vi i det här läget bara göra genom att aggressivt och utan tvivel röja undan alla risker för att uppgifter om vår verksamhet kommer ut. Vi har tre, eventuellt fyra mål.

Katie Larsson, hennes mor, hennes far och sannolikt också hennes nyfunna vän Nick Ambrose.”

De satt tysta en stund medan innebörden av det som sagts sjönk in. *Den här killen tycker alldeles för mycket om sitt jobb*, tänkte Justin. ”Det blir inget trevligt uppdrag med andra ord...” sade han efter en stund.

”Om du bara hade gjort ditt på banken hade vi inte suttit här.” svarade Simmons syrligt.

Justin funderade på om någon alldeles nyss hade räknat på sannolikheten för att han skulle knäcka Simmons näsa och förstöra hela operationen.

Kajsa och Nick kom ifrån resten av besättningen i folkvimlet efter ingången till terminal B. När de kom längre ut i den stora avgångshallen med mindre folk såg de dem inte någonstans.

De var mindre än tjugo meter ifrån utgång B65 när det hände. Nick såg att det inte var särskilt mycket folk som väntade i de långa, blåklädda bänkraderna utanför utgången. Hans hjärna hann notera att han kände igen någon eller några i den lilla gruppen affärsmän som satt längst bort i hörnet, och börjat processa bilder på vilka de var. Den informationen var på god väg in i hans medvetande när han gick in i den lilla fransmannen med den stora kaffekoppen och all sådan kommunikation stoppades. Nu var hans hjärna istället tvungen att hantera en anseelig mängd varmt kaffe på hans mörkblå kavaj och ljusbeiga tjänsteskjorta samt en lika anseelig mängd svordomar från den lille fransmannen som vilt skakade av sig det kaffe som hamnat på hans hand.

En incident på en flygplats där någon skriker till blir genast fokus för de flestas uppmärksamhet. Hade Nick haft på sig sina vanliga kläder, det vill säga jeans och skinnjacka hade reaktionen hos folk kanske varit annorlunda men nu stod han där i sin uniform och såg oerhört representativ ut. Till och med den lille ilskne fransmannen mattades något i sin vrede när han tittade upp och fick

syn på kostymen med ränderna på ärmarna och vingarna i matt aluminium på kavajslaget. Åskådarnas oro stillades således med endast en snabb blick, efter vilken de kände sig trygga i vetskapen om att de inte hamnat mitt i ett terrordåd. Det var bara en väldigt representativ man med kaffe på skjortan som bad om ursäkt och sedan skyndade iväg till en toalett.

Ingen i den lilla gruppen med affärsmän verkade ha lagt märke till vilka det egentligen var som var inblandade i incidenten. Det satte sig strax andra människor inom hörhåll och de slutade diskutera uppdraget. Istället pratade Simmons med Watford om den senaste oron på börserna i Asien. Simmons hade plockat fram en laptop som han låtsades jobba på medan Justin satt och tittade på flygplanen. Efter en stund ropade damen bakom utgångsdiskens att flygplanet nu var redo för ombordstigning och de gick och ställde sig i kön.

Nick försökte först torka bort kaffet med toalettpapper men insåg att det var lönlöst. Han hade gått in på herrtoaletten medan Kajsa stod utanför och väntade. Han öppnade kabinväskan för att leta efter en ersättningsskjorta. Överst i väskan låg hans arbetsorder. Under den hittade han en skjorta och började klä om. När han skulle stänga väskan fick han syn på en bokstavskombination på arbetsordern som fick honom att tänka till.

”Vi skall inte till Stockholm” sade han till Kajsa när han kom ut.

”Vad då?”

”Har du läst din arbetsorder min kära flygvärdinnekollega?” frågade han.

Kajsa vecklade ut pappret hon lagt i sin kavajficka och läste ”CPH” under destination. Enligt monitorn på väggen hade de ungefär en timme på sig till avgång. Köpenhamn var gate B53, inte B65.

”Det hade varit pinsamt att försöka komma med Stockholmsfligheten.”

”Precis, de hade ju kunnat tro att vi inte har en aning om vad vi håller på med.” log Nick medan de gick för att hitta B53.

I kön till kaféet utanför gate B65 stod en liten man och funderade på hur ödet fungerade och vad det hade emot honom personligen. *Om inte den där första mannen kommit fram till just mig, just där och just då för att fråga om vägen hade jag aldrig gått in i den där andre mannen och då hade jag inte behövt stå i den här skitkön de senaste tio minuterna för att skaffa nytt kaffe, tänkte han bittert. Vem fan behöver fråga om vägen på en flygplats! Mon Dieu, vilken idiot!*

20

Onsdag 19 december 20:34:52

Kajsa och Nick satt bredvid varandra under starten. Medan flygplanet fylldes med passagerare lärde sig Kajsa och Nick att koka kaffe i det mellersta pentryt på den Airbus A330 som skulle ta dem till Köpenhamn. Nick hade självklara problem med språket i början men lyckades nicka och se förstående ut tillräckligt många gånger för att de svenska flygvärdinnorna skulle tro att han var dansk och de danska att han var svensk. Men efter en stund lyckades han också se tillräckligt oförstående ut för att de skulle byta till engelska för att underlätta konversationen. Nick hade lagt sig till med en skandinavisk brytning med långa vokaler som fick Kajsa att nästan bryta ut i skratt men verkade lura alla andra. Sedan var det dags för säkerhetsgenomgången och till framförallt Nicks förtret fick de inte vara med och visa var utgångarna var.

Kraften i starten var imponerande och Nick tyckte det var lite obehagligt att inte kunna se ut. Istället stirrade de akterut på personerna i ekonomiklass.

”Så vad tror du kommer att hända?” frågade Kajsa när signalen från cockpit meddelade att de kunde resa sig och förbereda serveringen.

”Jag har slutat att tro.” svarade Nick.

”Det var konstigt. Självt har jag precis börjat.” svarade Kajsa och sänkte rösten. ”Jag skulle inte beskriva mig själv som flygrädd men jag kan nog erkänna att jag alltid är lite orolig de första 90 sekunderna av en start. Men inte idag. Ingen som helst oro. Det har suttit i sedan banken, kanske längre. En otroligt stark känsla av hopp sköljer över mig och jag känner mig starkare än någonsin. Oslagbar helt enkelt.”

”Låter otäckt. Jag hade en kompis en gång som tänkte likadant och kastade sig ut för ett stup med en slarvigt packad fallskärm på ryggen. Han kände sig oslagbar nästan hela vägen ner.”

Två andra ur kabinpersonalen kom in i pentryt och började ladda serveringsvagnarna.

Nick fann sig till sin förvåning väl tillrätta i rollen som flygsteward. Det förvånade Kajsa också att han valt att spela rollen utan minsta anspelning på att vara homosexuell. Han var helt enkelt Nick, en flygsteward. *Han är mognare än vad man hade kunnat hoppats på*, tänkte Kajsa. *Det här kommer kanske att fungera*. Hon tittade på honom när han serverade kaffe, lite ovanligt men han hade inte skållat någon och han hade lärt sig tekniken snabbt.

Ungefär två tredjedelar in i flygningen höll det på att brista. Kajsa hade precis tagit huvudvärkstabletter för att hålla den värsta värken borta när hon gick på en ringning från säte 31 E. Där möttes hon av en bastant amerikan som absolut inte var nöjd med tillvaron. För dålig mat och för lite benutrymme men framförallt urusel service.

”Det är ta mig fan inte klokt!” fräste han åt Kajsa det första han gjorde.

”Ursäkta?” svarade Kajsa så artigt hon kunde.

”Jag tryckte på knappen för en halv timme sedan!”

Han uttalade det inte ”halvtimme” utan ”halv timme” för att verkligen understryka hur han upplevt det. Hade han varit snabb på huvudräkning hade han kanske använt år eller sekel som enhet. *Idiot*. Det var vad Kajsa egentligen tänkte medan hon såg så förstående och serviceminded ut hon kunde. Hon funderade också på vilken otur man måste ha haft för att få platsen bredvid. Kajsa måste ha sneglat med medkänsla i blicken på den gamla damen som satt inklämd vid fönsterplatsen bredvid idioten, för plötsligt började

han höja rösten och vifta med armarna. Nick slöt upp bredvid Kajsa och försökte se lika förstående ut. Det var då det hände.

Nicks bullshit-filter var känsligt för några få saker. En av dem var när kvinnor i hans närhet förolämpades. När det dessutom gällde kvinnor han var intresserad av blev han särskilt uppmärksam på vad som sägs, eller i det här fallet, skriks. Nu släppte filtret igenom:

”... och du kan dra åt helvete din jävla hora! Och ta din bögkompis med dig!”

Mannen märkte hur Nicks vänliga bullshit-min förbyttes mot svarta ögon som spände tag i honom. Det märktes tydligt på honom att han visste att han hade gått över en gräns. Som en liten pojke som insett att han varit dum, sjönk mannen ihop en aning och rädsla fladdrade förbi i hans ögon.

Nick reaktion lät inte vänta på sig. Innan Kajsa ens hann registrera vad som hände hade Nick tagit tag om mannens tröja och med ett kraftigt ryck drämt in hans huvud i den lilla TV-skärmen på sätet framför. Samtidigt höjde Nick sin vänster och gav mannen ett kraftigt slag mot tinningen när hans huvud var på väg tillbaka från den första smällen. Han var medvetslös innan han träffade ryggstödet. Kajsa och den gamla damen bara gapade.

Nick tog fram en filt från bagagehyllan och stoppade om mannen så gott han kunde. För säkerhets skull kontrollerade han att mannen fortfarande hade en puls. Man kan aldrig vara säker på att killen man skall sänka inte har någon genetiskt defekt eller annan åkomma som gör att man istället för att göra honom lite medvetslös skulle göra honom lite död.

”Ha en fortsatt trevlig resa frun.” sade han med sitt allra mest serviceinriktade leende och gick därifrån. Kajsa stänkte resterna av en vodka tonic över mannens tröja innan hon gick.

Simmons hade varit i Sverige vid ett par tillfällen. Han gillade landet, dess återhållsamhet när det gäller personligheter, arkitektur och design. Inget

överdimensionerat eller exhibitionistiskt. Dessutom var han på gott humör eftersom han överlevt flygningen. Han drog en lättnadens suck när han klev ut ur Arlandas utrikeshall och gick mot hyrbilsparkeringen. De tre männen satte sig i en silvrig Ford och körde söderut på E4:an.

Kajsa och Nick landade i ett regnigt Köpenhamn och tog farväl av de andra i besättningen när de sista passagerarna lämnat flygplanet. De hade fått tillkalla sjukvårdare för att avlägsna passageraren i säte 31E. Han verkade kraftigt överförfriskad, till en början i det närmaste medvetslös, sedan osammanhängande och yrade om elaka flygvärdinnor med karateträning medan de rullade ut honom fastspänd på en bår.

De hyrde en silvrig Ford och styrde österut på Öresundsbron mot Sverige.

21

Torsdag 20 december 15:24:32

Strax norr om det lilla västkustska samhället Ljungskile låg ett ensligt hus längst ut på en klippig udde. Tomten omgavs av havet från tre vädersträck. Söderut ringlade en smal men asfalterad väg försiktigt fram mellan klipporna till huset. När man kom så långt på vägen att man såg takåsen har man kört förbi närmsta grannen för en kvart sedan. Det vittnade till viss del om hur ensligt huset var beläget men var också ett mått på hur kurvig den smala asfalterade vägen dit var. Den hade inte varit asfalterad alls om det inte varit för att kommunen dragit in kommunalt vatten och avlopp via havet till de andra husen längre inåt land.

Som kompensation för att ha ockuperat tomten i åtta månader med grävskopor och containrar som gjorde de små gräsplättarna som fanns insprängda bland klipphällarna till leråkrar, asfalterade de den när de var klara. Fast officiellt var det för att underlätta transporterna till och från bygget.

”Kompensation står inte överst på kommunfullmäktiges agenda precis”, som projektledaren uttryckte det. ”Men jag skall se vad jag kan göra” fortsatte han och svepte det sista av whiskeyn på tomtägarrens veranda. I nästa mötesprotokoll stod det att projektledaren gjort bedömningen att det behövdes en ny, asfalterad väg istället för den håliga grusvägen som låg där nu. För byggets skull.

Tomtägaren Torvinn Larsson såg det som en acceptabel förlust av sin finaste whiskey. Han kom från övre norrland men hade tvärtemot alla fördomar sörlänningar hade om folk där uppifrån begåvats med ett lättsamt sätt och pratsamt lynne. I själva verket tyckte han att det var sörlänningarna som var de tystlåtna i det här landet. Det behövde man bara stiga på en buss för att förstå. Knäpptyst. Ingen pratar med varandra. Alla sitter och stirrar rakt fram och gör sitt bästa för att undvika medmänsklig kontakt. Annat var det om man åkte buss i Kiruna. Under en tjugoniominuters bussresa kunde man ofta hinna växla några

ord med varenda en på bussen. Dessutom var det inga som helst problem för busschauffören att ta en liten omväg och släppa av dig vid din ytterdörr om du hade bråttom hem eller om vädret var dåligt. Så var det i alla fall förr. Nu kanske Kiruna hade släpats med i den allmänna stressen och var likadant som i söder. Han hade inte varit där på nästan tjugo år.

Men Torvinn ångrade inte att han flyttat söderut. Han hade träffat Ingrid på en av de få resor han gjort till den kungliga huvudstaden. Hon var receptionist på hotellet han bodde när han följt med på ett fackmöte för gruvarbetare på sextiotalet. De hade klickat direkt men det tog ändå flera timmar innan hon sade ja till att följa med ut på en drink. Det var på grund av hennes äldre kollega och chef i receptionen sade hon långt senare. Chefen hade gjort klart att hotellets gäster inte var lovligt byte. Ingrid hade försökt övertala henne i en timme, sedan spenderat en timme till med att säga upp sig och lämna in uniformen när hon märkte att hotellets policy inte kunde rubbas.

Torvinn älskade det hos henne. Trogen sina egna principer och helt orädd att agera när hon tyckte någonting var fel. Hon försökte tona ner sitt handlande med att hon faktiskt bara arbetat extra där och satt väldigt löst ändå men Torvinn visste att hon gjort en tvättäkta uppoffring och chansat på en norrlänning. Så han gjorde samma sak. Chansade på en sörlänning, sade upp sig och flyttade söderut. Det hade visat sig vara en vinstlott.

Det principfasta i Ingrid fanns också i deras enda barn Kajsa. Under hennes uppväxt fick Torvinn ofta medla mellan två starka viljor. På senare år hade situationen förvärrats eftersom de nu oftast höll sams och två starka viljor unisont riktades mot honom. Han hade kapitulerat för länge sedan och ett stort leende spred sig över läpparna när han tänkte på det. För visst stormtrivdes han med situationen. Han var en lycklig man som kunde se tillbaka på ett slitsamt men mycket bra liv.

Just nu stod han på garageuppfarten och såg en silvrig Ford slingra sig fram mot huset. Han gick in för att öppna och säga till Ingrid att sätta på kaffet.

Ett lugn spred sig alltid över Kajsa när hon såg sitt föräldrahem. Det var någonting med havet och minnena.

Nick hade börjat köra men de hade bytt på en rastplats utanför Kungsbacka. Båda två var trötta efter flygresan men ingen av dem ville sova. Istället pratade de. De hade pratat om det mesta på vägen och ett tag där efter Hallandsåsen hade det nästan känts som om de var gamla vänner som var ute på bilsemester. Kajsa hade berättat om Sverige och sina föräldrar. Nick hade berättat mer om sin barndom som var fattig men lycklig för det mesta. Under tonåren hade hans värld förvandlats till våldsam och kriminell, för att senare, efter några månader på ungdomsvårdsanstalt i Bronx, förvandlas igen till en lite lagligare tillvaro. De allra flesta på anstalten valde att fördjupa sig i sina kriminella färdigheter men Nick var ett av få exempel på att ungdomar som hamnat snett faktiskt kan skrämmas tillbaka på rätt spår igen.

De hade kommit in på gamla pojkvänner och flickvänner. Kajsa hade tagit upp alla och bit för bit plockat ihop argumenten för att det inte kunde och aldrig skulle hålla mellan henne och en kille i mer än ett par månader i sänder. Hon hade gjort samma sak med allihop. Analyserat alla deras små defekter tills de vuxit sig så stora att de var omöjliga att blunda för. Från den första kärleken som drog henne i håret på skolgården till den senaste i raden som var aningens för intresserad av sport och som envisades med att dra fickorna ut och in, dra ner gylfen och med ett hånskratt fråga om man ville se elefanten. Nya eller gamla vänner spelade ingen roll, alltid den där jävla elefanten.

”Jag tror det är så jag vet när jag träffar den rätte” sade hon. ”När jag börjar gilla defekterna mer med tiden istället för att börja hata dem. Då vet jag att det är rätt.”

När de närmade sig centrala Göteborg och passerade Liseberg hade de suttit tysta ett tag.

”Här till vänster ligger...” hann Kajsa säga innan Nick skrek till.

”Se upp!”

En lastbil som svängde ut från en påfart ungefär fyra bilar framför dem fick sladd och välte. Lastbilschauffören hade i sista stund upptäckt att en löjligt liten personbil befann sig precis i vägen när han skulle byta fil. Han hade panikbromsat, låst upp hjulen och börjat glida på det hala underlaget. När lastbilens bakhjul träffade mitträcket välte den och lade sig tvärs över de bågge norrgående filerna. Kajsa och Nick befann sig sextiotre meter bakom lastbilen och båda hann tänka *inte igen* mer än tio gånger var innan de fick stopp på sin bil med ungefär tio meter till godo. Två andra bilar hade mindre tur. En sladdade in i underredet på lastbilen och den andra körde in i betongfundamenten som kantade vägen.

En halvtimme senare hade räddningstjänsten fått ut lastbilschauffören och personerna i de två personbilarna, packat in dem i ambulanser och kört iväg dem till sjukhus. Ungefär samtidigt hade polisen spärrat av och dirigerat om trafiken. Lastbilen låg mitt emellan avfarten och påfarten vid Örgrytemotet och polisens provisoriska E6:a gick ner vid avfarten ungefär trettio meter framför lastbilen, runt hela Sankt Sigfrids Plan och tillbaka ut ungefär fyrtio meter bakom lastbilen. Den totala sträckan på 263 meter hade tagit Kajsa och Nick 53 minuter att avverka.

När de väl var tillbaka ute på E6:an 72 meter ifrån stället de varit för ungefär en och en halv timme sedan flöt trafiken på bra igen.

Det var någonting som hade stört Kajsa sedan olyckan och hennes allvarliga ansikte hade till slut fått Nick att fråga vad som var fel.

”Det är ingenting.” svarade hon men hon hade börjat fundera på vad det kunde betyda om det var Hon som skyddat dem som fixade olyckan. *Så att vi inte kommer för tidigt*, tänkte hon. *De gillrar en fälla men för att hinna, för att*

vi inte skall dyka upp för tidigt, fixar de en olycka. Detta är ett fullt logiskt scenario men... I logikens namn var det också lika stor risk att råka ut för en olycka varje gång man befann sig på vägarna och det behövde inte betyda något att de nästan krockat med två lastbilar på lika många veckor.

Hon hade hjälpt dem ut från GS Tech, vid banken, från sjukhuset och ut ur landet. *Varför börja tvivla nu?* Det var en underlig känsla att förvränga verkligheten. Kajsa anade självbedrägeriet men kände hur osäkerheten sakta försvann som när man kör in i dimma och kanterna på världen börjar suddas ut. Hennes medvetande tvingade bort alla tvivel och de körde ner i Tingstadstunneln.

Richard Chamberlain satt i sitt kontor och tittade på kossor. Han undrade om inte de hade funderat ut allt. Om inte korna, sin korkade uppsyn till trots, egentligen har full koll på vad livet går ut på. *De går omkring och äter gräs och pruttar metan medan de tittar in på människan som stressar genom livet och allt som oftast bara ställer till det för sig.* Han undrade om inte de tittar på människan med sina stora, sorgsna ögon, för att de gett upp allt hopp om att någonsin kunna förmedla lugn och universell harmoni till detta oförstående och destruktiva släkte.

Verkligheten var i alla fall långt ifrån lugn och universell harmoni. Framför allt Richards verklighet just nu.

Han hade tvingats till att välja mellan dåligt och värre. Dessutom hade han tvingats välja framför ögonen på andra. *Andra, som inte delade samma syn på vad som är viktigt, på vad som var bäst för verksamheten.* Han hade sett det i ögonen på Cronwell och Meyers, till och med Ryan hade det, när han tagit beslutet. *Tvivel.* Tvivel på att det var moraliskt rätt beslut, på att han visste vad som var bäst för GS Technologies, kanske till och med på att han var vid sina sinnens fulla bruk.

Klart som fan han var det! Det visste han och ju mer han tänkte på saken desto säkrare var han på att det var deras enda chans. Eliminera det direkta hotet. Trampa på det, krossa det medan de hade chansen. Det kan låta tufft att oskyldiga får sätta livet till men det var nödvändigt och det taktiskt riktiga i det här läget. Några oskyldiga skulle få privilegiet, den stora äran, att dö för att rädda resten av mänskligheten. Han hade inga tvivel på att det var detta som måste göras och nu kände han sig nästan arg för att han för bara några ögonblick sedan tittat på kossor och känt sig skyldig inför dem. Magen kändes också bättre. Om en timme, kanske två, skulle allt vara över och han skulle få direktrapporter från Simmons grupp.

Richard skingrade tankarna och lutade sig tillbaka i stolen. Hans tankar vandrade planlöst och hamnade till slut i hans barndom. Den hade på det stora hela varit lycklig tyckte han men han roade sig ibland med att tänka på hur långt bort han hade kommit från den lilla pojken som sprang omkring på fälten i Ohio utan ett enda bekymmer i världen.

En sommar hade familjen varit i Europa och tittat på ruinerna från andra världskriget. Hans far hade tvingat honom. Som trettonåring hade han inte alls sett fram emot att åka till en annan världsdel för att titta på sönderbombade hus men resan hade satt djupa spår hos honom.

Han mindes hur han fascinerats av tanken på hur allt hade kunnat undvikas genom att resa tillbaka i tiden och döda Hitler innan han kom till makten. *Tänk om von Stauffenberg och hans gäng haft den möjligheten? Eller ännu värre Hitler? Då hade han haft bättre koll på sina höga officerare, det är ett som är säkert. Kommer man tillräckligt högt upp i vilken hierarki som helst är det ens egna officerare man skall vara räddast för, se bara hur det gick för Ceasar.* Chamberlain log åt blotta tanken att de andra skulle gadda ihop sig emot honom.

Nu kom han ihåg att han skulle kolla upp om Meyers hade lagt in ny mjukvara i systemet. Chamberlain hade blivit förvånad tidigare när WALT visat

sig ta mer avancerade beslut. Det hade inte förvarnat om att presidenten skulle ringa och beordra att GS Technologies skulle avsluta sin verksamhet, en händelse som definitivt kvalificerade att eskalera till mänsklig analys. Chamberlain hade vid tillfället igår tänkt att det inte hade gått att påverka presidentens beslut, det kändes i alla fall så under telefonsamtalet. Men nu tänkte han att en ännu enklare förklaring var att händelsen överhuvud taget inte hade registrerats. Med tanke på den senaste tidens problem var detta snarare den troligaste förklaringen.

Han började därför med att kontrollera i loggen att händelsen överhuvudtaget registrerats och hur sannolikheterna hade utvecklats. Allting verkade vara i sin ordning. WALT hade registrerat händelsen som 8436F27-4. Precis som Chamberlain känt under samtalet hade presidenten uppenbarligen redan bestämt sig för att stänga ner GS-Technologies redan innan han plockat upp luren. Sannolikheten för något annat resultat var mindre än 0,0034 under samtliga iterationer. Han kontrollerade också att händelsen verkligen inte hade eskalerats. Det kunde ju tänkas att en mänsklig analytiker hade missat det. Han konstaterade nöjt att ingen gjort eftersom systemet inte flaggat för att denna händelse krävde mänsklig översyn.

WALT hade alltså helt enkelt struntat i att belysa en så viktig händelse. I detta fall hade utfallet ändå inte gått att ändra, men det var själva principen som Chamberlain ogillade. Vid vilken sannolikhet går gränsen? Det är överväganden som måste göras innan man implementerar något sådant. Minskad kontroll var inte något som Chamberlain gillade.

Han började med att förgäves försöka ringa Meyers. När han tänkte på saken hade han faktiskt inte sett skymten av honom på ett tag. Han försökte minnas när han såg Meyers senast. Det måste ha varit flera dagar sedan. Han visste heller ingenting om någon planerad resa till de övriga analyscentren. En irrationell tanke och en liten oro över att Meyers inte skulle dyka upp någonsin igen svävade förbi honom medan han gick in i de inre rutinerna,

programstrukturerna i kärnan som styrde WALTs grundläggande beteenden. Chamberlain var ingen Meyers, det visste han men han hade en gång varit med och byggt upp systemet och han var ganska säker på att han skulle känna igen en sådan algoritm. Programstrukturen som utgjorde kärnan i systemet var egentligen inte så stor. Minnesbankarna och beräkningskapaciteten var gigantiska men kärnan, programmen som kontrollerade alltsammans, var förhållandevis överskådliga. Efter att han hade hoppat runt bland olika subrutiner ett tag hittade Chamberlain något han inte förstod. Det verkade som att någon form av sortering skedde innan händelser kategoriserades. Han hade svårt att följa med eftersom koden inte hade kommentarer som förklarade vad den gjorde. Klart var att något slags undantag gjordes om händelsen uppfyllde kriterierna som sattes i en ytterligare subrutin... han hittade den men den gjorde ingenting annat än att spegla resultatet från en annan subrutin. Han hittade den rutinen men den gjorde likadant. Någon hade gjort mycket för att gömma koden. Efter ytterligare tre rutiner som bara skickade resultatet vidare hittade han programmet som faktiskt skapade det.

Det han såg fick honom helt ur balans. Han lutade sig så snabbt fram till tangentbordet att han nästan rev ner det på golvet. Efter några knapptryck till var han säker på sin sak men han hade svårt att tro sina ögon. Det fick bara inte vara sant. Sabotören. Han förstod nu vem det var men var han ensam? Det fanns ingenting här som pekade ut någon annan. Samtidigt var en sådan här sak i stort sätt omöjlig att genomföra utan hjälp från minst en person till. Chamberlain hade en ganska klar idé om vem den personen i så fall måste vara. Efter ytterligare några knapptryck på tangenterna visste han vad han skulle göra. Den här gången skulle Caesar vinna.

Resten av resan hade varit tyst. När de svängde av E6:an hade Kajsa sett tre rådjur som stod och tittade på bilen i den mörka decembereftermiddagen. De hade bara stått där och tittat. De hade inte sprungit iväg som var brukligt för

sådana djur när bilar kom inom tio meters avstånd. Eller som de ännu oftare verkade göra, skutta ut i vägen mot en säker död. Självmondsbenägna rackare. Men inte de här tre. Kajsa hade fått en konstig känsla av att rådjuren visste vilka de var och vart de var på väg. Som om universum kände att någonting var på gång, någonting stort, och att spänningarna rumtiden på något sätt vibrerade i rådjuren. Ytterligare tvivel hotade att bubbla upp i Kajsa men åter igen förpassades de tillbaka in i dimman.

De körde den sista biten på den asfalterade vägen fram till huset.

”Konstigt...” muttrade Kajsa.

”Vad?”

”Pappas bil står på garageuppfarten.”

”Trodde du inte att han skulle vara hemma?”

”Nej..., eller jo men det är inte det. Han ställer den alltid i garaget. Nu står både hans och mammas bil ute.

De parkerade på den lilla vändplan Kajsas pappa hade anlagt för vilsna bilförare som trott att den här fina, asfalterade vägen måste vara den som leder tillbaka till motorvägen. Kajsa steg ur bilen och kände ett lugn fylla henne. Hon hade alltid föreställt sig hur lugnet brukade gå in i porerna i ansiktet, virvlade ner i magen och sedan pirra tillbaka upp i huvudet för att blåsa bort alla jobbiga tankar. Det hade det alltid gjort när hon kom dit, hon hade gjort rätt i att inte tvivla. Hon kände det ända in i mörket.

Ringklockans ljud smekte sig fram genom huset. Ingrid hade först beställt en som lät som en kontorstelefon men Torvinn hade satt ner foten och beställt ”en som inte väcker släkten som ligger begravda i Kiruna”. Numera förmedlades gästernas ankomster istället med en specialbeställd, behagligt dov klang.

Ingrid öppnade och Kajsa insåg direkt att någonting inte var som det skulle.

”Mamma, vad är det?”

”Jag... Spring, spring tillb...”

Ingrid slets bort från dörren och de stirrade istället in i den farliga änden av en pistol.

22

Torsdag 20 december 10:46:24

Richard for upp ur sin kontorsstol. Han hade ringt till alla i kärngruppen för att verifiera sina misstankar. Ingen hade svarat, varken Meyers, Ryan eller Cronwell. Detta faktum var all verifikation han behövde och kunde bara betyda en sak.

Förvåningen han känt förut när han insåg hur det hängde ihop hade övergått i vrede och han ryckte ner sin rock från kroken vid dörren och lämnade kontoret, gick förbi bilpoolen för att hämta nycklar och gick snabbt ut till parkeringen. Han ville inte ta en chaufför i anspråk för den här speciella utflykten och gick istället mot de anonyma poolbilarna som disponerades av operatörerna. Han satte sig i en svart sedan och sladdade ut på vägen.

När han kört i mindre än trettio sekunder såg han ett bländande ljus i backspegeln. Ögonblicket efteråt kände han hur marken och bilen började skaka. Hans första tanke var att det var en jordbävning men han insåg snabbt vad som hänt. Dånnet var öronbedövande, han kände hur han pressades mot ryggstödet och körde av vägen och genom staketet ut på kornas äng. Det var över lika snabbt som det börjat men han hörde hur jord och småsten smattrade på taket i över tio sekunder efter att han hade fått stopp på bilen. Richard kände en skarp smärta som strömmade genom hans vänstra arm när han öppnade bildörren och steg ur och han hade ont i högra knät.

Där GS-Technologies tidigare legat fanns bara en stor mörk rökpelare som täckte himlen. Papper dalade sakta ner som konfetti. Han började gå och sedan springa tillbaka. Runt omkring honom på marken låg brinnande delar av byggnaden. När röken skingrades insåg han att det inte skulle vara lönt att leta efter överlevande. Han sjönk ner på knä och tittade på den stora grop som nu fanns på den plats hans liv hade varit centrerat de senaste tjugo åren och han kände sig tom.

Uppskattningsvis hade trehundra människor befunnit sig i huset. Han själv skulle ha varit där om det inte hade varit för det han hittade i loggen. Richard kände hur vreden växte i honom. Tomheten han hade känt för bara några sekunder sedan förbyttes mot blint hat. Han skrek rakt ut medan han sprang tillbaka till bilen.

Tjugosju platser på jorden hade förintats samtidigt. Geologiska mätstationer och militära övervakningssystem registrerade alla explosioner men i samtliga fall led systemen av datakorruption eller förhöjda tröskelvärden för larmnivåerna. Resultatet var att inget av fallen rapporterades vidare och eftersom samtliga platser var ödsligt belägna gick händelserna världen förbi.

Explosionerna dödade totalt 2476 personer. Samtidigt gick ytterligare 6473 personer bort i bilolyckor, bränder, drunkningsolyckor och liknande händelser över hela världen. Det enda dessa personer hade gemensamt var att de alla på ett eller annat sätt var eller hade varit knutna till marinteknikföretaget GS-Technologies, ett bolag som samtidigt upphörde med all verksamhet och avregistrerades.

Några dagar senare flyttades Presidenten flyttats tillbaka till Washington DC och behandlades i Vita Huset. Han försökte ringa sin kontakt på Secret Service som också visste att GS-Technologies inte hade med marinteknik att göra. Han fick det obehagliga beskedet att mannen i fråga omkommit i en bilolycka. Han ville inte ringa Chamberlain direkt utan hellre få bekräftat från oberoende källor att verksamheten avslutats. Han kallade in sin assistent.

”Maggie, kan du be någon på analys ge mig en rapport om företaget GS-Technologies? Jag behöver den snarast.”

Efter några minuter kom Maggie tillbaka.

”Sir, de hittar inget företag som heter GS-Technologies. Det fanns ett bolag men det har lagt ner sin verksamhet.”

”Bra, då verkar allt vara i sin ordning. Tack Maggie.”

Presidenten spenderade en halvtimme med att ringa runt till andra kontakter för att få verifierat bortom allt tvivel att GS-Technologies var utraderat som företag. Till sist kallade han upp satellitbilder över de platser han visste var noder i systemet. På samtliga bilder gapade en stor krater där byggnaderna stått.

De satt runt köksbordet alla fyra, Ingrid, Torvinn, Nick och Kajsa. Som om Kajsa hade tagit med Nick hem på middag för första gången, förutom att ingen pratade, att de inte åt någonting, att Torvinn var blåslagen och att tre män i rånarluvor och pistoler också befann sig i köket.

Torvinn hade ett mer eller mindre utsmetat, rött band med intorkat blod från näsan och ögonbrynet ner på halsen. Han hade försökt att torka bort det på några ställen men inte fått bort allt. Näsan och kinden hade svullnat upp och börjat färgas blåa. Han hade öppnat dörren nästan en halvtimme tidigare och sett hur tre män steg ur den silvriga Forden som letat sig fram till deras garageuppfart. De hade sett ut som affärsmän klädda i mörka kostymer men han kände direkt att det var någonting som inte stämde med dem. Han kom inte på vad det var förrän det var försent. När de kommit tillräckligt nära hade en av dem tagit fram någonting under sin kavaj och slagit till Torvinn hårt i ansiktet. De andra två hade bara fortsatt förbi honom och tagit tag under hans armar och börjat släpa honom tillbaka in i huset. Trots att han hade ramlat efter slaget och kände sig omtumlad mindes Torvinn att han var imponerad över hur snabbt de rörde sig i sina kostymer. Alla rörelser de gjorde hade varit snabba och genomtänkta. Det såg nästan koreograferat ut när männen släpade in honom i huset, genom hallen och in i köket. När en av dem hävde upp honom på en av stolarna vid det stora ekbordet upptäckte han att de på vägen dit hade tagit på sig svarta rånarluvor med små hål framför ögonen och munnen. Engelska. De hade pratat engelska med varandra. Det var det som inte stämde därute när han hade hälsat och frågat vad de ville. De hade inte sagt ett ord till svar utan bara lett tillbaka mot honom eftersom de inte förstått vad han sade.

Ingrid hade ropat någonting från övervåningen. *Herregud, Ingrid!* Torvinn hade glömt av henne.

”INGRI...” hade han hunnit ropa innan ett nytt slag hade landat i hans mage och gjort det omöjligt att prata mer. Eller att andas för den delen. Torvinn hade hamnat i en framåtböjd ställning och trott att han skulle kräkas.

Ingrid kom gående ner för trappan som angränsade köket och det stora vardagsrummet på nedervåningen. Trappan var delad i två sektioner, den övre delen vätte mot vardagsrummet och den undre vätte mot köket. Torvinn kunde se mer och mer av henne från stolen där han satt och höll sig för sin mage. Hon hade svarta strumpor och en lång kjol som hon hade köpt av en strandförsäljare när de varit i Spanien för fyra år sedan. Det hade varit en varm dag, Ingrid hade promenerat på stranden hela dagen. Torvinn med sin känsliga norrländska termostat hade tyckt att det blev för varmt efter bara någon timme och hade istället parkerat under en av de många provisoriska barerna med halmtak längs vägen. *Varför hade han inte spenderat all tid med henne när han haft chansen*, hade han lyckats tänka när hon kom ner den sista biten.

Hon hade först inte verkat förstå vad som pågick när hon såg sin man sitta hukad och blodig på en köksstol. Männen i kostym och rånarluvor hade placerat sig så att de inte syntes från trappan. Två av dem stod i köksdelen med dragna pistoler och den tredje väntade på henne bakom väggen vid trappans fot. Hon hade lagt sitt huvud lite frågande på sned och fortsatt ner för den sista trappsatsen.

Det hade varit det värsta ögonblicket i Torvinns liv att se sin fru sedan trettio år gå rakt i fällan utan att ha en möjlighet att varna henne. Han hade börjat fokusera på bilden från Spanien av en semesterklädd och solbränd Ingrid som kom gående upp från stranden till baren där han satt och väntade. Hennes hår hade fladdrat i vinden och det där finurliga leendet, samma leende som hon hade precis innan hon insåg att Torvinn blödde och såg ut att kvävas.

”Men jösses, vad har hä...” sade hon. Resten dränktes i en enda lång ljudlig inandning eftersom Torvinn plötsligt hade återfått förmågan att andas in.

Ögonblicket efteråt hade Ingrid nått nedersta trappsteget och mannen som gömt sig bakom väggen mot hallen hade grabbat tag i henne. Hon hade skrikit naturligtvis men det hade låtit mer som om hon blivit förvånad än rädd egentligen. Torvinn hade återfått förmågan att tala igen och skrek på väldigt dålig engelska åt mannen att släppa henne. Kalabalik, vanmakt och panik räckte för att beskriva hans inre i det ögonblicket. Han hade känt en ilska han inte visste att han hade inom sig. Sämt här skall inte *få* hända vanligt folk hade han tänkt när han reste sig och tog några stapplande steg mot sin hustru. Det var nu Ingrids skrik hade ändrat karaktär och istället fått ett uttryck av skräck.

Torvinn hade mindre än en sekund senare befunnit sig på golvet med en fruktansvärd smärta i sitt högra knä. En av männen från köket hade stått över honom och med en lugn och tydlig stämma berättat att han skulle vara lugn. *Hur hade han kommit dit så snabbt?* Mannen hjälpte honom upp och satte tillbaka honom på stolen. Ingrids skrik hade övergått till tysta snyftningar när den andra mannen satt henne ner på andra sidan bordet mittemot Torvinn.

”Jag vet att ni förstår engelska.” hade mannen som stod kvar i köket och lutade sig mot köksbänken i granit sagt. Hans röst hade varit gällare än de andras och deras kroppsspråk hade tydligt visat att det var han som bestämde. ”Jag vet faktiskt allt om er. Jag vet till exempel att du Torvinn, tycker bättre om röd paprika än grön fastän ni alltid har grön paprika i maten. Jag vet också att du Ingrid alltid somnar på din vänstra sida och om du väcks av att Torvinn snarkar gillar du att ligga titta på honom tills du somnar om.”

Han hade pausat för att låta orden sjunka in. Detta var saker de inte nödvändigtvis visste om varandra ens. Mannen hade sakta gått fram till bordet.

”Jag vet dessutom en hel del om er dotter. Jag vet att hon älskar er. Jag vet också att hon nyligen skickat något till er, ett litet USB-minne.

Framförallt vet jag att om ni ger mig det direkt utan bråk kommer kanske er dotter att få träffa sina älskade föräldrar igen.”

Torvinn visste inte vad han hade pratat om. Det hade inte kommit något USB-minne med posten. Han hade tittat på Ingrid och sett hur arg detta uttalande hade gjort henne. Hennes tårar hade lämnat spår på hennes kinder men hon hade slutat att snyfta och liksom Torvinn övergått till att vara arg. Ingrid hade alltid varit stark, på många sätt starkare än han själv.

Hon hade talat sammanbitet med ett tydligt brittiskt uttal.

”Var är Kajsa nu?”

Mannen som verkat märkbart överraskad och lite störd över att hans hot inte verkade ha bitit så hårt som han trott att det skulle, hade svarat surt och med nästan en hel oktav högre röstläge.

”Just nu föreslår jag att ni fokuserar på var USB-minnet är istället!” Han hade sansat sig något innan han hade fortsatt. ”Nå, var är det?”

”Jag säger inte ett ord innan jag vet att Kajsa är ok.” hade Ingrid svarat lika lugnt som förut.

Det var nu mannen hade blivit galen och utdelade slag på slag i ansiktet på Torvinn. Redan efter första eller andra slaget hade Torvinn tappat känslan i ansiktet. Ingrid hade blundat och bitit ihop och skrikit ”Vänta!” efter två slag till men mannen hade inte slutat. Inte förrän den andra mannen, med den mörka, tydliga rösten hade gått fram till honom och gripit tag i hans arm fem slag senare.

”Det räcker nog nu.”

Mannen med den gälla rösten hade tittat länge på sin kollega innan han hade lugnat ner sig och fokuserat på Ingrid igen.

”Nå?”

”Vi vet inte vad du pratar om.”

Mannen med den gälla rösten skulle precis börja slå igen när den dova klangen från ringklockan hade hörts genom huset.

Nu satt de där tillsammans vid det stora köksbordet i ek och tittade på de tre männen i rånarluvor. Torvinn hade vaknat till liv efter att ha varit medvetslös en stund men var klar i huvudet igen. Han hade slutat blöda från näsan och ögonbrynet men han hade svårigheter att andas eftersom näsan och delar av kinden hade börjat svullna upp. Han tittade på Kajsa och var samtidigt glad och totalt jävla livrädd att hon var där. Han undrade vad hon blivit inblandad i.

Kajsa tittade på sin sönderslagna pappa och en känsla av otrolig skuld drabbade henne. Där fanns också det där tvivlet som bubblade alldeles under ytan. Dessa fruktansvärda känslor kontrasterades av hopp. Hon hade nämligen också en känsla av att männen verkade vänta på något som inte gått som planerat. De hade pratat lugnt med varandra. Inga namn hade avslöjats men Kajsa tyckte att hon kände igen åtminstone två av männen. Efter att ha försökt ringa från sina mobiltelefoner flera gånger blev de mer och mer stressade och höjde sina röster. Då var hon säker. Den ena var mannen som kidnappat henne och fört henne till GS-Technologies för elva dagar sedan och den andre var hon säker på var en av männen som kidnappat Nick.

Simmons tog upp sin mobiltelefon. Han var osäker på om han tilläts likvidera målen utan att ha kontroll över USB enheten. Justin hade i alla fall övertygat honom att försöka klara ut vad som gällde innan han gjorde något oåterkalleligt.

”Jag får inte tag på honom.”

”Försök igen”

Simmons knappade igen.

”Inget svar alls. Jag kopplas inte ens till växeln.”

”Underligt... försök direkt till växeln.”

”Växeln svarar inte heller”

Justin drog upp sin mobil. Högst upp i det vänstra hörnet av displayen fanns en statusindikator för systemets hälsa. Den användes för att bedöma trovärdigheten när det kom sena kontraorder till exempel. Justin hade aldrig varit med om att den varit mindre än tre-fjärdedelar full. Nu var fältet helt svart, som om systemet inte existerade.

Simmons började tappa humöret. Han drog pistolen och gick fram till bordet. Justin bromsade honom med en hand på axeln.

”Lugn.” sade han.

Simmons gav honom en lång, arg blick, sköt demonstrativt undan handen och fortsatte till bordet.

”Var är den?” frågade han och flyttade blicken mellan dem runt bordet.

Ingen svarade eller sade något.

”Var är den!?” skrek han och viftade med pistolen den här gången.

”Simmons, det...” började den som kidnappat Kajsa.

”Håll käften, Justin!” skrek Simmons utan att vända sig om.

”Vad fan har ni gjort?” sade han och tittade på Kajsa och Nick. ”Fattar ni vad ni har gjort!?”

Han riktade pistolen mot Kajsa men tittade på Nick.

”Jag skjuter henne mellan ögonen om du pratar nu. Om inte, skjuter jag henne i magen om tio sekunder. Ditt val.”

Ingrid drog efter andan och ett kvidande ljud kom från henne när hon andades ut igen. Torvinn kände på nytt för att gå och ta tag i mannen men Ingrid lyckades lägga en hand på hans arm, vilket stoppade honom.

”Jag vet inte vad du pratar om.” svarade Nick.

”Ett.” sade Simmons och sänkte pistolmynningen mot Kajsas mage.

”Jag vet inte vad du pratar om säger jag.” sade Nick.

”Två.” sade Simmons.

”Vilka är ni? Vad fan har ni här att göra?” bröt Torvinn in på dålig engelska. Han kunde inte bestämma sig för om han var mest upprörd eller mest rädd. Lika delar av bägge gissade Kajsa när hon tittade på honom.

”Tre.”

”Du vet att jag kommer att riva huvudet av dig och pissa ner i din hals om du gör det här.” sade Nick lugnt.

”Fyra.”

”Simmons?” sade Justin.

”Tyst.” svarade Simmons. ”Fem.”

”Simmons, detta är fel. Jag tänker inte låta dig göra det.” fortsatte han lugnt.

”Nathan...” sade Simmons och den tredje mannen i rånarluva höjde sitt vapen mot Justin.

”Kom igen Simmons, du vet att det inte funkar så här.”

”Sex.”

”Får vi inga order handlar vi inte. Det är ju för fan huvudregeln!”

”Sju.”

Kajsa hade suttit tyst och tittat på hittills. Nu kände hon att det var dags att göra något. Hon ställde sig upp, och Simmons reagerade genom att ta ett steg framåt och greppa pistolen hårdare. Han stod nu alldeles bakom Nicks stolsrygg.

”Åtta.”

”Du vet att det här inte kommer att fungera. Hon kommer inte att tillåta det.” sade Kajsa lugnt och självsäkert. Det var andra gången inom loppet av två veckor som hon befann sig på fel sida om ett laddat vapen i händerna på en galning. *Hoppas inte detta skall bli en vana*, tänkte hon.

”Hon kommer att gå emellan och det kommer att drabba dig.”

Simmons verkade inte förstå vad hon menade men vad som var riktigt illa var att han heller inte verkade bry sig om att han inte förstod.

”Nio!” skrek Simmons. Han visade inga som helst tecken på att backa ur.

Alla i köket började prata högt i mun på varandra och Kajsas sista försök att få Simmons att förstå att detta inte ens kunde hända försvann i sorlet. Istället blundade hon, tog ett djupt andetag och väntade på den gudomliga intervention hon var så säker på skulle komma. Sedan hände allt väldigt fort.

Nick kastade sig bakåt på stolen och knuffade till Simmons precis innan skottet brann av. Ljudet var massivt, och Kajsa kände hur luften rörde sig vid hennes vänstra arm när kulan passerade bara någon centimeter från henne samtidigt som träflisor från kökshyllan i ek bakom henne träffade hennes hand.

Samtidigt försökte Nathan rikta om sitt vapen mot Nick men han hann inte långt innan Justin tog tag i hans handled. Justin snurrade runt i en smidig rörelse och landade en armbåge i Nathans ansikte. Han kände hur Nathans arm slappnade av när han tappade medvetandet och pistolen föll mot golvet. På vägen ner slog Nathan sin högra tinning i hörnet på en av köksbänkarna i granit. Slaget spräckte hans skalle och dödade honom direkt. En rödbrun, blöt fläck började bildas på rånarluvan.

Under tiden hade Nick kommit på fötter och Simmons nästan återfått sin balans. Han förlorade den igen när Nick slog till honom med en rak höger i ansiktet. Simmons stapplade baklänges men lyckades hålla sig stående. Han riktade pistolen mot Nick i samma ögonblick som Kajsa öppnade ögonen igen. Hon såg Nick förgäves kasta sig mot Simmons och hennes blick fokuserade samtidigt på Simmons högra pekfinger som pressade tillbaka avtryckaren på pistolen.

Tvivlen kom rusande tillbaka ut ur dimman där de varit förvisade och de var större än någonsin. Som en kör av gigantiska eldflammiga ansikten skrek de åt henne att detta var inte bra, inte rätt, att ”Hon” var inte din vän! De skrek så högt att det dränkte knallen från pistolen när Simmons tryckte av.

Kulan träffade Nick i bröstet, spräckte bröstbenet vilket ändrade kulbanan en aning neråt. Den slet sönder aortan på vägen genom kroppen och lämnade den genom ryggen. Därefter fortsatte den över köksbordet och träffade Ingrid i halsen. Efter att den rivit av hennes halspulsåder krossade den hennes deltakota, vilket gjorde att hon föll ihop under bordet.

Torvinn kastade sig efter Ingrid. Justin kastade sig mot Simmons som på nytt riktade pistolen mot Kajsa. Justin träffade perfekt och Simmons tappade pistolen innan de båda landade på golvet. Efter en kort brottningsmatch fick Justin sin arm runt Simmons hals och klämde åt så hårt han kunde. Simmons kämpade emot i nästan 30 sekunder innan han istället började sprattla okontrollerat. Justin släppte inte efter förrän han var säker på att han var död. När han tittade upp stirrade han in i mynningen på en pistol.

Kajsa hade ingen bild av hur det var att förlora en gud. Hon hade knappt en bild av hur det var att tro på någonting egentligen. Hon hade varit övertygad om att personen som styrde framtiden hade velat henne väl till dess att pistolkulan ryckte två personer ifrån henne mitt framför hennes ögon. Kajsa såg Nick sjunka ihop framför sig. Det var tydligt att han var svårt skadad men hon såg aldrig kulan lämna hans kropp. När hon sedan hörde hur hennes mamma ramlade ur stolen och Torvinns reaktion förstod hon att deras gud hade övergivit dem.

Hon tog upp Simmons pistol från golvet framför sig och stirrade ned på den enda överlevande av männen som var ansvariga för det som hänt här. Med ett litet tryck med pekfingret skulle han också vara borta.

”Nej...” viskade Justin.

Det skulle vara så lätt, en stadig, mjuk rörelse med högra pekfingret. Kanske skulle det kännas bättre efteråt. Men Kajsa kände ingen vrede. Hon kände tomhet. En enorm tomhet, trötthet och sorg. Det var som att tomheten som fyllde henne också fysiskt tyngde ner hennes arm. Centimeter för centimeter sänkte hon den tills vapnet hängde ner längs hennes ben, släppte

sedan helt taget om det och vände tillbaka till bordet. Hon hörde inte ens smällen när det tunga vapnet träffade parketten.

23

Fredag 21 december 17:23:11

Justin körde norrut på I-95. Allting hade gått snabbt i Sverige. Efter skottlossningen hade han själv ringt ambulans men inte väntat tills den dök upp. Däremot hade han fått något av Kajsa innan han åkte. Hon hade plötsligt rest sig från sin döda mors sida och gått ut ur huset. När hon kommit tillbaka bar hon på ett kuvert från Java Joe's, 57 E. Baltimore St., Baltimore, MD med ett USB-minne i.

”Vet du vad fan är det här för något?” hade han frågat henne.

”Nej. Men det är viktigt nog att begå mord för. Se till att de får betala.” hade hon svarat och gett honom den.

Hon hade inte tittat på honom igen efter det och han smög ut efter en liten stund.

Justin hade kört till Landvetter på mindre än en timme. Han hade köpt en flygbiljett till Köpenhamn samma kväll och vidare till Newark dagen efter. Efter säkerhetskontrollen hade han satt sig i baren i avgångshallen för att tänka. Det fanns mycket att fundera över. Han hade fortfarande inte kunnat kontakta någon på [GS-Tech]. Inte någon av de tjugosju hubbarna hade svarat. Sedan var det operationen i Ljungskile som inte kunde beskrivas på något annat sätt än ett totalt misslyckande. Det var den första operationen på flera årtionden som gått helt åt helvete. En ny och inte alls välkommen erfarenhet för Justin. Kombinationen av att ingen svarade och att allt gått åt helvete hade lett honom till den troliga slutsatsen att systemet var mer eller mindre permanent nere. I hans ficka låg USB-minnet och han hade börjat fundera på vad som kunde finnas på det.

Han hade druckit upp ölen och spontanköpt en liten laptop i den lilla elektronikbutiken. Det hade bara funnits ett val om man ville ha en med USB-

port. Han hade betalat och gått och satt sig vid ett eluttag och börjat ladda batteriet.

Det tog en stund att starta datorn. Han hade fått hoppa över en massa konfigurerings frågor. När operativsystemet verkat ha laddad klart satte han i USB-minnet.

Först hade ingenting hänt, sedan hade det kommit upp ett litet fönster i nedre högra hörnet av skärmen där det stod att drivrutinerna installerades. Efter ett tag hade ett annat, större fönster öppnats. Det hade svart bakgrund och med vit text stod:

```
*** WALT <ker A6TR35>-smp, version 7.4, build 671 ***  
Inget nätverk hittades...
```

Vilket inte var så konstigt eftersom Justin inte hade kopplat upp sig mot något nätverk.

```
** Vektoropt. kal. stack 6728.7.4.082312.cal **
```

En märklig fråga hade dykt upp på skärmen.

```
Har världen gått under? (J/N) >
```

Justin hade tryckt på N. Så vitt han visste hade inte världen gått under ännu.

```
Bra.
```

En ny fråga dök upp.

```
Ligger USA och Ryssland i krig? (J/N) >
```

Nej.

Har norra Sudan förklarat sig självständigt? (J/N) >

Nej.

Har Frankrike annekterat Belgien? (J/N) >

Nej igen.

Efter 26 liknande ja eller nej frågor började det bli svårare. Frågorna var av en mer detaljerad nivå. Men här fick han hjälp av ett nytt ”vet inte” alternativ.

Är Tom Cruise gift för tillfället? (J/N/Vet ej) >

Äger en Cho Li Zhang HaiLang Ltd. (J/N/Vet ej) >

Han hade fått pausa medan han bordade flygplanet. Han hade köpt med sig så många dagstidningar som möjligt på engelska, spanska, persiska, franska och tyska, de språk han behärskade hjälpligt. Han hade besvarat ytterligare 836 frågor under flygningen. Ungefär hälften av dem hade han hittat svaret på i någon av tidningarna. Ungefär 150 stycken kunde han redan svaret på, resten hade han fått besvara med vet ej.

Efter den sista frågan hade fönstret med frågor försvunnit och ett nytt program startat. Han hade känt igen det. Skärmen på laptopen hade liknat skärmen på hans mobiltelefon när han var uppkopplad mot systemet. Några saker hade skiljt sig, bakgrundsfärgerna gick mer åt det sandbeiga hållet istället för stålgrått, det fanns en knapp som det stod OPERATION på och en varning i ena hörnet där det stod med röd text mot vit bakgrund:

Systemet körs i reducerad kapacitet. Nätverk krävs för ökad noggrannhet.

Justin hade klickat på OPERATION-knappen. Han hade en plan.

När han landat i Newark var allt klart och han hade lagt planen med de flesta variationerna på minnet. Det skulle bli hans sista jobb för GS-Tech.

Nu rullade han sakta ner genom den långa högersvängen i bilkön till Lincoln Tunnel mot Manhattan. Det var inte bråttom, han hade gott om tid.

Richard hade också en plan. För första gången på över trettio år skulle han begå brott utan att säkert veta att han skulle komma undan. Sedan explosionen hade skadan i armen och jacket i pannan blivit bättre men hatet för dem som förrått honom hade bara växt starkare.

Han hade åkt hem direkt efter explosionen. Han bodde i ett gammalt hus från 1920-talet. Det var högt till tak och murrigt och mörkt eftersom han alltid hade alla persienner nerdragna. När han hade lagt om pannan och armen någorlunda gick han av och an i huset i flera timmar. Det hade varit en avskyvärd känsla att inte veta den rätta vägen, vad och hur han skulle göra. Han vände ut och in på situationen tills han var för trött för att tänka och somnade i en fåtölj.

När han vaknat hade han duschat och bytt kläder, sedan hade han gått in i sitt arbetsrum och plockat fram information om sina tre närmaste kollegor på GS Technologies. Han började samla på sig informationen redan innan han tog över rodret på företaget. Han hade allt i ett gammalt arkivskåp i hörnet. Allt var i pappersform. Betyg, anställningskontrakt, kopior på alla handlingar han lyckats komma över. Alla som hade en central roll i någon form fanns med; chefer, agenter, och analytiker. När han hade hittat dokumenten han

letat efter hade han mejslat ut sin plan. Han hade satt sig i bilen och kört till den första adressen. Nu satt han i en mörk lägenhet och väntade.

Ryan hade inte en chans. Kulan skar genom hans skallben och gjorde mos av hans hjärna innan han ens hann reagera.

Ryan bodde i ett typiskt lägenhetskomples utanför Baltimore. Richard hade knackat på, sedan sparkat in dörren när ingen öppnade. Han hade stängt efter sig och satt sig i mörkret och väntat. Han hade tänkt igenom vad han skulle säga flera gånger men när Ryan äntligen kom hem hittade han inte orden. Han bara stirrade på Ryan ett kort ögonblick när dörren försiktigt sköts upp. Sedan tog hatet överhanden och Richard höjde pistolen och tryckte av utan att säga ett ord.

Ryan hade varit och handlat. Ett paket med apelsinjuice hade glidit ur påsen och låg på den blodiga heltäckningsmattan i hallen. Richard avlossade tre skott till i Ryan när han klev över kroppen och gick till bilen.

24

Fredag 21 december 20:19:34

Philadelphia i december är kallt och rått men invånarna kan i alla fall trösta sig med att det är bättre än i januari. Vinden plockade upp fukt från Delawarefloden och ven sedan längs med gatorna för att tränga igenom täckjackor och stickade tröjor på de som kämpade i julhandeln.

Cronwell bodde i ett alldeles för stort hus strax väster om Philadelphia. Det hade varit lagom när hon haft en familj inneboende. När mannen i familjen dog i cancer för femton år sedan hade kvinnan och barnen flyttat ut och Cronwell hade hela huset för sig själv. Jobbet tog mycket av hennes tid och det hade aldrig blivit läge att leta nytt boende. Varje kväll, eller de kvällar hon hann hem över huvudtaget, fick hon dåligt samvete för hur hon låtit huset och trädgården förfalla. Det växte murgröna överallt och det man kunde se av färgen hade flagnat.

Idag var första dagen hon var hemma medan det var dagsljus på flera år. Hon hade fått ett systemmeddelande vid halvfyratiden igår som sade att hon skulle åka hem och stanna där i några dagar. Hon hade blivit förvånad såklart särskilt eftersom meddelandet hade A1-status, vilket betydde att ingen del av innehållet fick föras vidare till någon annan. Det betydde att hon bara skulle gå utan att nämna det för någon och det hade hon gjort. Hon var tacksam för att ingen hade stött på henne och frågat vad hon höll på med när hon gick förbi receptionen.

Hon satt utomhus på verandan insvept i filtar och drack ett glas vin när bilen rullade upp på garageuppfarten. Hon ställde ner glaset och stod upp. Det var enkelt att känna igen bilen som GS-Tech men det var omöjligt att se vem som körde. Föraren stängde av motorn men steg inte ur bilen, vilket hon tyckte

var konstigt. Hon började gå mot bilen när dörren plötsligt öppnades och Richard steg ur.

Cronwell tyckte han såg sorgsen ut i sin trenchcoat.

”Hej Richard. Är det över?”

”Kan vi gå in?” frågade han och tittade sig omkring.

De gick in i köket. Cronwell bad honom sitta ner och började plocka fram vinflaskan och två glas.

”Vad menade du där ute?” frågade Richard. ”När du frågade om det var över?”

Richard ville inte tro att hon hade med detta att göra men det kunde inte vara på något annat sätt. Han hade vridit och vänt på fakta hela vägen hit. Men när han kom fram blev han överraskad över att hon inte verkade reagera. Han hade tänkt knacka på dörren och avsluta det han kommit hit för direkt när hon öppnade men planen ändrades när hon redan var utomhus. När hon dessutom inte blev rädd när han steg ut ur bilen blev han nyfiken. Antingen var hon en bättre skådespelerska än vad han trodde eller så var hon oskyldig. Han ville veta vilket.

”Ja, är övningen över?” frågade hon vänd mot diskbänken.

”Vilken övning menar du Cronwell?”

Hon stelnade till. Det var första gången han använde hennes efternamn på flera år.

Richard såg hur hon reagerade. *Oscarsnomineringen kanske slinker iväg trots allt*, tänkte han och drog tyst sin pistol under bordet.

”Det var inget... jag...” hon visste inte vad hon skulle säga. Hade hon sagt för mycket. Hade hon satt igång händelser som inte skulle ske. Ingen skulle få reda på varför hon gick hem. *Gäller det VD:n också?* tänkte hon.

När hon vände sig om tryckte Richard av.

Hon träffades i magen och hoppade till som om någon skrämt henne.

”Hur kunde du!?” skrek Richard ”Jag litade på dig. Hur fan kunde du?”

Han tryckte av igen och igen tills hennes ben gav efter och hon sjönk ihop. Han stod och tittade på när hennes liv rann ut på köksgolvet.

Justin hade inga problem att hitta på Manhattan. Allting uppbyggt i ett snyggt ruttmönster och baserat på nummer. Han svängde norrut på 10th Avenue tills den bytte namn till Amsterdam, sedan svängde han in höger på 74th-Street och hittade den enda lediga parkeringsplatsen längs gatan och gick sedan tillbaka till adressen han letade efter.

Det var en modern port men så fort man gick in tittade det rustika fram och en lukt, som om luften i byggnaden stått stilla sedan Columbus landsteg, mötte en. Justin gissade att de som bodde här var gamla och inte gick ut så ofta. Han fortsatte igenom den lilla hallen med brevlådor till trapporna och hissen som hade separat järngrind man var tvungen att vika undan först. Det var ett lågt hus, bara åtta våningar högt och han skulle högst upp. Hissen startade inte förrän han tvingat igen grinden hårt en extra gång. När den väl startade var det mycket väsen för lite fart. Det tog nästan en halv minut att åka upp till åttonde våningen.

Richard fortsatte norrut på I-95. Ilskan hade inte försvunnit. Om något hade den vuxit ännu starkare. Han hade just mördat... nej, det var fel ord, han fick inte tillåta sig att tänka i de banorna. Han hade inte mördat, han hade straffat, varit tvingad till att straffa, två av hans bästa medarbetare. Det var de som var mördarna. De hade sprängt hela skiten. Han visste inte hur många som dött i explosionerna men det måste varit många. Han hade försökt att få tag på chefer och anställda på de andra anläggningarna och de medarbetare utomlands vars nummer han hade i sitt telefonminne. Ingen hade svarat. Och vad som oroade

honom ännu mer var att ingen hade försökt ringa honom. Det fanns bara en slutsats; GS-Technologies hade utplånats från kartan. Hela kartan.

Det bubblade i honom när han tänkte på det. Han kunde inte låta bli att skrika rakt ut vid flera tillfällen på vägen mot New York.

25

Fredag 21 december 21:07:45

När han knackade på dörren kom skotten som väntat. Trots ljuddämparen hade knallarna hörts genom dörren ut i trappuppgången. Justin hade ställt sig bredvid dörren, vilket var det mest uppenbara i världen men han hade inte med en tränad soldat att göra här. När dörren till slut öppnades hade Justin avväpnat mannen, tryckt sig in i lägenheten och stängt dörren efter sig inom två sekunder.

Justin hade överraskat många människor under sina dagar på GS Tech och ännu fler i det militära. Men han hade aldrig varit med om den grundliga urtypen av förskräckelse som mötte honom i ögonen på Randolph Meyers när han såg vem det var. Han skrek rakt ut som om någon hade hoppat fram och skrämt honom.

Justin tog tillfället i akt och drog sin egen pistol.

”Du ser ut som om du har sett ett spöke.” sade han,

”Jag...” ljudet kom ut som en pubertal väsning. Meyers harklade sig. Han rättade till sin slips och slätade ut sin skjorta. När han talade igen lät han obekvämt formell men rösten var i alla fall normal.

”Jag ber om ursäkt för min reaktion. Det är bara synnerligen oväntat...”

”...att träffa en man som man för mindre än två dagar sedan skickat i döden?” fyllde Justin i. Han kunde inte låta bli att le. Det var bara så... just precis oväntat att Randolph med röda mulen skulle vara inblandad i detta. Justin hade inte trott det fullt ut förrän han hört skotten och sett Meyers reaktion alldeles nyss. Nu tyckte han nästan att det var humoristiskt. Förrädaren var en av chefens närmaste män med en social begåvning som var jämförbar med en åkersork. Han var den i filmen som man absolut inte trodde var mördaren, och därför alltid misstänkte var det.

”Det är bara synnerligen oväntat att du hittat mig, är vad jag tänkte säga. Hur kommer det sig att du är här?” fortsatte Meyers med lugn röst utan att på något vis kännas vid att han för några ögonblick sedan hade avfyrat ett handeldvapen genom sin ytterdörr. Något med Meyers röst och hela framtoning var annorlunda. Det var som om han plötsligt utvecklat ett självförtroende. Till och med hållningen hade förändrats. Justin blev plötsligt medveten om att detta var den riktiga Meyers. Den han varit på GS-Tech måste ha varit ett skådespel. Leendet försvann.

”Jag tror att jag börjar ställa frågorna, Randolph” svarade Justin. Han visade med en gest att Meyers skulle gå in i vardagsrummet som satt ihop med köket. I den södra delen av rummet öppnade sig ett burspråk upp men de tjocka gardinerna var fördragna och insynen var noll. Justin pekade på soffan i spräckligt tyg som stod utmed den västra väggen och Meyers satte sig. Själv gick han in och ställde sig bakom köksskänken som separerade köket från resten av rummet. Han stod nästan mitt emot soffan och kunde samtidigt hålla uppsikt över dörren. Att alltid hålla koll på utgången var en gammal vana som var svår att bryta. Till höger om honom i den norra delen av rummet ledde en hall in till sovrum och toalett men Justin hade blivit försäkrad att ingen annan utöver Meyers befann sig i lägenheten. Ännu.

”Hur hittade du mig?” frågade Meyers.

”Jag har mäktiga vänner.” svarade Justin.

Meyers fnös till svar. ”Du är här för att ta livet av mig så mycket har jag förstått, så gör mig en tjänst och förolämpa inte min intelligens under tiden.”

”Jag kommer inte att döda dig.” svarade Justin. ”Lovar.”

”Så varför är du här?” Meyers försökte inte dölja sin förvirring.

”Skojar du? Julhandeln i New York är världsberömd! Och jag hade bara vägarna förbi.”

”Förolämpningar, förolämpningar...”

”Jag var nyfiken.” sade Justin

”På vad då?”

”På hur kort sträckan egentligen är mellan geni och galenskap. På vad har du gjort och varför. På hur det började.” sade Justin.

Meyers började nästan att le åt vad han tolkade som en komplimang där inne någonstans. Han tittade ner i bordet ett ögonblick som för att minnas själv.

”Det är en lång och sorglig historia.”

”Jag har tid.” svarade Justin.

Richard Chamberlain hade varit noga med att inte trampa i blodet eller röra någonting när han försiktigt lämnat Cornwalls hus och styrt vidare norrut. Han kände en svag tvekan över vad han höll på med som han genast sköt åt sidan och i den mån han överhuvudtaget erkände känslan, rationaliserade han den med att han behövde äta.

Innan han körde ut på I-95 igen körde han förbi en snabbmatsrestaurang och beställde en kycklingsandwich och en kaffe genom fönstret på sin bil. När han ätit och njöt av kaffet på vägen norrut kände han sig nöjd med att tvekan försvunnit och hatet började flamma upp igen.

”I början var det så annorlunda. Vi var idealister och trodde på de godas seger över de onda. Vi var naiva helt enkelt.” berättade Meyers. ”Allting var enkelt på den tiden. Det var vi mot de röda. Varhelst i världen vi var inblandade i konflikter var det kommunister vi slogs mot. Idag är det egentligen likadant fast alla är terrorister. Och terrorism är mycket svårare att försvara sig mot. Kalla kriget var lätt. Det gick ut på att ingen fick trycka på knappen. Och det fanns bara två knappar i världen. Nu för tiden har varje respektabel terrorcell en alldeles egen knapp i form av allt ifrån massutskick av mjältbrand till kärnvapen. ”Det borde fått oss att vara mer på vår vakt men istället

för att skärpa oss ytterligare började vi koncentrera oss på fel saker. Till slut började det bli viktigare att dryga ut aktieportföljer än att förhindra terrordåd.”

”Pratar du om elfte september?”

”Jag pratar om hycklaren Chamberlain!”

Utbrottet kom så plötsligt att Justin nästan hoppade till. Från lugn och civiliserad till ren vrede på mindre än en sekund. Justin började misstänka hur djupt sprickorna i Meyers gick. Sekunden efteråt var den lugna Meyers tillbaka igen.

”En kväll i februari 1964 jobbade jag och Richard sent tillsammans med en händelsekedja som handlade om en påverkad förare som var på väg att köra ihjäl en framtida senator på K Street i Washington D.C.. Vi var tjugofem sekunder från T-0 när allt faller ihop. Sannolikheterna rasar samman och jag kan plötsligt inte förutse ett dugg i denne unge senators omedelbara framtid. På den tiden var det inte ovanligt att behöva jobba med dåliga sannolikheter. Det mesta gjordes för hand med papper, penna, svett och hålkort. Dessutom hade vi ingen operativ enhet. Vårt sätt att manipulera framtiden i den lilla utsträckning vi gjorde det på den tiden, var att använda telefonen och be om tjänster. Det fungerade i de allra flesta fallen. Men jag..., vi, hade aldrig sett något falla isär i sista stund på det viset förut. Vår senator överlevde inte den kvällen.

”Vi var naturligtvis oroliga över att någon hade manipulerat systemet eller att det hamnat i något felmode vi inte sett tidigare. Den följande veckan jobbade vi extremt hårt för att hitta en anledning men det skulle visa sig att lösningen kom utifrån. Efter att gått igenom tusentals hålkort och hela säkerhetsloggen för lokalerna kunde vi utesluta att detta var ett internt fel eller sabotage, så vi vände blicken utåt och började leta andra anledningar.

”Övervakningssamhället hade inte kommit så långt på slutet av 60-talet och det var ovanligt med övervakningskameror i affärer, banker eller trafiken. Det fanns alltså inte mycket annat än vittnesmål att gå igenom. På den tiden var vi en legitim, statlig myndighet så det praktiska i att kalla in vittnen

och förhöra dem var inte ett problem. Vi fick all hjälp vi begärde av polisen och till och med tillgång till deras förhörssrum.

”Eftersom det skedde strax innan midnatt hade händelsen bara bevittnats av tre personer. Den första var en hemlös man som hade placerat sitt tillfälliga hem trettio meter från olycksplatsen. Han gav ingenting av värde till utredningen dels för att polisen redan konstaterat att han måste ha varit skymd bakom parkerade bilar men framförallt för att det senare kom fram att han sov under händelsen och vaknade av oväsendet när sirenerna närmade sig. Han hade ljugit först och sagt att han sett alltihop. Har du sovit ute i februari någon gång? Jag kan tänka mig att det får ett förhörssrum på polisstationen att likna himlen.”

Justin hade varit med om nätter under sin militära karriär som jämförelsevis med att sova på gatan i Washington D.C. i februari hade varit ett ganska rejält kliv neråt men det sade han inte.

”Fortsätt.”

”Det andra vittnet var en ung man som var på väg hem från jobbet tillsammans med den avlidne. De hade gått skilda vägar och han hade befunnit sig ca hundra meter från platsen och dessutom haft ryggen mot olyckan.

”Systemet hade indikerat att ett par skulle ha mött dem i porten där de kommit ut från att ha jobbat sent en kväll. Paret skulle ha stannat och frågat om vägen, vilket skulle ha uppehållit vår senator i exakt 4,3 sekunder. Det vi gjorde för att undvika olyckan var att försena paret genom att ringa till restaurangen som låg ett kvarter därifrån när paret precis skulle lämna den efter en underbar middag. Vi uppehöll dem i ungefär två minuter, vilket gjorde att de var nästan tre minuter försenade till platsen. Idén var att senatören skulle ha hunnit över gatan oskadd innan bilen körde förbi.” Meyers tittade ner i bordet ett ögonblick innan han fortsatte.

”Det vi fick från kollegan var vad som hade hänt minuten innan olyckan, vilket skulle visa sig vara avgörande. De hade som sagt jobbat sent på en advokatfirma i närheten och inget par hade dykt upp ute på gatan. De skiljdes

åt vid korsningen 15th Street och M och kollegan började promenera söderut mot K Street. Han berättade att det hade varit ganska tomt på folk vid den här tiden men att han mötte en mycket attraktiv kvinna som kom ut från en restaurang ca trettio meter från olycksplatsen. En man kom springande efter henne och ropade något men gav upp efter bara några steg.

”Och där har vi det tredje vittnet. En kvinna i trettioårs-åldern som vår senator uppenbarligen också hade ett gott öga till. Han måste ha stannat till och tittat efter henne i nästan tio sekunder, vilket gjorde att den lilla buffert vi köpt oss genom att uppehålla paret på restaurangen försvann. Han stannade ändå till men av en annan anledning.” Meyers slog ut med händerna som för att säga att resten gick som det gick.

”Hade ni inget folk på plats?”

”Inte på den tiden. Det skulle visa sig att denna händelse var första steget mot att vi skaffade en operativ enhet som invigdes fem år senare.”

”Så vad hade detta med händelserna den senaste veckan att göra?” frågade Justin.

”Var lugn, jag kommer till det.” svarade Meyers irriterat. Justin höll upp en hand för att visa att han skulle fortsätta sin berättelse.

”Det var det tredje vittnet som startade alltihop. Chamberlain och jag gick in i förhörssrummet och det var som att världen stannade upp när jag mötte hennes blick. Richard stammade fram att vi kom från en myndighet som hanterade brottsliga trafikolyckor.

”Hela intervjun var som en dimma för mig och jag fick lyssna igenom bandet flera gånger innan jag kunde koncentrera mig på vad som egentligen sades. Hon hade väntat på sin fästman. Det hade varit deras förlovningsdag och de hade för en gångs skull gått ut för att fira. Förhållandet var på väg utför, hon misstänkte otrohet men hon tvingade sig att försöka lappa ihop saker och ting under en middag på stan. Han hade inte dykt upp och hon hade ringt flera gånger utan att få tag på honom. När hon väntat en timme utan

att han dykt upp eller hört av sig hade hon gått och bett om att få låna telefonen en sista gång men då var restaurangens telefonen redan upptagen. Hon hade helt enkelt klätt på sig och lämnat restaurangen fast besluten att förlovningen var bruten. Vår framtida senator var svag för upprörda kvinnor...” Meyers log.

”Du förstår vårt dilemma? Om vi låtit bli att ringa till paret på restaurangen hade de uppehållit honom och han hade blivit överkörd och när vi därför ringde blockerade vi linjen för den andra kvinnan, som därför kunde uppehålla honom tillräckligt länge för att han skulle bli överkörd. Det var tydligt att ett telefonsamtal från oss inte var lösningen i det här fallet men systemet gav oss ingen varning för detta eller i alla fall ingen som vi kunde tyda.

”Systemet var inte perfekt. Det var det faktum vi ställdes inför. Enda sättet att hindra sådana saker var att ha en operativ agent på plats. Det skulle dessutom utöka möjligheterna att påverka händelseförloppet på plats. Fördelarna var oändliga, nackdelen var att organisationen riskerade att bli ohanterligt stor.

”Men tillbaka till det tredje vittnet. Hon hette Lucy och hade flyttat hem till sina föräldrar i Georgetown samma kväll vi intervjuade henne. På den tiden var jag kanske inte det stiligaste hon sett men bra mycket bättre än du kanske kan tro eftersom du bara känt rollen jag mer och mer trätt in i på sistone.

”Jag frågade ut henne på middag där och då, medan Richard var ute hos poliserna och bad om kaffe. Jag tror till och med att det kom med på inspelningen. Hon blev förvånad så klart och tackade rodnande ja. Vi bestämde att träffas redan nästa kväll. Jag tänkte att jag skulle hitta på någon ursäkt att stanna en extra natt på hotellet och Richard skulle få åka tillbaka själv.

”När Richard kom tillbaka med kaffet märkte han direkt att något var annorlunda. Det måste ha varit hur tydligt som helst. För mig kändes det som om luften därinne vibrerade av spänning. Som om man sitter för nära en lägereld och känner hur håret på ens kropp rör sig med värmen som strömmar ut. Men Richard nämnde ingenting och vi avslutade förhöret. Jag sade till honom att jag hade bokat ett möte nästa dag med en professor i historia på Smithsonian för att

bättra på våra bakgrundsfakta från femtiotalet. Det var tydligt att han inte trodde mig men han åkte i alla fall hem efter att ha tittat på mig med trötta ögon en lång stund utan att säga något.

”Nästa kväll träffades Lucy och jag i Georgetown. Hon kände till en liten restaurang där som hade gott kaffe. Vi åt och pratade och plötsligt hade hela kvällen gått och restaurangen fick slänga ut oss för att de ville stänga. Allting stämde på ett sätt som nästan gör en religiös, vet du vad jag menar?”

Justin sade ingenting utan stod och tittade på när Meyers leende dog ut. När han började prata igen hade hans ansiktsuttryck gått från att vara det lyckligaste Justin någonsin sett honom till att utstråla ett kompakt mörker och hopplöshet.

”Vi skiljdes åt en bit från hennes hem. Hon ville inte att hennes föräldrar skulle se henne vara ute så sent med en ny man så snart efter uppbrottet. Vi hade redan bestämt att hon skulle komma och hälsa på hos mig veckan efter. Jag promenerade som på moln tillbaka till mitt hotell och sov ingenting på hela natten. Nästa morgon knackade två polismän på dörren till mitt hotellrum. Lucys kropp hade hittats trettio två kvarter norrut på en bakgata.” Meyers röst var stark och tydlig utan minsta tecken på att brista. Det var rösten hos en man som hade accepterat vad som hade hänt och fått sin hämnd. Nöjd men inte glad. ”Hon hade våldtagits flera gånger, troligen av olika män som slagit henne till en blodig massa, skurit av henne bröstet och till sist verkade det som om de hade urinerat på henne och lämnat henne att dö i gränden.

”Jag var inte misstänkt. Två olika vittnen som hade sett oss säga adjö hade strax efteråt sett hur en bil kört upp bredvid henne och två män som hoppat ut och tvingat henne in i bilen. De hade ringt polisen men det hade varit försent.

”Trots de avskyvärda skadorna hade identifieringen av hennes kropp gått snabbt eftersom hennes väska med hennes plånbok fanns kvar på platsen. Den var det ingen som hade rört och inte pengarna i den heller. Jag tänkte

mycket på den där plånboken efteråt och varför de inte hade varit intresserade av den.

”När jag kom tillbaka till FATEs kontor gick jag direkt till Richards kontor. Hans ansikte var helt uttryckslost under tiden jag berättade vad som hade hänt. När jag var klar gick han bort till sitt barskåp och hällde upp en whiskey och gav mig den med orden: 'Det hade ändå inte fungerat'. Hans tanke var nog att det skulle låta stödjande men det kom ut kallt och helt utan empati. När jag tittade på honom såg jag att hans ögon sade samma sak.

”Jag letade i alla loggar, pärm efter pärm av utskrifter, alla programkörningar efter bevis på att Richard hade manipulerat fram händelseförloppet den där kvällen men jag hittade aldrig någonting. Till slut frågade jag honom rakt ut: 'Hade du någonting med Lucys död att göra?' '-Nej', svarade han och gick därifrån. Efter det var det inte mycket jag kunde göra. Jag funderade allvarligt på att sluta och bara försvinna, inte jobba för FATE längre. Men jag visste att det inte var möjligt. De skulle aldrig låta mig gå levande. Jag visste för mycket. Dessutom ville jag nog inte helt och hållet heller om jag skall vara ärlig. Vi stod inför en spännande tid med expansion och organiseringen av en helt ny operativ avdelning. Det var en alltför dramatisk period att lämna skeppet helt enkelt och jag bestämde mig för att gå vidare.

”Några år senare hade vi gjort upp ramverket för en operativ avdelning och vi behövde rekrytera en avdelningschef. Efter att ha letat länge tipsades vi om en mycket duktig ung kvinna på väg att klättra snabbt på karriärstegen i Pentagon. Tyvärr missade hon sin nästa befordran eftersom hennes chef hade övertygats om att hon inte var av det rätta virket genom en serie olyckliga sammanträffanden, till synes helt slumpmässiga naturligtvis. Därför kom vårt erbjudande synnerligen lägligt, vilket alltid var fallet med erbjudanden från FATE.

”Hon gav ett mycket professionellt och kompetent intryck och vi gillade henne direkt. Lydia Cronwell började hos oss den 23 november 1976. Vi

jobbade mycket ihop i början eftersom upplägget var sådant att Richard skötte det administrativa på en högre nivå med den ökande personalstyrkan medan jag skötte det dagliga arbetet vilket också innebar att det var min uppgift att sätta in Lydia i hennes nya jobb.

”Vi kom varandra mycket nära och det dröjde inte länge innan vänskapen gick över till något annat. Det var naturligtvis känsligt och vi höll tyst om vår relation för alla, särskilt på arbetet. Självklart visste vi att vi jobbade för en organisation som kunde se allt men det betydde inte att någon skulle upptäcka det för det. Någon var tvungen att analysera händelser där vi var inblandade för att se en sådan detalj.

”Hon stod ut i början men efter ungefär ett år började hon visa tecken på att situationen var ohållbar. Hon, och jag med skall jag erkänna, började slarva med vår hemlighet. Till slut, en eftermiddag, rämnade alltsammans under ett vanligt avstämningsmöte på Richards kontor. Först avhandlade vi den vanliga driften och olika problem som dykt upp under dagen, sedan när mötet egentligen var slut berättade han att han visste om vår affär och om den inte upphörde skulle han personligen hänga ut oss som förrädare och inte bara avsluta våra karriärer utan också se till att vi fick spendera resten av våra liv i fängelse.

”Jag kommer ihåg hur vi satt kvar på hans kontor länge och tittade på varandra medan Richard gick ut och pratade med sin sekreterare. Man kunde se de klassiska stadierna av förnekelse, ilska och till slut likgiltighet i hennes blick.” Meyers hade satt sig tillbaka i soffan och berättade med en röst som gränsade till apati.

”Det värsta var att jag inte helt och hållet trodde att han menade allvar. Under de korta ögonblicken hann jag flera gånger tänka att detta bara var ett bisarrt skämt och att Richard skulle komma in och skratta åt oss men Lydia bara reste sig och gick. Det verkade nästan som om hon höll med Richard. Jag tror att hon skämdes dels för att vi hade blivit påkomna med händerna i

syltburken men mest för att hon som höll en så hög professionell nivå tillät sig hamna i situationen över huvud taget. Jag stannade kvar på kontoret för att prata med Richard innan jag gick men det fanns ingenting att diskutera. Antingen avslutade vi vårt förhållande direkt eller så skulle vi få lida för det under resten av våra liv. Han var gravallvarlig. Jag skrattade till för att jag tyckte det hela var absurt men han rörde inte en min. Till slut gick jag bara därifrån.

”Lydia och jag pratade igenom situationen samma kväll och precis som jag kände på Richards kontor tyckte hon att vi skulle avsluta förhållandet. Hon kunde inte skaka av sig känslan av att vara smutsig och att det faktiskt var vi som hade gjort fel. Richard värnade bara om FATE och det var dåligt för FATE om våra omdömen påverkades på grund av vår relation.”

”Det var en tuff tid för mig efter det. Jag kröp in i mitt skal och fokuserade på arbetet med att förbättra systemet under en period på flera år. Detta var i samband med att FATE ifrågasattes av senaten och vi var tvungna att flytta hela organisationen till hemlig ort. GS-Technologies föddes.

”Sent en kväll tio år senare såg jag dem tillsammans på parkeringen och genast visste jag att de inte bara var vänner. Jag kommer ihåg hur jag steg in i min bil, körde hem och slog sönder halva lägenheten.”

”Så chefen stal din flickvän, förskräckligt, stackars dig, kom till den jävla saken någon gång om du inte vill få en kula i huvudet.” sade Justin

”Det är ju för fan saken! Allt det här började med den där jävla hycklaren!” Meyers röst sprack vid slutet av meningen. När Randolph Meyers hade gråtit stilla en stund fortsatte han.

”Det som var droppen, det som fick mig att sätta igång allt var en solig torsdag i april.” Han hade fortfarande gråten i halsen och rösten var djupare än förut. ”Det var vid Pine Street. Klockan var ungefär sex på eftermiddagen när livet ryktes bort under hennes fötter.”

26

Fredag 21 december 21:46:58

”Vems fötter?” frågade Justin

”Jag träffade henne på ett flyg från Los Angeles. Vi pratade så länge, det var underbart. ” fortsatte Meyers.

”Det var innan elfte september. På sommaren. En ensam man tog sig in i USA från Kanada med en bil lastad med tvåhundra kilo hemmagjort sprängmedel. Han bar också en väst med tjugo kilo till. Han körde in på Manhattan, parkerade bilen utanför Federal Reserve och gick mot börsen på Wall Street via Nassau och Pine. Det skulle ha dött etthundratrettiosex människor den dagen och över hundra skulle ha skadats.

”Systemet snappade upp det sent. Två dagar innan hade vi fortfarande ingen aning. Det försenades ytterligare eftersom vi var upptagna med en begynnande kris i inrikespolitiken. Åtta timmar innan händelsen skulle inträffa gjorde vi den första iterationen på möjligheten att stoppa bilen innan den nådde fram till Manhattan.” Meyers suckade innan han fortsatte.

”Ganska snart stod det klart att vi hade begränsade möjligheter att göra det och medan jag och några till fortsatte att leta efter en möjlighet började en annan grupp ledd av Richard att jobba på lösningar efter det att mannen nått fram till New York.”

Han tog en lång klunk på sin drink innan han fortsatte.

”Vi klarade det inte. Ingen på plats, ingen utrustning men framförallt för dåliga sannolikheter gjorde att det var säkrare att förlita sig på Richards grupp och deras lösning. Vi hade en agent på plats i närheten och det gick att påverka alla på gatan att inte uppehålla sig där under den minut mannen gick där.”, Meyers andades tungt. Det märktes att han hade svårt att berätta detta. Han närmade sig kärnan i sitt hat.

”Ett skott genom hjärnstammen, signalerna från hjärnan till musklerna skärs av och hela kroppen skulle slappna av direkt. Ingen utlösare skulle hinna tryckas på och gjorde den det skulle ändå ingen vara där och vi skulle ha tipsat polisen om bilen i tid för att utrymma platsen.

”Vår man med geväret intog sin position vid ett fönster på tredje våningen på Chase Plaza med utsikt över en stor del av den södra trottoaren på Pine Street. Men det blev komplikationer. En kvinna kom in på trottoaren och gick åt det motsatta hållet. Mannen med geväret rapporterade in men vi hann inte reagera innan mannen grep tag om henne och backade in mot väggen med henne som sköld. Han måste ha misstänkt något när gatan var tom.

”Jag minns att vi stod bakom skärmarna i kontrollcentralen och försökte få grepp om situationen snabbt. Vem var kvinnan? Vilka var alternativen? Systemet svarade inte som det skulle och hade totalt missat att varna oss om kvinnan. Richard var naturligtvis upprörd och han lät mig veta att jag inte var vatten värd om inte systemet kom igång ögonblickligen.

”Det gjorde det inte. Mannen med geväret rapporterade upprepade gånger att han inte hade ett rent skott. Lydia radade snabbt upp alternativen, vi skjuter - kvinnan får offras, vi skjuter inte - kvinnan dör antagligen ändå och etthundratrettiosex människor offras. Hon tittade upp på Richard när hon sagt det och väntade på hans beslut men det kom inte. Istället tittade Richard på mig och efter några ögonblick tittade även Lydia åt mitt håll. Det var tydligt att Richard ville att jag skulle ta beslutet, jag som var ansvarig för att systemet levererade och inte missade saker, som kvinnor på fel gata till exempel.

”Beslutet var enkelt, ett oskyldigt liv mot etthundratrettiosex. Inget att grubbla över men detta var första gången jag varit med om att Richard inte ville vara den som tog det. Jag nickade kort och tittade bort när rapporten om skottet kom in.

”NYPD informerades om att NSA har eliminerat ett hot mot nationens säkerhet på Pine Street och ett bombteam skickades till bilen på

Liberty Street. Mycket lite läckte ut till pressen men det stod klart att en incident hade utspelat sig och att kvinnan hade offrat sig för att förhindra ett möjligt terroristdåd. Hon blev hyllad som hjälte i media.

”Jag gick hem nästan direkt och försökte ringa Andrea. Hon svarade inte. Det var först dagen efter jag fick höra på nyheterna att kvinnans identitet var Andrea Edelman, nationens senaste hjälte. Hon hade befunnit sig på Pine Street när hon med livet som insats hade stoppat en man armerad med bomber tills dess myndigheterna kunde ingripa. Tyvärr hade hon fått sätta livet till.”

Meyers tog en lång paus innan han fortsatte.

”Vi skulle ha åkt på semester, vi kände varandra, förstår du? Har du någonsin verkligen känt någon? Sett in i deras ögon när ni träffades första gången och tänkt att 'Jag känner redan dig?'”

”Nej.” sade Justin och suckade. *Var detta alltså allt? Samma gamla visa, olycklig kärlek fick mig att göra det, bla bla bla.* På något sätt hade han väntat sig mer. Ett större perspektiv. Något mindre, han letade efter rätt ord, *själviskt* skäl till att begå massmord. *Men det kanske inte existerade ett bättre skäl, kanske fanns inget större kärleken?* Var det möjligt att Justin bara hade drivit för långt bort från den? Hade han undervärderat behovet av nära relationer och övervärderat självständigheten? Hade han blivit någonting annat, någonting som inte längre var en del av mänskligheten? Han observerade andra men förstod han dem verkligen? Tankarna gjorde honom trött och irriterad.

”Tillåt mig ställa en motfråga.” sade Justin. ”Har du någonsin fått ett soffbord i strupen? Det är vad som händer om du inte börjar förklara exakt hur du tog livet av nästan tusen människor.”

Richard Chamberlain var fortfarande upprörd när han svängde in på 34th Street. Hela hans liv hade fallit i spillror. Alla han umgicks med, alla han kände och älskade hade antingen förrått honom eller sprängts i bitar. Han tänkte att han hade feber eftersom han frös så att han skakade fastän han hade värmen på max i

bilen. Hälften av skakningarna kom från hatet och inte från kylan utanför men det förklarade ändå inte allt. Han tänkte att de hade förgiftat honom med hjälp av kaffet från snabbmatsrestaurangen. När de märkte att han klarade sig undan explosionen hade de förgiftat honom och han skulle dö. Men inte förrän han tagit dem alla med sig.

Han hittade en parkeringsplats långt nere vid 58th Street och passade på att ta den. Man får inte vara kräsen med parkering på Manhattans gator och han behövde komma ut ur bilen. Ut och andas något annat än hatet i bilen. Ut dit där det föll lätt och bekymmerslös snö och promenera. Han låste inte bilen utan gick bara norrut mot 74th Street.

Det hade varit en slump att Meyers upptäckte det. En av rutinkollarna för att verifiera systemets integritet skickade tillbaka en varning för intrång i hans arbetsstation. Kollen visade att arbetsstationen hade använts fastän Meyers inte var instämplad i byggnaden. Det var ingenting konstigt egentligen, det hände att hans station användes av andra när han inte var där men föreskrifterna dikterade att han skulle gå igenom sitt system ändå. Han gick därför igenom minnet och började med sannolikhetsberäkningar som ändrats när han inte var närvarande. Han hittade ingenting misstänkt utan fortsatte med andra filer.

Efter en timme hade han inte hittat något konstigt och fortsatte med annat. En av hans uppgifter för dagen var att slumpvis titta igenom de sannolikheter som systemet avfärdat, för att kontrollera att ingenting gått snett. Det hade inte hänt på länge nu men ibland raderades beräkningarna. De raderades dock inte helt utan det var bara pekarvärdena till dem som togs bort. Det man fick göra då var att manuellt gå igenom minnet bit för bit för att hitta filen som raderats. Det var då han kom att tänka på att titta igenom även de delar av minnet som inte längre hade några pekarvärden. Redan efter någon minut hittade han vad som liknade början på en textfil. Det fanns inte någon motsvarighet på systemet eller i papperskorgen men det behövde inte betyda

någonting. Det kunde vara gammal data men Meyers var ordningsam och körde rensning samt defragmentering av hårddisken ofta.

Det var en liten fil i ASCII format, mindre än en kilobyte. Han öppnade en hemsida på nätet som gjorde om binär ASCII till läsliga bokstäver. Där klistrade han in koden och klickade på översätt. Hans blod frös till is när han läste meningen.

Gå till korsningen Pine och Nassau kl 6 pm. /R

Någon här hade mördat henne. I ett kort men avskyvärt ögonblick undrade han om han blivit galen och skickat det själv. Men han blev lite lugnare när han kontrollerat att tidtaggen i filen stämde överens med tiden han inte var på plats.

Meyers tänkte att filen måste ha lagts in på hans hårddisk och meningen kopierats in i ett mejl och skickats i hans namn. Det betydde att den som hade gjort detta antagligen inte var särskilt snabb på ett tangentbord och att det skulle ha gått fortare att göra så än att skriva meddelandet rakt in i mejlen. Någon som gjorde intrång skulle föredra att inte behöva vara på brottsplatsen mer än nödvändigt. Öppna filen, markera texten, kopiera och klistra in i ett mejl, skicka, radera filen och gå därifrån.

Meddelandet mottogs säkert med glädje och förväntan hos henne. Meyers såg framför sig hur hon log och sedan fick bråttom eftersom hon antagligen kände att hon var tvungen att åka hem och byta kläder, kanske till och med sminka sig lite. Vilket hon naturligtvis inte behövde.

Det gick några timmar innan han kunde fokusera på någonting alls. När han kom tillbaka och kunde ta tag i saker igen var det första han gjorde att kontrollera alla anställda som varit in-stämplade när filen laddades upp på hans arbetsstation.

67 personer.

Han tittade efter vilka som var inne i systemhallen vid den tidpunkten.

34 personer.

Han drog bort alla som antingen hade stämplat in eller stämplat ut mindre än fem minuter innan eller efter tidpunkten.

32 personer.

Han tog bort alla som inte kände till operationen vid tidpunkten. Teoretiskt fanns det en risk att någon annan visste men den slutsatsen fick komma när det inte fanns någon kvar på listan.

7 personer.

Han gick in i loggen och tog reda på om någon av dessa var inloggad på en annan arbetsstation och exakt vilka processer som varit aktiva. Han tog bort de som hade använt sitt tangentbord eller klickat på något med musen inom två minuter innan eller efter tidpunkten.

2 personer.

Namnen kom upp på skärmen en millisekund senare.

001 Richard Chamberlain

034 Lydia Cronwell

Det blev direkt kristallklart vem det var som hade loggat in på hans arbetsstation. Det kom som ett slag i magen. Han hade självklart kollat vad han själv gjorde vid tidpunkten. Han hade kört bil och pratat i telefon. Med Lydia. Det hade varit svårt att höra vad hon sade eftersom hon stod alldeles bredvid kylrummet för systemet. Kylrummet låg fyrtiotre meter ifrån hans arbetsstation. Dessutom kunde hon skriva trettio ord i minuten på ett tangentbord medan Richard endast använde höger och ibland vänster pekfinger.

Där och då bestämde han sig för att sluta. Han loggade ut direkt och gick mot Richards kontor. Han visste att han skulle sluta omedelbart och på

vägen övervägde han om han skulle döda Richard eller bara allvarligt skada honom och i så fall hur.

Men när han kom till dörren ovanför trappan stannade han. Varför hade ingen stoppat honom? Systemet skulle ha rödflaggat detta för länge sedan, så varför hade ingen stoppat honom? Han stod still länge och tänkte innan han kom fram till att det sannolikt skulle stå en agent på andra sidan dörren och det skulle i så fall vara det sista Meyers såg. Om han skulle hinna se något alls.

Tanken att öppna dörren ändå slog honom men istället vände han och gick tillbaka till sin arbetsstation. Där loggade han in, kopplade upp sig mot systemet, hittade rätt händelsenummer och såg att i nuvarande iteration var sannolikheten minimal att han skulle skada Richard. Meyers tittade på tidigare iterationer och såg att sannolikheten aldrig översteg tröskelvärdet för att systemet skulle larma. Han raderade händelsen från historiken och sopade undan spåren efter sig.

Om han skulle göra allvar av sin plan att skada Richard var han tvungen att utnyttja systemet till sin fördel istället. Dessutom förstod han att Richard hade full tillgång till framtiden och så länge han hade det var han omöjlig att nå, vilket betydde att om han skulle klara detta var han förr eller senare tvungen att förstöra systemet. Problemet med det var uppenbart. Systemet skulle flagga för fara och hindra honom innan han någonsin kunde göra någonting. Det skulle vara över innan det hade börjat.

Om inte. Nästa vecka skulle en serie uppdateringar göras, både i hård- och mjukvara. Om Meyers kunde skriva en rutin som helt enkelt bortsåg från alla hans händelsekedjor. En frikoppling, det hade diskuterats förut i den innersta kretsen, att ha en möjlighet att själva vara osynliga för systemet men något sådant hade aldrig genomförts i praktiken av rädsla för att korrumpera beräkningarna. Det skulle innebära två stora risker. Dels kunde han bli upptäckt när rutinen installeras och dels kunde systemets funktion komma att degraderas genom att det inte tog hänsyn till hans aktiviteter och hans påverkan på

samhället. Å andra sidan var det han som var huvudansvarig för att kontinuerligt rapportera hur systemet skötte sig. Att mörka en svacka i systemets träffsäkerhet skulle vara lätt. Den andra risken skulle han minimera genom att sluta in sig i ett skal, jobba övertid och ha så lite sociala kontakter som möjligt tills det var över.

Meyers stannade kvar på jobbet i en hel vecka. Han åt, sov, skrev på sin hemliga rutin och framför allt, höll ett öga på sannolikheten för att han skulle bli upptäckt. När uppdateringen äntligen var på plats och det verkade som om han klarat sig undan blev han orolig att det inte skulle fungera alls och att det var därför ingen hade stoppat honom. Men en snabb kontroll gav honom alla svar han ville ha. Han fanns inte med i några händelsekedjor. I det avseendet var han unik i hela världen.

Han nästa steg var att bli den asociale, nördige forskaren som alla uppfattade honom som. Det hade inte heller varit ett problem och han hade nästan blivit förbannad över hur lätt folk kunde glömma att han inte alltid varit så här asocial och tråkig.

Planen började ta form under de följande månaderna. Han behövde ordna en avledningsmanöver, något som gjorde att han kunde starta processen med att demontera minnesbankarna och placera ut laddningar. Det behövde vara något riktigt stort för hela organisationen måste titta åt ett annat håll. Som ett korttrick. Man viftar med ena handen och alla följer den men ingen följer den andra handen. Meyers kände väl till FAILSAFE. Han hade programmerat den själv. Han visste också att den inte behövdes. Om laddningarna gjorde vad de skulle och alla kärnorna förstördes samtidigt som minnesbankarna låg nere fanns ingen återvändo, rekonstruktion av all data skulle vara omöjlig. FAILSAFE skulle inte behövas för det skulle inte finnas någonting kvar att radera.

FAILSAFE var samtidigt något som skulle rucka hela organisationen i grunden. Chamberlain behandlade den som ett domedagsvirus, vilket den också var men rädslan för att någon skulle kunna använda den för sabotage var obefogad. Den risken var obefintlig eftersom det inte räckte med att viruset

laddades upp utan dessutom krävdes manuell aktivering av tre personer, Richard, Lydia och han själv. Men Chamberlains överdrivna rädsla gjorde FAILSAFE till den perfekta avledningsmanövern. Det som återstod var bara den lilla detaljen att ordna runt femhundra dödsolyckor runt om i världen. Samtidigt.

Sex år senare hade planen kommit långt men han hade fortfarande problem med att få avledningsmanövern att fungera hundra procentigt. Tidigt hade det varit klart att han behövde använda någon utomstående för att FAILSAFE på allvar skulle kännas hotad. Han hade prövat med olika typer av människor med vitt skilda egenskaper och personligheter men det resulterade ändå alltid i en för liten sannolikhet att lyckas hela vägen.

27

Fredag 21 december 22:13:43

”Det slog mig en dag när jag såg en man och en kvinna hjälpas åt att bära in en soffa i ett nyinköpt hus...” sade Meyers från soffan. Han hade lutat sig bakåt och hans händer vilade uppgivet på soffkuddarna på var sin sida om honom. ”Det är alltid enklare att vara två. Efter den insikten gick det fort. Jag hittade en intelligent men tillräckligt lättpåverkad kvinna, och en man som var våldsam och skulle göra allt för henne inom bara några dagar. Jag konstruerade det så att de skulle bli attraherade av varandra från dag ett. Tyckte att det var passande att det var den enorma kraften hos kärleken som till slut hjälpte mig att utplåna GS-Tech och Richard.”

”Katie och Nick.” sade Justin

”Precis. Resten var en barnlek. Jag påverkade deras liv genom att överdriva deras sannolikheter in absurdum, och satte samtidigt Ryan, smart ung man förresten, på att gå igenom just de händelserna som en del av en rutinkontroll. Han nappade naturligtvis direkt på att något inte stämde.” Meyers log. ”Han föreslog till och med själv att de skulle tas in för att locka ut förrädaren.

”Jag gjorde inbrott i Richards och Lydias kontor och stal deras nyckelkort. Och precis enligt planen upptäcktes detta när jag visade runt våra besökare nere i systemet. Inga misstankar kastades åt mitt håll.

”Nästa sak var att få dem helskinnade ut ur byggnaden. Lydia och Richard lämnade dem ensamma i pentryt på operatörsavdelningen dels för att systemet hade pekat ut Eduardo Rojas och dels för att det plötsligt slutat leverera data till operatörssidan. Jag hade lämnat ett meddelande med instruktioner till våra gäster.”

”Eduardo var oskyldig och du fick honom skjuten.” konstaterade Justin.

”Han var en del av ett korrupt system och skulle ha dött i explosionen ändå. Dessutom fick jag ut Katie och Nick levande, eller hur? Två liv mot ett.”

Justin svarade inte på detta så Meyers fortsatte efter en stund.

”De åkte till banken, Ryan fick in dig i bankvalvet men jag styrde hela din operation där och såg till att de kom undan med FAILSAFE.” Meyers såg nästan belåten ut när han berättade. *Du kommer att bli rejält överraskad min vän*, tänkte Justin.

Det tog längre tid än vad Richard hade beräknat för att nå adressen. Han gick faktiskt fel en gång, fortsatte rakt fram istället för att svänga vänster på 74th. Det hade slutat snöa men det hade tydligen inte hjälpt. Han tittade men såg inte. Benen trummade på medan resten av kroppen njöt av adrenalinet det gav att tänka på hur nära hämnden han var.

Då och då mötte han andra människor, vilket fick honom att krama pistolen i rockfickan extra hårt. Det kom också enstaka bilar som nästan ljudlöst rullade förbi på det nya tunna snötäcket. Plötsligt var han framme vid adressen. Han kände på ytterdörren och till hans förvåning var det upplåst. Han steg in i byggnaden och borstade av det tunna lager snö som lagt sig på hans axlar.

”Sedan kom första avvikelsen från planen.”, fortsatte Meyers. ”Katie och Nick skulle ha blivit mosade på I-95 när de postat FAILSAFE till Sverige.”

”Vad hände?” frågade Justin.

”Jag vet faktiskt inte. En lastbil hade bättre bromsförmåga än förväntat, det händer att det sannolika inte slår in ibland. Det är därför det heter sannolikt och inte säkert. Men det som verkligen strulade till planen var historien med jordbävningen i Kalifornien.” sade Meyers.

”Hur då?”

”Den grusade allt och jag fick göra om stora delar av min plan på grund av att det politiska efterspelet efter händelserna i San Mateo gjorde att prioriteringar och händelser föll annorlunda. Samtidigt var jordbävningen inte helt ovälkommen eftersom den gav mig en chans att åtgärda misstaget med lastbilsbromsarna. Jag styrde upp situationen så att de sista spillrorna av GS-Tech skulle dö i ett hus på den svenska västkusten. Du förstår, en dotter som precis förlorat sin mor och pojkvän är ett kraftfullt vapen, speciellt om hon har tillgång till ett vapen i mer bokstavlig mening.”

Meyers stoppade upp ett ögonblick och lutade sig fram. ”Din närvaro gör gällande att den planen misslyckades. Vad var det som hände istället?”

”Du hade fel helt enkelt. Den omedelbara reaktionen när någon närstående dör är kärlek, inte hat.” sade Justin. ”Jag var där. Jag låg två meter ifrån Katie när hennes mamma och Nick slets ifrån henne. Men Katie tryckte aldrig av. Hon gick och kramade om sin döda mamma istället. Förtvivlan, inte ilska, var reaktionen.”

Meyers nickade och log ”Man slutar inte förundras över kärlekens krafter, eller hur?”

”Hur var det meningen att Chamberlain skulle ha dött?” frågade Justin torrt. ”Bilolycka hade jag tänkt mig. En berusad man skulle han kommit över på fel sida vägen och tvingat honom av vägen in i ett träd. Jag planerade att låta honom lida en stund innan han dog. Du hade gillat det också eftersom han skulle ha följt med till Sverige. Först tänkte jag att han skulle ha skjutit alla i huset i Ljungskile i ett anfall av extrem paranoia och frustration när han upptäckte att systemet var utplånat. Istället var han tvungen att stanna på hemmaplan och följa upp Presidentens tillfrisknande, vilket betydde att han fick checka ut i explosionen på GS-Tech istället.”

”Jag uppskattar din ärlighet Randolph.” sade Chamberlain när han steg in i rummet med pistolen höjd i högra handen. ”Justin, vill du vara så vänlig

att lägga ner ditt vapen på golvet och gå och sätta dig i soffan bredvid Dr. Meyers, tack?”

Detta var andra gången Meyers såg ett spöke inom loppet av två timmar och hans ansiktsuttryck och hela kroppsspråk återspeglade detta. Han kröp upp så att han nästan satt på soffryggen.

Justin tittade en stund på honom och log innan han vände sig mot Chamberlain.

”Nej.” sade han lugnt.

”Du förstår att jag då kommer att skjuta dig?”

”Nej, det kommer du inte att göra för du har ingen ammunition kvar, Richard.” svarade Justin. ”Fyra skott i Ryan, och inte mindre än 17 i Cronwell! Wow, var du lite arg på henne? 21 skott totalt. Du hade 20 skott i magasinet och ett i loppet. Nu är de slut och du har glömt att...”

Chamberlain tryckte av. *Klick*. Ett metalliskt ljud, som fått många att omedelbart omvärdera sin förväntade livslängd, spred sig i rummet.

”...ladda om.”

”Hur visste du..?”

”Om du istället ville vara så vänlig att hålla käften, lägga ner ditt vapen och sätta dig bredvid Meyers.” Chamberlain lade sakta ner pistolen på golvet och satte sig i hörnet på soffan. Han tog aldrig ögonen från Justin och uppmärksammade inte Meyers alls.

”Systemet fungerar fortfarande.” svarade Justin.

”Omöjligt!” utbrast Chamberlain. ”Hur skulle det gå till? GS-Technologies har blivit jämnat med marken.”

Justin höll upp USB minnet. ”Jag vet att ni tror att FAILSAFE är en rutin för att radera systemet till den sista biten men det är det inte. Tvärtom faktiskt.”

Chamberlain kastade en snabb blick på Meyers för första gången sedan han kom in i rummet. Meyers såg mest rädd ut, som om rollen han spelat de senaste åren kommit tillbaka och bitit sig fast.

Justin tittade snabbt på klockan och sade sedan:

”Det är en slags backup. Kompilerat av George Shepard 1964 och modifierat av systemet självt sedan dess. Ni såg det varje dag på skylten ovanför stora skärmen i kontrollrummet: ’En intelligent agent uppfattar sin omgivning på ett korrekt sätt, samt vidtar åtgärder som maximerar sina chanser att överleva.’ – George Shepard. Med ’intelligent agent’ menade han inte enbart personalen på den operativa avdelningen.”

”Artificiell intelligens?” sade Meyers tyst. ”Vi hade sådana tankar tidigt, att den enorma komplexiteten på något sätt skulle vakna och bli självmedveten.”

”Det kanske inte är fullt ut självmedvetet men George lade till fragment i ett av grundlagren av algoritmen på sextiotalet som gav det möjligheten att utveckla ett skydd om någon försöker lägga restriktioner eller för den delen radera systemet. Det bytte helt enkelt ut FAILSAFE mot ett frö av sig själv. Dessutom verkar det ha gått in och justerat din plan lite här och där Meyers, när det gäller till exempel bromssträckor för långtradare.” Justin lade ner det lilla USB-minnet på skänken framför sig.

Han tittade på klockan igen, sedan tog han snabbt ut det tomma magasinet ur sin pistol och gjorde en mantelrörelse så att patronen i loppet studsade ner från skänken och rullade vidare på golvet.

”Trevlig kväll.” sade han och lämnade pistolen och det tomma magasinet på köksskänken bredvid USB-minnet. Justin var ute ur lägenheten innan patronen rullat färdigt på linoleummattan i köket.

Han hade hunnit ner till gatan innan han hörde ett skott brinna av.

28

Fredag 21 december 22:53:16

Chamberlain hade hunnit ungefär halvvägs till sin bil. Det hade blivit markant kallare bara under den korta tiden han hade varit i Meyers lägenhet men det snöade fortfarande inte.

Meyers hade inte bjudit på mycket motstånd. Richard hade varit snabbast upp ur soffan och hunnit fram till pistolen nästan innan Meyers kommit förbi soffbordet. Det hade blivit en kort brottningsmatch på köksgolvet innan Richard lyckades få in en hård träff i huvudet med pistolkolven vilket hade gett honom tillräckligt med tid för att trycka in patronen i magasinet, magasinet i pistolen och skjuta Meyers genom hans vänstra öga.

När han hade konstaterat att Meyers var död hade han snabbt kontrollerat hur mycket blod han fått på sina kläder. Det var inte mycket. Förutom en liten rodnad på den vänstra kinden och tre saknade knappar i skjortan kunde man inte tro att han precis slagits för sitt liv. Han letade upp de tre skjortknapparna och tittade snabbt efter andra möjliga spår han kunde ha lämnat i lägenheten. Trots att han hade haft handskar hela tiden var lägenheten antagligen full av spår som kunde leda tillbaka till honom. Hårstrån, klädfibrer och saliv till exempel. Men det var inte något större problem. När polisen väl hade samlat in materialet och skickat det på analys skulle han ha systemet igång i någon form igen. I alla fall innan arresteringsprocessen skulle komma igång. Det skulle då vara en enkel sak att styra misstankarna åt ett helt annat håll. *Kanske skulle Justin få sluta sina dagar genom att göra motstånd vid gripandet?* Richard hade stoppat USB-minnet i rockfickan och lämnat lägenheten.

När han promenerade tillbaka mot bilen fingrade han på föremålet i rockfickan och tänkte på både den närmaste och den lite mer avlägsna framtiden. Nu direkt skulle han köra hela vägen hem till sitt hus utanför D.C. och analysera

innehållet på USB:n. Han vågade inte göra det på någon annan plats, någon annan dator. Han ville ha full kontroll.

Därefter skulle han resa bort. Långt bort, och bygga upp systemet från grunden igen. Den här gången skulle han vara försiktigare med vem han tog in under sina vingar. Han skulle ta det lugnt, tänka igenom hur organisationen skulle byggas upp för att bli än robustare och helt enkelt hålla tummarna för att han inte skulle bli arresterad eller att det skulle bryta ut ett världskrig innan han byggt upp en ny och bättre operatörsverksamhet. Han skulle åka någonstans där det var varmt. Världen skulle i fortsättningen vara tryggare och säkrare än vad den någonsin varit och han skulle ha det varmt och skönt samtidigt. Richard log.

Han hörde en hög smäll från andra sidan gatan. När han vände sig för att titta såg han en svart attachéväska studsa av taket på en taxibil. Han följde väskan med blicken när den flög över taxibilen och försvann bakom en parkerad Lincoln. I nästa ögonblick kände han, mer än såg, hur någonting stort kom mot honom från vänster. När han vände huvudet hann han precis registrera en rödbrun motorhuv bakom bländande strålkastare som kom rakt emot honom innan han kände en knivskarp smärta i mellangärdet och tappade orienteringen för ett tumultartat ögonblick. När han återfick medvetandet kände han blodsmak och såg hur små snöflingor förvandlades till vattendroppar när de landade på den varma motorhuven.

Fint att det börjat snöa igen, det kommer kännas bättre att resa härifrån, var den sista sammanhängande tanke Richard Chamberlain hade innan han dog.

Justin Anderson stod uppe på taket och betraktade räddningstjänstens arbete. Han gick inte bort från takavsatsen förrän ambulansen försvann runt hörnet tre kvarter längre bort.

29

Torsdag 27 december 11:45:34

Kajsa Larsson var kall och utmattad. Först hade hon varit vaken i trettiosex timmar medan kropparna forslades bort och polisen intervjuat Torvinn och henne. Det hela hade rubricerats som ett rån försök som hade gått fel. Man hade antagit, utan att Kajsa eller Torvinn egentligen behövt intyga detta, att Nick var Kajsas pojkvän som för första gången var och hälsade på hennes föräldrar när hans kriminella liv förföljt honom från New York till Sverige. Den teorin förenklades av att NYPD hade Nick i systemet och att Kajsa inte kunde ge några specifika detaljer om hans bakgrund.

Efter de inledande intervjuerna hade hon sovit i nästan tjugofyra timmar. Hennes far och hon hade tagit in på ett hotell i Uddevalla. De hade fått komma tillbaka till huset och hämta kläder men de visste inte hur länge det skulle vara avspärrat, vilket i och för sig inte riktigt spelade någon roll. Torvinn hade bestämt sig för att sälja huset. Han kunde inte tänka sig att bo kvar och vara på platsen där han förlorat Ingrid. För många minnen i väggarna.

Ännu hade han dock inte flyttat och efter några dagar kände Kajsa att hon ville ut till huset. Hon ville se det en sista gång innan hon reste tillbaka till USA efter begravningen. Hon hade inte tillåtit gå in i men suttit på klipporna utanför och tittat ut över havet en lång stund innan kylan hade blivit för påträngande. När hon gick tillbaka mot sin pappas bil tänkte hon att hon lika gärna kunde tömma brevlådan när hon ändå var här ute. Det hade blivit en diger lunta på bara knappt en vecka. Kajsa satte sig i bilen och bläddrade snabbt igenom högen. Några räkningar och andra brev men mest reklam eller tidningar. Det skar i henne när hon såg ett brev som var adresserat till hennes mor och hon kastade högen i passagerarsätet. Högen gled isär lite när den landade, tillräckligt för att hon skulle se sitt eget namn på ett av breven.

Det var ett amerikanskt frimärke och ett ”by air mail” klistermärke som såg ut som den amerikanska flaggan satt bredvid. Det var poststämplat i New York. Inuti hittade hon en lapp där det stod:

Det är över. /Justin

Längst ner i kuvertet låg något annat. Hon sträckte ner handen och tog upp en lott med tre framskrapade, glada kaniner.

Hon vevade ner fönstret och kastade ut lotten. Den vilade en stund på den isiga marken innan den västliga vinden tog tag i den och lyfte den över de grå släta klipphällarna och ut i vattnet. Den flöt omkring på ytan en stund och blev sakta genomdränkt av vattnet.

EPILOG

Onsdag 15 januari 15:56:23

Specialagent Harkin vid FBI plockade upp den bruna papperspåsen och hällde ut innehållet på skrivbordet. Mannen hade identifierats som Richard Chamberlain. Han hade en adress i Maryland där det fanns ett hus och lite mark. Inga kända anhöriga och de tillhörigheter han hade på sig när han dog hade förvarats i en brun papperspåse i förvar 34B i lite drygt två veckor utan att någon hade gjort anspråk på dem.

Sedan hade kopplingen till spår vid tre mordplatser i Baltimore, Philadelphia och New York gjorts och Harkin hoppades att det skulle finnas någon ledtråd kring Chamberlains inblandning i högen framför honom. Ett armbandsur i guld, en mobiltelefon av den moderna typen som egentligen sorterar under ”liten dator”, en plånbok med sexton guld eller platina versioner av olika kredit- och klubbkort, ett körkort samt fyrahundra-femtiosju dollar och trettio-två cent i kontanter, en nyckelknippa med fyra nycklar och ett USB-minne.

Harkin stoppade in USB-minnet i sin dator. Ingenting hände. Han brukade ha för vana att lämna över allt tekniskt till hans yngre kollegor när något inte fungerade. De brukade le åt honom när han kom och bad om hjälp och frågade ofta om hur det var att ha bott i Washington under Lincolns tid som president. Utom Penny på registerenheten, hon bara hjälpte honom utan några spydigheter. Hon hade till och med lärt honom hantera mejl och hjälpt honom att ställa in sin kalender så att han fick påminnelser till mobilen. Det hjälpte honom att känna sig mindre frånsprungen på något sätt. Dessutom hade hon på något sätt kopplat samman hans dator med hennes. Han visste inte riktigt hur det fungerade men hon kunde i alla fall logga in i registerdatabaserna från hans dator via hennes på något sätt. Det betydde att när han ringde henne och berättade att det fanns färska blåbärsmuffins och kaffe vid hans skrivbord, deras kod för att han behövde hjälp med datorn, kunde hon sitta vid hans skrivbord

och nå vad Harkin misstänkte var alla databaser i hela världen direkt från hans dator, via hennes dator. *Inklusive de på NSA?* brukade han skoja med henne och hon skämtade tillbaka genom att bara nicka stumt och se lite förlägen ut. Hur det gick till visste han inte men till kostnaden av en blåbärs muffin och en stor latte kunde han spara timtals av fältarbete för att få reda på saker. Ren magi.

Under en lång stund hände ingenting. Han bestämde sig för att skumma igenom lite mejl medan han väntade lite till. Han började med ett mejl från sin chef om att det behövdes frivilliga att jobba i helgen, sedan ett från hans fru som påminde honom om att de skulle träffa deras dotter och hennes mans familj för en promenad i parken i helgen. *Pest eller kolera*, tänkte Harkin och skulle precis resa sig för att gå över gatan efter en blåbärs muffins och latte när ett fönster plötsligt öppnades på skärmen. Med vit text mot svart bakgrund stod det:

```
*** WALT <ker A6TR35>-smp, version 7.4, build 672 ***  
Nätverk hittat...
```

Tack...

Flera personer har hjälpt mig att rätta till mina språkliga och innehållsmässiga snedsteg under arbetet med den här boken. Några som speciellt förtjänar min stora tacksamhet är Märta Brinkfeldt, Martin Nilsson, Per Sandberg, Pia och Niklas Brinkfeldt, Ann-Charlotte Borggren, Joseph A. Dellinger, Gunnel Andersson, och Robert och Rakel Berman. Tack för ert tålamod och all er hjälp!

Att skriva en bok är ganska slitigt och tar lång tid. Det har krävt tidiga mornar och sena kvällar hemma vid köksbordet eller långa lördagseftermiddagar på caféer i stan. Tid som jag inte spenderat med till exempel min familj. Att du har tagit dig tid att läsa den är fantastiskt och för det är jag jättetacksam. Men du har faktiskt gjort det gratis och i gengäld skulle jag vilja be dig att fundera på minst en god gärning som du ska göra den här veckan. Om det innebär att ge en komplimang där det behövs, stå upp för någon eller skänka ett par kronor till valfri välgörenhet är upp till dig - bara det bidrar till att göra världen lite bättre.

/klas